

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tehlikeli Ajanlar Dizisi : 2

michael avallone

Çeviren :

Engin SUNAR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖLÜM

YATAKTA BEKLEMEZ

NAPOLEON SOLO
'KORKULU İŞLERE GÖRE BİR AJAN,

Kapak resmi : Oral ORHON
Dizgi : Altın Matbaası
Baskı : Sıralar Matbaası — 1967

Kız bir saniye evvel karşısında sapa sağlam duruyordu.

Son derecede güzel bir şeydi. Gözlerinin içine kadar gülümsüyordu. İnsan elinde olmadan kızın güzelliğinin etkisi altında kalıyordu. Solo, bu güzel kızla otel odasında yalnız olmanın verdiği gıcıklayıcı bir istekle kıza bakıyordu. Kızını böyle dıştan neşeli görünmesine rağmen büyük bir korku ve kaygu içinde olduğunu ve hemen oturup orada bulunmalarına sebep olan gizli konuşmalarına başlamayı istediğini de biliyordu.

Kız, 'Evvelâ, hava meydanında boynuma taktıkları şu çiçek kolyeyi çıkarayım, ondan sonra konuşuruz,' dedi ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz cansız olarak yere yığıldı.

Solo büyülenmiş gibi olduğu yerde mihlanıp kalmıştı. Biraz evvel karşısında neşeyle gülen kız, yüzü param parça olmuş yerde yatıyordu. O haliyle bile bir güzellik ifade etmekte idi. Dalgın dalgın etrafına bakındı. Halısından perdelerine kadar her şey pembe renkte olan odanın ay-

nası bile pembe idi. Aynada kendini gördü. Karşısında, ilk bakışta insanı aldatan bir incelikte, orta boylu, ya bir muhasebeci, ya bir doktor veyahut hayatın tatlı taraflarına alışık bir iş adamı kılığında biri vardı... Üzerindeki elbise New York'un en pahalı bir terzişinin yapısı idi. Üzerine hokka gibi oturan bir ceket ve kaşe pantolondan ibaretti. Omuzundaki kılıfta duran ve U.N.C.L.E. ajanlarına mahsus olan susturucusuyla otuzyedilik tabancası belli bile olmuyordu. İnsan, Solo'yu ilk gördüğü zaman onun dünyanın en önemli bir gizli teşkilâtı olan Birleşik Zabıta Kuvvetlerine bağlı ve onların en iyi yetişmiş bir ajanı olduğunu aklına bile getiremezdi.

Solo sık sık gülümseyen, sağlam ve sıhhatli bir vücudun verdiği neşeyi etrafına saçan tipte bir adamdı.

Alışkanlıkla kolundaki altın saate baktı. Yerde yatan Ursula için artık saatin değeri kalmamıştı amma, kendisi her olayda vaktin önemini en önde tutan bir teşkilâtın ajanıydı.

Penceredeki pembe perde dışardan esen hafif rüzgârla şişti ve içeriye deniz kokusuyla birlikte serinlik girdi. Rüzgâr içerde gördüklerinden ürkmüş gibi gerisin geri sahile doğru çıktı ve perde bu sefer pencereye yapıştı. Perdenin aralığından dışardaki masmavi deniz, derinliğine görünüyordu.

Solo silkinerek önündeki kızın cesedine doğru ilerledi. Yerde, demin güzel bir kızın boynunda bir süs olarak duran, şimdi yaprakları etrafa dağılmış bulunan çiçekleri toplamaya başladı. Bu kolyeyi hava alanında güzel bir kız gülerek Ursula'nın boynuna geçirmiş ve 'ALOHA' diye onu selâmlamıştı.

Solo bir türlü gözlerine inanamıyordu. Çiçek kolyesiyle nasıl oluyordu da cinayet işlemişlerdi?

Kaşlarını çattı. ALOHA hem hoş geldiniz, ve hem de güle güle demekti. Güle, güle... Bir daha görmemek üzere

güle güle... Ursula... Kız altın sarısı gibi parıldayan kollarını kaldırmış ve kolyeyi boynundan çıkarmak için önden yukarı doğru kaldırmıştı. İşte tam bu hareketi yaparken kolye patlamış ve kızın yüzünü param parça etmişti. Kız bağıramamıştı bile. Solo, değil kıza doğru seğirtmek, kolunu bile uzatmaya vakit bulamamıştı.

Burnunun ucunda geçen bu acıklı ölüm olayının doğurduğu dehşeti üzerinden atarak doğruldu. Sanki cehennemden bir el uzanmış ve o güzel Ursula Baynes - Nee-firth'ı bularak yok edivermişti. Şimdi klasik bir güzellikte olan yüzünün ne hale gelmiş olduğundan habersiz yerde yatıyordu, zavallı. Solo, artık olayın üzerinde durmanın faydası olmadığını anladı. Elbet, kızı, lâıyk olduğu güzellikte bir tabuta koyup toprağa verirlerdi.

Solo, hislerine kapılmanın hem kendisi' ve hem de teşkilât için zararlı olduğunu kendi kendine bir kere daha hatırlattı. Zaten ,yaptıkları işlerde hisle hareket etmek hoş görülen bir olay değildi. İnsanın gitgide yumuşaması ve doğru düşünemez bir hale gelmesi muhakkaktı.

Bu şekilde düşündükten sonra her zamanki Solo kimliğine büründü ve pembe halı üzerinde yatan kızı görmezliğe gelerek işe koyuldu.

Evrak çantasından avucuna rahatça sığan bir kutu çıkardı. Bu kutu alüminyum ve plâstikten yapılmış bir şeydi. Bu kutunun bir ucundan tire ipliği kalınlığında iki anten çıkardı. Bu antenler o kadar inceydi ki, en ufak bir hava ceryanıyla titreşiyorlardı. Alıcı ve verici bir radyodan başka bir şey olmıyan bu âletin verici düğmesini çevirdi ve mikrofonuna bir iki defa üfledikten sonra kelimeleri tane tane söyliyerek konuşmaya başladı. 'Babalık. Mikrofonda cğlun konuşuyor. İşitiyorsan haber ver. Yardıma koş. Lûtfen haber ver.'

Âletin üzerinde ikinci bir düğmeye bastı ve gözlerini pencereden dışarı sahile dikerek beklemeye başladı. Pence-

rede görünen Waikiki plâjından neşeli kahkahalar geliyordu. Her tarafta bikinili kızlar ve kadınlar dolaşüyor, dalgalı deniz üzerinde gençler deniz kayaklarıyla yarış ediyorlardı. Kumlukta oynayan çocuklar kumlarla şatolar yapıyorlardı. Solo dışarı baktığı halde bunların hiç birini görmüyordu bile.

Dışardaki bu neşeli hava varken Solo otelin odasında bir ölümle karşı karşıya bırakılmıştı.

Yalnız ölüm olsaydı yüreği yanmıyacaktı. Ölüm aynı zamanda başarısızlıkla sona ermişti. Kırmızı çiçeklerden yapılmış kolye yalnız Ursula'nın hayatına son vermekle kalmamış, kızdan daha çok büyük bir işe de son vermişti..

Ölüm zaten her zaman nereden gelirdi ki?... Her zaman hiç ummadığın ,beklemediğin yerlerden ve sebeplerden değil miydi?... Kırmızı çiçeklerden yapılmış bir kolye patlamış ve Solo'nun Tixe Ylno'yu bulmak umudunu da alıp götürmüştü.

Yüzünü buruşturdu. Amerika'dan kalkıp buraya gelmiş ve şu pembe odalı otele inmişti. Aslında insanların tatlillerini geçirmek için geldikleri bu adadaki şu oda yan gelip istirahat etmek için yapılmış bir yerdi. İşte burada, Solo'nun karşısına ölüm bütün acılığıyla çıkmıştı. Kız ölünce her şey, aylarca yapılan hazırlıklar ve gayretler havaya uçup gitmişti.

‘Oğul, mikrofonda babalık. Duydunsa haber ver.’ Âlettteki ses arkadaşı İlyya'nın sesiydi. Solo rahat bir nefes aldı.

Elindeki radyo cızırtılı bir ses çıkardıktan sonra birden sustu. Solo içinden birşeyler sayarak odanın içinde bir iki dolaştıktan sonra etrafı dinledi, salona giderek koridora açılan kapıyı araladı.

Kapının eşiğinde başındaki sarı saçları yine dağınık İlyya gülerek duruyordu. İlyya da ince yapılı ve slav tipin-

de bir adamdı. Yüzünden eksik olmıyan gülümsemesi kafasındaki fırtınaları ve derin düşünceleri pek iyi gizliyordu. Yalnızlığı seven, son derece zeki ve bünyesi her şeye elverişli bir adamdı. Solo, en tehlikeli zamanlarda yanında İlyya olduğu taktirde kendini emniyette hissedirdi... Sanki bir hesap makinesiymiş gibi kafası durmadan tehlikeleri hesap eder ve bunlara çözüm bulurdu. Bazen elindeki işe kendini öyle verirdi ki, etrafında dünya alt üst olsa farketmezdi bile. Aslen Rusyalı olduğu için çok kerele Demir Perde gerisinde ödevler almış ve bunları kimseye sezdirmeden becermesini daima bilmmişti. Başlıca prensibi süratli hareket etmek ve hiç bir zaman geriye bakmamaktı. Biliyordu ki şeytan hep ileriye bırakıp da geriye bakanlara musallat olmaktadır.

Şimdi ise ,otelin kapısında üzerinde belboy elbisesi sanki alacağı bahşıştan başka bir şey düşünmüyormuş gibi bir pozda duruyordu.

‘Radyoda yardım istedin. Ne var?’

Solo sönük bir sesle cevap verdi. ‘Kız öldü.’

İlyya Solo’yu kenara iterek odaya girdi. Kızın başına dikildi ve birkaç saniye sesini çıkarmadan kıza baktı... Yerde çok güzel vücutlu bir kız yüzü parça parça olmuş yatıyordu. Nasıl olduğunu anlıyamamıştı.

Solo, ‘Çiçek kolyesi,’ diye açıkladı.

İlyya birden geri dönerek, ‘Ne?’ diye bağırды.

‘Boynundaki kolyeyi çıkarmak için yukarı doğru kaldırıyordu. Kolyeye bir mekanizma yerleştirmiş olacaklar. Birden patladı ve kızın yüzünü de bir saniye içinde ortadan kaldırdı. Sanki Çin bayramlarında patlatılan fişekler gibiydi. Bir alev çıktı ve etrafında hava boşluğu yaptı.. Kolumu bile kıpırdatmaya vakit kalmadan her şey olup bitmişti.’

İlyya doğrularak sordu, ‘Kolyeyi kim sattı?’

Solo olayı hatırlıyarak düşünceli düşünceli cevap ver-

di. 'Kimse satmadı. Başından aşağı takıverdiler. Etrafta birçok insan vardı. Birçok gülüşme arasında birisi iyi dileklerde bulunarak taktı.'

'Kim taktı görmedin mi?'

Solo cebinden bir çakmak çıkardı ve yakınca çakmaktan alev çıktı. Çakmağı İly'a uzatarak 'Kim olduğunu bilmiyorum. İyi dileklerle sözünü işitince cebimden çakmağı çıkararak sigaramı yakıyor gibi yaptım ve çakmaktaki minyatür fotoğraf makinesiyle kolyeyi takan kızın resmini çektim. Film hâlâ içinde. Develope et, bakalım. Şimdi de belboy elbisesiyle senin resmini çektim.'

İly'a çakmağı alarak Solo'nun evrak çantasından üç tane ufak plâstik tabak çıkardı. Bunların içine yine çantadan çıkardığı eczaları boşalttı ve filmi banyoya başlandı..

Banyoyla uğraşırken omuzunun üzerinden başını çevirerek Solo'ya sordu. 'Bari, kızıdan bir şey öğrenebildin mi?'

Solo başını salladı. 'Hiç bir şey. Korku içindeydi.'

'Korkusunu zaten biliyorduk.'

'Ona cesaret vermeğe çalıştım.'

'Üç aylık çalışma havaya uçtu, gitti.'

'Anladık. Sen de ateşe körükle gitme.'

'Sende kabahat yok.'

'Bir de bana sor. Bu başarısızlığın bütün sorumluluğu bende.'

'Unutma ki kız bir casustu. Ardıçların tarafını bırakmağa çalışıyordu. Sonunun böyle olacağını bilmesi lâzımdı. Onlardan kolay kolay ayrılamıyacağı belli idi.'

'Ben onu koruyacağımıza söz vermiştim.'

'Böyle bir olayla karşılaşacağını nereden kestirebilirsin?'

'Onu kim öldürdüyse çok evvelden hazırlanmış olacak.'

‘Hiç şüphelen olmasın. Fakat şunu da unutma ki kızın burada seninle buluşacağını ikimizden ve Şef Weverly ile Cumhurbaşkanlığındaki adamdan başka kimse bilmiyordu.’

‘Başkası da biliyormuş demek.’

Solo yine odanın etrafında dolaşmaya ve durumu düşünmeye koyulmuştu. İlyas Kuryakin filmi banyoya devam ediyordu. Yüzünden ne düşündüğü hiç belli değildi.

Solo umutsuzlukla ellerini iki yana açarak, ‘Birisi,’ dedi, ‘Ursula’nın ne zaman, nerede ve niçin bulunacağını, başına bir şey geleceğinden korktuğunu ve kendini korumak için temkinli olduğunu biliyordu. Bu korkuyu ve temkini yenmesini becerdi. Dahası da var, benimle buluşacağını da biliyordu demek. Benim ne kadar temkinli olduğumu bilirsin, buna rağmen işini becermesini bildi. Bu kadar sade ve umulmayacak bir ustalıkla insan öldürmek şeytan işi gibi birşey.’

Solo konuşmasını birden bırakarak Ursula geldiği zaman belboyun odaya getirip bıraktığı ufak bavula gitti.. Tam elini uzatıp bavulu kendine çekiyordu ki İlyas’ın sesi banyonun kapısından duyuldu. ‘Solo, dikkat.’

Bir an bakiştılar. Solo İlyas’ya gülümseyerek başıyla anladığını bildirdi.

Kuryakin de ona gülümsüyerek, ‘İhtiyatlı davranacağımı biliyordum, zaten,’ dedi.

Solo çantasına giderek elinde bir bomba detektörüyle bavulun başına tekrar geldi. Detektörü bavulun etrafında iyice gezdirdi. Bavulu alt üst etti ve tekrar muayene etti. Detektörde hiç bir hareket olmamıştı.

Detektörü İlyas’ya attı, o da çantaya koydu.

Solo bavulu açtı ve hiç birşey demeden içine bakmaya başladı. Biraz sonra İlyas’ın arkasında sessizce bavula baktığını farketti.

Bavulda sadece iki şey vardı. Bunlardan birisi Ursula

Neefirth, King oteli, Nassau, Bahama adresli bir mektuptu. Zarfın üzerinde kimin tarafından ve nereden gönderildiği yazılı değildi. Pulun üzerinde 12 Temmuz tarihiyle bir San Francisco postahanesinin damgası vardı. İkinci şey ise, mektubun yanında dikkatle çörekendirilmiş gümüş bir kamçı idi. Güneşin ışığı bu kamçıya vurdukça parıltılar çıkarıyordu.

Solo zarfı açtı ve içinden bir tabaka kâğıt üzerine daktilo ile yazılmış bir mektup çıkardı. İkisi de mektubu okumaya çalıştılar.

İlyya, 'Mânasız bir takım yazılar,' dedi.

Solo, 'Eğer,' dedi, 'bir şifre ise muhakkak hususî bir şifre olmalı.'

İlyya sordu. 'Kamçıya ne dersin? Ne mânası var acaba?'

Solo bu kamçıyı pek yabancı bulmamıştı. Böyle bir kamçıyı bir yerde gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu, fakat nerede ve ne zaman olduğu bir türlü hatırına gelmiyordu. Bu kamçının bir mânası olması gerekiyordu... New York'ta iken Ursula Baynes - Neefirth hakkında ona bilgi verirlerken bu kamçıdan da bahsedildiğini sanıyordu.

'Elbet hatırlıyacağım. Şimdi aklıma gelmiyor.'

İlyya saatine baktı. 'Biliyor musun ki yarım saat oldu?'

'Pekalâ.'

Solo hemen üzerindeki elbiseleri çıkarmaya başladı... Evvelâ boyunbağını sonra sırayla ceketini, gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Bir taraftan da İlyya üzerindikileri çıkarıyordu. Birkaç saniye içinde Solo, İlyya'nın belboy üniformasını giymişti. İlyya da Solo'nun elbisesini giyinmişti.

İlyâ saatine baktı ve ‘Buradan gittikten sonra,’ dedi, ‘beş dakika bekler, ondan sonra polise ve otel idaresine haber verir, sonra da ben giderim. Sakın başka yerden inme. Servis asansörünü kullan.’

Solo başına belboy kepini geçirdi ve banyoya giderek developpe edilmiş olan filmi aldı ve kuruması için biraz elektrığın altında tuttuktan sonra baktı. ‘İşte, kız iyice görünüyor. Bir Çinliye benziyor. Bebek gibi bir şey. Ölüm bebeği.’

II

Kız sahiden de bebek gibi güzel bir şeydi. Solo kızı Honolulu hava alanının terminal binasında buldu.

Kalabalığın içinde ilerlerken şansına dua ediyordu... Kızı bu kadar çabuk bulacağını hiç ummamıştı. Otelden çıktıktan sonra Kapiolani parkında erkeklere mahsus tuvalete girmiş ve orada üzerindeki belboy üniformasını çıkararak evrak çantasında taşıdığı ceket ile pantolonla değişmişti. Ondan sonra otomobil kiralyan bir yere giderek bir Şevrole araba kiralamıştı.

Kızı tâ uzaktan tanımıştı. Zihninde kızın resmi âdeta yer etmişti. Kalabalık arasında uzaktan görünce hiç tereddüt etmeden ona doğru yürümeye başladı. Bir an durarak kızı iyice tetkik etti. Yanında daha başka kızlar vardı. Hepsinin üzerinde renkli çiçek desenlerle süslenmiş düzentari veya döpiyesler vardı. Kızların hepsi göz alıcı şeylerdi. Fakat, Solo'nun çinlisi onların arasında bambaşka bir güzellikte idi.

Kızın boyu 1.55 den fazla görünmüyordu amma vücudu çok mütenasıptı. Derisi bembeyaz ve kara saçları o-

muzlarına doğru dümdüz taranmıştı. Sanki bir yapma bebek gibiydi ve arkasında bir anahtarı olup da kurulsaydı (mamma) ve (Papa) diye sesler çıkaracakmış hissini veriyordu.

Solo bina içindeki kalabalık arasından kıza doğru ilerlerken gözlerini kızıdan bir türlü ayıramıyordu. Kızın kolunda bir demet çiçekten kolyeler vardı. Bu parlak renkli çiçekler kızın yanında âdeta sönük duruyorlardı.

Kızın güzelliğinin etkisi altında âdeta ipnotize olmuş gibi ilerlerken birden bu kızın Ursula'nın ölümüne sebep olan kolyeyi takmış olduğu aklına geldi. Bu hissin altında kızın güzelliği kayboluverdi.

Gözünü kızıdan ayırmadan ilerlemesi herhalde kızın dikkatini çekmiş olacak ki, birden gözgöze geldiler... Solo kızın badem gözlerinde birden bir korkunun belirdiğini ve onu tanıyarak irkildiğini gördü. Korku ile ağzı açık kalmıştı.

Solo kıza doğru daha hızlı gitmeğe başladı. Kız kapana kısılmış gibi etrafına bakındı ve tekrar Solo ile göz göze geldiler. Yanındaki kızlardan birine elini uzattı ve birşeyler söyleyecek oldu. Birşey demeden elindeki çiçek kolyelerini yere atarak kızların arasından sıyrıldı ve kaçmaya başladı. Kızlar gülüşerek arkasından onu çağırıyorlardı.

Solo yolunu değiştirerek kapıya doğru kızın arkasından koşmaya başladı.

'Delikanlı etrafına baksana biraz.'

İri yarı bir kadın Solo'yu kolundan yakalamış, onu tartaklıyordu. Solo bir taraftan kadından kurtulmaya çalışıyor ve bir taraftan da gözüyle kıızı takip ediyordu. Kolunu bırakmayan kadının yanında kendisi gibi altmışından yukarı daha bir sürü kadın vardı. Başlarında da bir rehber bulunuyordu.

Solo özür dileyerek kadından kurtulmak istediye de kadın bir türlü kolunu bırakmıyordu. Hepsinin boyunlarında çiçekten kolyeler takılıydı. Başlarında hasır şapkalar ve ayaklarında sandaletler bulunuyordu. Kızı kaybetmemeye çalışarak kadına, 'Özür dilerim, efendim. Bilmiyerek çarptım. Kusura bakmayın,' diye elinden kurtulmak istedi.

Kadın tekrarladı. 'Delikanlı nedir bu acelen?... Nereye gittiğine bir baksana.'

Yanındaki kadınlardan biri gülerek kadına seslendi. 'Esther kolunu bırakma. Dersten sonra cezaya bırakırsın.'

Arkadaşının bu uyarmasıyla okulda olmadığını hatırlayan kadın Solo'nun kolunu bıraktı ve utancından kızarmış olduğu halde söylediklerini tekrarlamaktan kendini alamadı. 'Sağına, soluna bakmadan öyle gidilmez.'

Solo tekrar özür dileyerek etrafını sarmış olan ihtiyar kadınlardan sıyrılmak üzereydi ki birden 'Aman dikkat' diye bir ses işitti. Karşısına hemen hemen kendi boyuna yakın bir kadın elinde bir Fransız fino köpeği ile dikilivermişti. Kadının bağırmasıyla köpek de havlamağa başlamıştı. O telâş arasında karşısındaki kadının baştan aşağı kadar pembeler giyinmiş olduğunu ve hatta elindeki köpeğin bile pembeye boyanmış olduğunu hayretle gördü. Bunları görünce otelin pembe odası tekrar gözlerinin önünde canlandı.

Pembe köpeğin yanından dolaşarak az önceki kadınların arkasından söylenmelerine aldırmıyarak kapıya koştu. İçerdeki bir kaç dakikalık gecikme çinli kıza istediği vakti kazandırmıştı. Solo etrafına bakındı. Park edilmiş otomobilleri şöyle gözden geçirdi ve tekrar yola bakındı.. Kız ortadan kaybolmuştu.

Solo ne yapacağını bilmeden duraladı. O sırada bir motosikletin sesini işitti. İki otomobilin arasından çıkan bir motosiklet Solo'ya doğru hızla geldi ve alanın çıkış

kapısına doğruldu.

Motosikleti kullanan gencin arkasında çinli kızın renkli entarisini görünce Solo seğirtti. Motosikletteki oğlan pembe ile sarı renkli bir gömlek ve dar bir pantolon giymişti. Sık ve siyah saçları kısa kesilmişti. Muhakkak, Hawaii, Çin ve Koreli ana ve babadan doğma melez bir oğlan olmalıydı. İri yarı fıçı gibi göğüslü, omuzları iri adaleli, ensesi kalın, dudakları kalın ve burnu yassı idi. Dar bir alnın altında kalın kaşları vardı. O kısacık an içinde bile Solo bunlara birer birer dikkat edebilmişti.

Kız oğlanın arkasında oturmuş ve iki eliyle beline sarılmıştı.

Solo onları durdurmak için yolun ortasına çıktı. Oğlan başını eğerek gaza bastı ve Solo'nun yanından geçerek fırladı gitti. Solo motosiklet'in altında kalmamak için zamanında kendini kaldırırma atabildi. Koşarak kiraladığı Şevrole otomobile bindi ve motosikletin peşine takıldı.

Motosikleti gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Oğlan motosikleti otomobillerin arasından çılgıncasına sürüyordu. Oahu hapishanesini geçtiler. Kaplama kurutma kanalı boyunca delice uçarak Honolulu'nun kalabalık aşağı mahallelerine girdiler.

Motosiklet aynı hızla Dillinghamı geçerek soldan dar Robello caddesine sapınca yol üzerindeki otomobiller bir kaza yapmamak için boyuna frenlerine basarak ortalığı gıcırtilara boğuyorlardı. Solo caddenin dönemecine gelince frenlere basarak bir yere çarpmadan dönmesini becerdi... Caddeye girer girmez motosikleti ilerde tekrar sola dönerek her zaman kalabalık bir cadde olan King caddesine saptığını gördü. Caddenin başına gelince Solo birkaç saniye durmak zorunda kaldı. Öyle olmakla beraber öndeki motosikletin sağa saparak Banyan caddesine girdiğini

gördü ve peşlerinden atıldı.

Oğlan motosikletini keskin bir virajla evvelâ sağa Vineyard'a ve sonra tekrar sağa Nehir yoluna saptırdı ve Beretania'ya doğru gitmeğe başladı.

Solo ilerdeki motosikleti biran için de olsa gözden kaybetmemek için sağına ve soluna bakamadan otomobilini sürüyordu. İlerde bir kavşakta oğlanın motosikleti yavaşlattığını görünce onların kendinden kaçmaktan fazla bir yere yetişmek kaygusunda olduklarını hükmetti. Herhalde, motosikleti bırakıp kendileri ortadan kaybolabilecekleri bir yere gitmek istiyorlardı.

Oğlan birden motosikletini Aala'ya saptırdı. Tam o sırada karşılarına bir Çin gelin alayı çıkmıştı. Oğlan ne yapacağını kestiremiyerek bir sağına ve bir soluna baktı. Kız başını çevirip Solo'ya baktı. Yoldaki otomobillerden sıyrılabilmek için oğlan tekrar King caddesine sapmak zorunda kalmıştı. Bu caddeye girinci birden sağa saparak Hotel caddesine ve oradan ilerde tekrar King caddesine saptı. Solo trafiğin fazla olmasına rağmen motosikletle arasındaki açıklığı koruyabiliyordu. Şimdi Kalakau bulvarına girmişlerdi. Waikiki sahili boyunca Royal Hawaiian, Outrigger gibi sahil boyunca uzanan büyük ve lüks otelleri geçerek sola Kapiolani parkını çevreleyerek tekrar King caddesine girdiler.

Solo peşlerini bırakmamaya karar vermişti. Aala'da motosikleti bırakıp ortadan kaybolmak fırsatını kaçırınca oğlanın şimdi sadece trafik arasında Solo'dan kaçmaktan başka bir kaygusu olmadığı anlaşıyordu. Bunu yapmak için otomobillerin arasından geçiyor ve her an bir kazaya sebep olmak tehlikesini göze alıyordu.

Oğlan tekrar King caddesi boyunca ilerlerken bir trafik ışığı kırmızıya dönüverdi. Frene basarak motosikleti durdurdu. Kız geri bakarak Solo'nun uzakta olmadığını gördü. Eğilerek oğlana birşeyler söyledi. Işık hâlâ kırmızı

zıda olmasına ve caddede yayaların bulunmasına rağmen oğlan birden motosikleti yayaların içine sürdü. Etraftan yükselen bağırmalara ve küfürlere rağmen hızla kaçmaya başladı.

Kız ile oğlanın sırtlarındaki renkli gömlek ve entari Solo için iyi bir işaret oluyordu. Aralarının biraz daha açılmış olmasına rağmen onları gözden kaçırmıyordu.

Motosiklet şimdi dönerek Pacific Heights yoluna girdi ve yokuş yukarı çıkmağa başladı. Bu yol çok dönemeçli ve biraz darca idi. Solo mümkün olduğu kadar dikkatli davranarak peşlerinden aynı hızla gidiyordu. Oğlan bu sefer Nuuanu bulvarı üzerinden Iolani okulunu ve Royal müzesini geçerek adanın göbeğine uzanan dik yola girmişti..

Solo önündeki spidometreye baktı ve hızının seksen kilometre olduğunu gördü. Yol üzerindeki villâlar ve iki tarafta sıralanan banyan ağaçları büyük bir hızla arkada kalıyordu. Şehirden çıktıkları zaman motosiklete nasıl olsa yetişecekti.

Gaza bastı ve motosiklete yetişti. Yanlarında giderken pencereden onlara seslendi. 'Durun. Sizinle sadece konuşmak istiyorum. Konuşmak.'

Oğlan birden motosikletin hızını kesti. Solo da rahat bir nefes alarak ayağını gazden kaldırdı. Otomobilin hızı otuz kırk kilometreye düşmüştü ki, oğlan tekrar gaza basarak ileri atıldı. Solo bir küfür savurarak yine peşlerine düştü. Yol arka arkaya dönemeçlerle doluydu. Solo ekseriya dönemeçleri iki tekerleği üzerinde dönmek zorunda kalıyordu.

Çok geçmeden yine onlara yetişti. Hemen arkalarından korna çalmağa başladı. Oğlan ve kız kornayı işitince dönüp arkalarına baktılar. Biraz ilerde yine bir dönemeç ve dönemecin sağ kenarında beton duvardan bir baryer vardı. Solo eliyle ilerisini işaret ederek baryeri gösterdi..

Oğlan vahşice gülerek yoluna devam etti.

İşte, ne olduysa o sırada oldu. Oğlan motosikleti yolun tam ortasından sürüyordu. Dönemece yaklaşmıştı ki, karşıdan bir otomobil çıkıverdi. Oğlan otomobile çarpmamak için didonunu sağa kıvırdı. Fakat, dönemecin içine girmiş olduğundan ve hızı da çok olduğundan tekrar sola kıvrılarak yolun ortasına gelmeye vakit bulamadı. Olanca hızlarıyla baryere çarptılar. Bir an içinde motosiklet, oğlan ve kız baryerden fırlıyarak uçuruma yuvarlandılar. O sırada manzara seyretmek için orada bulunan turistler çığlıklarla motosikletin baryerden fırladığı yere koşmaya başlamışlardı.

Solo frene bastı. Uçuruma yuvarlanan motosiklet ve üzerindikilerden bir ses bile çıkmıyordu. Uçurum üçyüz metre derinlikte volkanik bir kayalıkta son buluyordu.

Solo birkaç saniye ne yapacağını düşündükten sonra tekrar gaza basarak oradan uzaklaştı.

III

İllya telefonu yavaşça kapatarak otelin resepsiyonundaki adamın telâşlı sesini kesti.

Odadan ayrılmadan evvel her tarafı gözleriyle araştırdı. Bunu yaparken yerde yatan güzel casusa bakmama-ya çalışıyordu. Pencereden hafif rüzgâr esmeye devam ediyordu. Perde hafif hafif dalgalanıyordu. Dışarda plâj ve ilerde bir manda gövdesini andıran Diamond burnu görünüyordu. Güneşin ışığı altında denizde parıltılar dalgalanıyordu.

Elindeki ceketi omuzuna atarak koridora açılan kapıya doğru yürüdü. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı yavaşça aralıyarak koridora baktı. Kimsecikler yoktu. Odaya son bir defa daha baktıktan sonra ayağını kapıdan dışarı atacaktı ki, doğu şivesiyle 've bir kedi miyavlamasını andıran bir erkek sesi onu olduğu yerde mıhladı. 'Bir dakika lûtfen.'

İllya kaşları çatılarak önündeki adama baktı. Bir saniye evvel koridorda kimsecikler yoktu. Bu adam nereden پیدا olmuştu böyle?

Adamı şöyle bir süzdü. Uzunca boylu, kendine iyi bakmış ve formunda gözüken bir adamın sıırım gibi vücudu ile karşısında gülümseyerek duruyordu. İlyâ'yı ilk gördüğü zaman yüzünde bir şaşkınlık görünmüş ve hemen arkasından şeytanca gülümsemeye başlamıştı. Kuvvetli omuzları vardı. Göğsü biraz içeri çekik ve başı sivri idi. Siyah saçları seyrelmeye yüz tutmuştu. Açık alnının altında kalın kaşları, kocaman burnunun altında ince bir ağız vardı.. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerindeki kara gözleri çekikti. Bir doğulu olduğu belli idi. Üstünde açık renk bir gömlek, bacaklarında hafif bir pantolon ve ayaklarında ise el örgüsü sandallar bulunmakta idi. Elinde kamıştan bir baston tutuyordu.

Adam tekrarladı. 'Bir dakika, lûtfen.'

Kuryakin başını sallıyarak asansöre doğru ilerledi.. Karşısındaki bir insandan ziyade bir takım insan parçalarının bir araya gelmesinden ortaya çıkmış bir yaratığa benziyordu.

Kuryakin omuzlarını kaldırarak, 'Ben yok İngilizce bilmek,' diye cevap verdi.

Kedi sesli adam, 'Zararı yok,' dedi. 'Ben altı lisan ve bir o kadar da diyalek bilirim.'

Kuryakin yine başını sallıyarak, 'Anlamam,' dedi.

Sarı benizli adam bu sefer gülümsemesini bırakarak, 'Öyleyse,' dedi, 'her halde ölümden anlarsın.'

Kuryakin adamın elindeki kamış bastondan birden fırlayan ince ve sivri bıçağa bakakaldı. Adam elinin bir hareketiyle bastonu kaldırmış ve bıçağı Kuryakin'in göğsüne dayamıştı.

Kuryakin dudaklarını ısırarak, 'Evet,' dedi, 'ölümden anlarım.'

Bıçak Kuryakin'in göğsünden ayrılmıyordu. Adam, 'Sizinle konuşmam lâzım,' dedi.

'Biraz acele işim var.'

‘Şurada odanızda konuşamaz mıyız?’

İllya içinde casus Ursula’nın cesedinin yattığı odanın kapısına bakarak ‘Benim odam mı?’ diye sordu. Nerdeyse Honolulu polisleri geleceklerdi. ‘Yanlışınız var. Bu oda benim odam değil.’

Adamın yüzünde kararsızlık belirdi. Sanki orada bulmak istediği kimse İllya değilmiş gibi bir hali vardı. Bu kararsızlığı çabuk geçti. Bıçak, İllya’nın gömleğini deldi.

‘Odaya, efendim.’

‘Bende anahtarı bile yok.’

Adam ona bir baktı ve sonra cebinden bir deste anahtar çıkararak içinden bir tanesini seçti ve onunla odanın kapısını açtı.

‘Lûtfen evvelâ siz girin.’

‘Benimle konuşmak istediğinize göre başka bir yerde konuşamaz mıyız?... Bir yerde oturur, hem konuşur ve hem de bir şey içerdik.’

‘Odaya girin.’ Adam bu emri verirken bıçağı itmeğe başladı.

İllya çaresiz başını eğerek adamın önünden içeri girdi. İkiside bir şey demeden yerde yatan kıza bakıyorlardı. İllya başını kaldırıp adama bakınca yüzünde bir memnurluk izi sezdi.

‘Bir tanıdığınız mı?’

İllya cevap verdi. ‘Hayır, telefon etmeye gelmişti.’

‘Bu halde mi?’

‘Kuzum, siz kimsiniz?’

‘Adım Sam. Şu kısacık görüşmemiz sırasında bana Sam diyebilirsiniz.’

‘Ne istiyorsunuz?’

‘Muhakkak bir şey istemek mi lâzım?’

‘Halinden öyle anlaşıyor.’

‘Belki istediğimi buldum.’

İllya anladığını belirtti. ‘Öyle ise bana izin verin. A-

cele isim var demiştim.'

Bunları söylerken kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Uzun boylu adam bir adım atarak bastonunun ucundaki bıçağı İly'a'nın gırtlığına dayadı.

'Burada kalmanızda ısrar edeceğim.'

'Davetinizi çok şiddetli yapıyorsunuz.'

İly'a geri dönerek odanın ortasına geldi. Şimdi halinden telâşlı olmadığı görülüyordu. 'Bir sigara içebilir miyim? İdam olunacaklara bile idamdan evvel sigaraya izin verirler.'

Adam omuzlarını silkti. 'Size karşı kötü niyetim olduğumu nereden çıkarıyorsunuz?... Elbette sigara içebilirsiniz.'

İly'a cebinden bir sigara çıkardı ve adamdan tarafa dönerek çakmağıyla sigarasını yaktı. Acaba çektiği filmi developpe etmek fırsatı eline hiç geçecek miydi?

Etrafına bakındı ve masanın üzerinde viski şişesini görerek, 'Bir viski alır mıydınız?'

Sam birşey dinliyormuş gibiydi. Öyle olmakla beraber başıyla evet diye işaret ederek, 'Lûtfen,' dedi.

İly'a iki bardağa viski koydu ve üzerine buz attı. Sam bütün dikkatiyle ona bakıyordu. Fakat İly'a elindeki çakmağı cebine koyduğu an parmaklarının arasında ufak beyaz bir hap vardı. Elini kendi bardağının üzerinden geçirdi ve bir taraftan da öteki bardağı karşısındaki adama uzattı.

Sam başını sallıyarak, 'Yağma yok. Bu bardaktan siz içeceksiniz. Bana öteki bardağı veriniz,' dedi .

İly'a kaşlarını çatarak, 'Fakat...' diyecek oldu.

'Bana bakın delikanlı. Kuzum siz beni ne sanıyorsunuz. Bana oyun yapmak istediğinize göre bari bunu ustaca yapın.'

'Fakat...'

'Biliyorum, biliyorum. Evvelâ elinizdeki Japon malı

çakmakla sigaranızı yakarken benim fotoğrafımı çektiniz. Başka zaman olsaydı önüne geçerdim, fakat şimdi gideceğiniz yerde onun size hiç faydası olmayacak!’

‘Ne demek istiyorsunuz? Nereye gidecektim?’

‘Ondan sonra güya el çabukluğuyla beni kandırmak istediniz. Hani şu gözle görülemiyecek kadar elçabukluğu yok mu?... Karşımızda Amerikalılarla Rusların işbirliği yaparak bulunmalarına bayılıyoruz. Amerikalıların aptalca kurnazlıkları ve Rusların beceriksizliği... Benim bardağıma birşey attın ve sonra kendi bardağına atıyormuş gibi davrandın. Hiç de açık gözce bir hareket değil, benim beceriksiz dostum.’

‘Dediğiniz gibi olsun, ne yapalım.’

Adamın kara gözlerinde bir parıltı peyda oldu. Soğuk bir sesle emir verdi. ‘Bana uzattığın bardaktaki içkiyi sonuna kadar içeceksin. Amerikada içki içerken ne diyersunuz? Çı. Değil mi?’

‘Şerefe.’

İllya viski bardağını yavaş yavaş dudaklarına götürdü ve kararsızlık içindeymiş gibi duraladı. Bu hareketlerini mümkün olduğu kadar tabii yapmaya çalıştı. Sonunda, nefesini tutarak bardağı birden içti.

İllya elindeki bardaktan içerken Sam kendi bardağını kaldırdı ve ışığa tuttu. İçinde bir tortu filân görmeyince bir taraftan İllya’ya sinsi bakışlarla bakarak yudum yudum içmeye başladı.

Odanın kapısını dışardan kuvvetle vurmuşlardı. İkisi de birden irkildiler.

Sam içkisini bitirerek bardağını masaya koydu. ‘Sihhatinize içtim.’ dedi.

‘Âfiyet olsun.’

‘Ben balkona çıkıncaya kadar kapıyı açmayacaksınız. Sonra misafirlerinizi içeri alabilirsiniz.’

‘Sekizinci kattayız, unutmayın.’

‘Siz benim dediğimi yapın.’

İllyâ adamın balkona doğru yürürken bastonun ucundaki bıçağı bir yaya basmak suretiyle tekrar bastonun içine aldığını gördü. Kapı şimdi daha şiddetli vurulmaya başlamıştı. Adam biran kararsızlıkla geri baktı ve sonra birden balkon kapısından dışarı çıktı. İnce perdenin arkasından gölgesi seziliyordu.

İllyâ kapıya seslendi. ‘Geliyorum, geliyorum.’

Bu sefer kapıya daha kuvvetli vurmaya başlamışlardı..

Kapıyı açınca eşğin öbür tarafında yüzünde kaygı ile otel müdürü ve onun arkasında da Honolulu polisi cina-yet masasından iki kişinin sert yüzleri görülüyordu.

Üçü de odaya girerek ilerlediler. Yerde yatan kızı görürnce durdular.

Otel müdürü ürkek ürkek ‘Nasıl oldu bu iş?’ diye fısıldıyabildi.

İllyâ, ‘Bilmiyorum,’ dedi. ‘Ben bu odada değildim.’

‘Kim olduğunu biliyor musun?’

‘Bilmiyorum. Bu odaya yanlışlıkla girdim. Girince de onu yerde buldum.’ Biraz duraladıktan sonra balkona doğru baktı ve devam etti. ‘Yanında uzun boylu birisi vardı. Bir doğuluya benziyordu.’

Detektiflerden ince yapılı ve koyu esmer olanı sordu. ‘Peki, bu adam ne oldu?’

İllyâ başıyla balkonu göstererek, ‘Kapının vurulduğunu işitince balkondan dışarı çıktı,’ dedi.

Detektif arkadaşına başıyla işaret verdi. Biraz daha irice ve otuz yaşlarında olan ikinci detektif balkona doğru gitmeğe başlayınca İllyâ ‘Dikkat edin silâhı var,’ diye haber verdi.

Detektif balkonun kapısında durdu ve cebinden kısa namlulu 38’lik bir polis tabancası çıkararak balkonun kapısını açtı.

Balkonda kimse yoktu.

Detektif başını çevirerek İly'a 'Çok komik' dedi.

İly'a hemen cevap verdi. 'Adamın sizi bekliyeceğini mi sanıyordunuz?'

Detektif İly'a hatırlattı. 'Sekizinci katta olduğumuzu unutma.'

'Ben de adama aynı şeyi söyledim.'

'Ya öyle mi?'

'Evet. Fakat adam beni dinlemedi bile.'

'Ona bakacak olursan sözlerini ben de dinlemiyorum.'

'Zaten ben sözlerime inanmıyacağınızı tahmin etmiştim.'

'Sırası gelmişken hatırlatayım. Burada söyliyeciğin her şey ilerde aleyhinde delil olarak kullanılabilir.'

İly'a omuzlarını kaldırarak, 'Söyliyecek tek bir şeyim var,' dedi.

'Neymiş o?'

'Siz hiç herşeyin ters gittiği günlerden birine rastlamadınız mı?'

IV

Solo öğleye doğru tren istasyonunun civarındaki kırmızı tuğlalarla döşeli sokaklarda sıcaktan yarı bunalmış bir halde dolaşıyordu. Sanki her şeyin ters gittiği korkulu bir rüya içersindeymiş gibi hissediyordu. Sanki, sokakların iki yanındaki evler bile lâstiktenmişler gibi yalpa vuruyorlardı.

Bir hayli taban tepmişti. Bali Geçidinde motosikletle uçuruma uçan iki gencin adlarını öğrenmek için gitmediği yer ve soruşturmadığı insan kalmamıştı.

En sonunda şunları öğrenmişti. Kızın adı Polly Jade İng'di. Hava alanında çiçek kolyelerden satmakta idi. Oğlanın adı ise Kaino Tamashiro idi, Waikiki plâjında çalışmakta idi. Yakında evlenmek üzereydiler.

Bütün gayretine rağmen bunlardan başka bir şey öğrenememişti. Kızın anası ve babası bundan altı ay evvel Çir'e gitmişlerdi.. Kız da Nehir Yolunda Karnaval bahçesine yakın bir yerde ufak bir terzi dükkânının üstündeki odada yaşamakta idi.

Solo bu odayı iyice aradı. Hiç bir ipucu bulamadı. Kız

herhalde ne bir mektup alıyor ve ne de bir mektup yazıyordu. Solo'nun bulabildiği tek şey kızın cicili bicili terliklere, blûzlara düşkün olmasıydı. Bundan başka saçları için de cins cins briyantınlar almıştı.

Honolulu Star gazetesinde yaptığı araştırmada oğlanın Aala caddesi civarında oturduğunu öğrenmişti. Buralarda kime sorduysa hiç birinden cevap alamamıştı. Kara gözlerini Solo'ya dikip cevap vermek zahmetine bile katlanmamışlardı.

Solo güneşin altında yürürken içini çekti. Ursula'nın ölümüne sebep olan dolabın içinde Kaina Tamashiro ile Polly Jade'in birer kukladan başka bir şey olmadıklarına çoktan kanaat getirmişti amma hava alanına Ursula'nın ölümüne sebep olan kolyeyi kimin getirdiğini ancak onların hakkında araştırma yoluyla bulabileceğini biliyordu... Hem, kolyenin içinde tehlikeli bir şey olduğunu Polly herhalde biliyor olmalıydı. Karşısında Solo'yu görünce gözlerinde okunan korkunun başka mânası olamazdı. Honolulu'ya giriş kapılarında turistlere bu kolyeleri satan kızlar Ticaret Odası tarafından tutulmaktaydı. Ursula'nın boynuna takılan kolyeyi Ticaret Odasından başka biri Polly'ye vermişti. Bunun için ona açıktan bir para vermiş olması gerekiyordu. Bundan başka, kolyenin içindeki patlayıcının ancak kolyeyi boyundan çıkarmak için yukarı doğru kaldırınca patlayacağını da bilmiş olması lâzımdı.

Polly bunlardan başka ne biliyorsa bu sırları da beraberinde öteki dünyaya götürmüştü. Belki, bu işe plâjda çalışan çocuk da karışmış olabilirdi. Kızla beraber o da kaçmıştı. Ne için kaçtıklarını bildiği de belli idi. Ne olursa olsun, bir kere araştırmaya başladıktan sonra bir ipucu buluncaya kadar devam etmesi gerekiyordu. Zaten baş vuracak başka bir çare yoktu. Elinde sadece Ursula'nın çantasında bulunduğu gümüş kamçı ile ne mânada olduğunu kestiremediği bir mektup vardı.

Solo dar hatlı tren istasyonunun civarındaki depoları dolaşırken genç çocuğu gördü. Dokuz yaşlarında vardı... Yüzü bira renginde idi. Üstünde çiçekli bir gömlek ve bacaklarında kısa bir pantolon bulunuyordu. Ayakları çıplaktı. Solo ne zaman arkasına baksa çocuğu yakınında gördü.

O sırada istasyondan kalkan ufak trenin açık pencere-
li vagonlarını seyretti. Sokağın karşısında askerler ta-
rafından konulmuş (Yasak Bölge) levhası görülüyordu..
Burada dükkânlar ufaktı. Yarı harap evlerin boyaları es-
kimmişti. Yan sokaklar iki kişinin bile zor geçebileceği dar-
lıkta idi.

Solo birisinin eteğini çektiğini duydu.

‘Bay.’

Arkasına dönünce deminden beri peşinden gelen ço-
cuğun kara gözlerini açmış ona bakmakta olduğunu gör-
dü.

‘Bay, bir şey mi arıyorsunuz?’

‘Evet buralarda oturan ve plâjda çalışan birini arı-
yorum.’

‘Aala caddesinde oturanların çoğunu tanırım ben.’

‘Kaina Tamashiro’yu tanır mısın?’

‘Oooo.’

‘Ne oldu?’

‘Bay, o öldü.’

‘Haberim var. Buralarda otururmuş.’

‘Nerede oturduğunu biliyorum.’

Solo çocuğun eline bir elli sentlik gümüş para sıkış-
tırdı. ‘Beni onun evine kadar götürür müsün?’

Çocuk elindeki parayı sımsıkı tutarak, ‘Peki,’ dedi.

Solo’ya peşinden gelmesini işaret ederek koşarak cad-
denin karşı tarafına geçti. Telâşından az kalsın bir oto-
mobilin altında kalıyordu.

Çocuk süprüntü dolu dar bir sokağın başında durarak

Solo'nun da o tarafa geçmesini bekledi. Solo etrafına bakınarak çocuğun peşinden yürümeğe başladı.

Sokaktaki çöp tenekeleri ve varillerinin arasından kediler sağa sola kaçışıyorlardı. Evlerin arka pencereleri bu sokağa açıktı. Evlerden konuşma sesleri ve ekşi ekşi yemek kokuları geliyordu.

Çocuk önünde kedi gibi sığınyarak sokakta ilerliyordu... Solo sokağın içlerine doğru gittikçe ortalığı bir sessizliğin kapladığını farkettil. Sanki, bir olayı bekliyorlarmış gibi ortalıktan ses ve seda kesilmişti.

Solo arkasından bir kedinin can acısıyla miyavladığını işitti. Dönüp baktı. Sokağın başından iki kişi daha sokağa girmişti. Bunlardan biri kedinin kuyruğuna basmış olacaktı. Solo bunların ölen Tamashiro'nun yaşına yakın iki genç olduğuna dikkat etti. Hatta üzerlerindeki plâj adamalarının giydikleri alacalı gömlek ve dar pantolonla, esmer yüzleri, boy ve boslarıyla Tamashiro'ya benziyorlardı.

Eğer Solo arkasına baktığı zaman gençlerin saklanmaya çalıştıklarını fark etmeseydi onun peşinden geldiklerini anlamıyacaktı.

Solo derin bir nefes alarak ilerde sağa sapan başka bir dar sokağın başında onu bekliyen çocuğa seslendi. 'Daha gidecek miyiz?'

Solo'nun sesindeki değişiklikten kuşkulananmış olacak ki çocuk bir kere Solo'nun tarafına baktıktan sonra tabanları kaldırarak yan sokağa saptı ve kayboldu.

Tam o sırada öndeki sokaktan da arkadakiler gibi ginyinmiş iki genç daha sokağa girdiler ve Solo'nun önünü kestiler.

Solo arkasındakilerin şimdi ona doğru koştuklarını işitti.

Solo arkasını bir duvara vererek sağdan ve soldan ona doğru ilerliyen gençlere bakmağa başladı. Gençler yaklaşıncı Solo'dan cevap bile beklemeğe lüzum görmeden ona

bağırmağa başladılar.

‘Burada ne arıyorsun?’

‘Kaina’yı arıyorsun değil mi?’

‘Kaina burada yok.’

‘Kaina öldü bilmiyor musun?’

‘Kaina’nın öldüğünü pekalâ biliyorsun.’

‘Polly’nin de öldüğünü biliyorsun.’

‘Polis misin, nesin?’

‘Polis olacak.’

‘Kaina’nın öldüğünü bildiği halde gelmiş burada onu arıyor. Kaina’yı burada bulamıyacağını biliyorsun değil mi? Söylesene. Onun öldüğünü biliyorsun, değil mi?’

‘Onların öldüğünü pekalâ biliyor.’

‘Kaina’yı sen öldürdün, değil mi?’

‘Onu sen öldürdün.’

Bunları yüzüne bağıra bağıra yaklaştırmışlardı. Şimdi Solo’nun hemen önünde idiler. İki tanesi Solo’nun karşısına dikilmişti. Diğer ikisi Solo’nun sağında ve solundaki çöp tenekeleri yüzünden ona yaklaşamıyorlardı.

Birden en öndeki iki genç ceplerinden sustalı bıçaklarını çektiler.

Solo bütün dikkatini ellerinde bıçaklar olan iki gence vermişti. Koltuğunun altındaki tabancayı hissediyordu. Fakat, gençlerin niyetlerinin ne olduğunu kestiremediği için hemen tabancasına sarılmak istemiyordu. Polly ve Kaina bir takım kötü işlere karışmışlardı. Bu gençler onların arkadaşları idiler. Belki onların ölümü gençleri sarsmıştı ve ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Zaten yaşları da ne idi ki. İki kişi canlarını kaybetmişti. Solo elinden gelirse yeni ölümlere sebep olmak istemiyordu.

İki yanındaki oğlanlar sanki evvelden anlaşmışlar gibi yere eğilerek birer çöp varilini boşalttılar ve varilleri Solo’ya doğru yuvarladılar. Solo karşısındakilerin gözle-

rinde büyük bir kin gördü. Hırsla ellerindeki bıçakları ona salladılar.

Variller tam bacaklarına çarpacağı anda Solo ileri atıldı ve solundaki varilin üzerinden sıçrayarak varili ayağıyla eli bıçaklılardan birinin üzerine doğru fırlattı. Genç varili görünce düşmemek için eğilince Solo eliyle kılıçlamasına oğlanın ensesine vurdu. Genç acıyla bağırarak varilin üzerine yığıldı. Bir tanesinden kurtulmuştu. Geri kalan üçü Solo'nun bu umulmadık hareketi karşısında birden duralamışlardı.

Eli bıçaklı ikinci genç ilk evvel kendine gelen oldu. Bıçağıyla Solo'nun üzerine atıldı. Solo bu sırada üzerinden ceketini sıyırmıştı. Şimdi bu ceketini bir kalkan gibi kullanarak bıçağa karşı koydu. Bıçak ceketini baştan aşağı yırtıverdi. Solo ceketini çocuğun yüzüne savurdu ve çocuk ceketin çarpmasıyla sendeledi. Solo boş eliyle çocuğun boğazına yine kılıçlamasına vurdu ve elindeki ceketini bıraktı. Çocuk birden nefesi kesilerek Solo'nun önünde yere yığıldı.

Diğer iki genç şaşkınlıkla bir yerdeki arkadaşlarına bir de Solo'ya bakmaya başladılar. Nefesi kesik kesik çıkan ikinci genç onlara başıyla 'ne duruyorsunuz, üzerine atılın,' der gibi bir işaret verince ikisi birden Solo'nun üzerine atıldılar. Gençlerden biri Solo'ya bir yumruk savırdı. Ötekisi cebinden sustalısını çıkarmış olduğundan aşağıdan yukarı Solo'nun karnını deşmek için bıçağını salladı.

Solo iki gencin bu atılışları karşısında geriye, duvara doğru çekildi. Elinde bıçak olmıyan genç Solo'nun kollarını tutarak duvara mihlamağa çalışıyordu. Solo geriye doğru eğilmek zorunda kalmıştı. Can havliyle iki parmağını gencin burun deliklerine sokarak yukarı doğru kuvvetle çekti. Oğlan bağırarak Solo'yu bıraktı.

Solo oğlanın burnunu bırakmamıştı. Bu sefer kendine doğru çekti ve öteki eliyle yakasından tutarak eli bıçaklı çocuğun üzerine fırlattı. İkisi birden yere yuvarlandılar.. Fakat, eli bıçaklısı yerde emekliyerek bıçağını Solo'nun bacaklarına savurdu. Solo bıçağın ucunun bacağına sıyrıldığını hissetti.

Arkadaki çocuklardan birisi ayağa kalkmıştı. Hâlâ kesik kesik nefes alıyordu. Fakat o haline bakmadan yine bıçağını savurdu. Solo bıçaklı bileği yakaladı ve çocuğu zorla ayağa kaldırarak ensesine bir vuruş daha yaptı... Genç kendini kaybederek yerdeki arkadaşlarının arasına, çöp tenekelerini gürültüyle devirerek düştü. Biraz evvel bıçağıyla bacağına vurmak isteyen genç bu sefer Solo'nun bacaklarına sarılmıştı. Solo dengesini kaybederek büyük bir patırdıyla yere yuvarlandı. Yuvarlanmasıyla gençlerden kendilerine gelenleri üzerine çullandılar. Solo sırt üstü yerde yatarken oğlanların ellerindeki bıçakların gümüş gibi parıldadığını gördü. Ursula'nın bavulundaki gümüş kırbaç gibi. Can kaygusuyla uğraşırken o gümüş kırbaç da nereden aklına gelmişti?

Üzerindeki çocuklardan birinin bıçağı göğsüne dayanmıştı. Diziyle çocuğun kasıklarına vurdu. Oğlanın elindeki bıçak yere düştü ve oğlan da acıyla uluyarak yere yuvarlandı. Üstündeki ikinci çocuğun gırtlığına parmaklarını bastırarak onu geriye itti. Çocuk üzerinde kayarken ellerini kilitledi ve oğlanın çenesinin altına yukarı doğru vurdu. Kızgınlıkla genci geriye fırlatırken onu sakatlaması ihtimali de olduğunu düşünerek başını salladı. Bütün bunları yaparken ne birer birer yere serdiği oğlanları, ne içinde bulunduğu pis sokağı ve ne etrafındaki çöp tenekelerini düşünüyordu. Akli Ursula'nın gümüş kırbacına takılmıştı. Bıçaklardan biri üzerine doğru gelirken bile Solo keyifle gülüyordu. O patırdı arasında gümüş kırbacı nerede gördüğünü birden hatırlamıştı.

V

İlyâ Kuryakin, Honolulu hapishanesinin bir odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Koridora bakan parmaklığın arkasında onu tutuklayan genç sivil komiser hezaran bir sandalyeye oturmuş seyrediyordu.

Komiser, 'Doğruyu söylersen,' dedi, 'hepimiz bu işten çabuk kurtulmuş olacağız.'

İlyâ derin nefes aldı. 'Üç saattir sorduklarına cevap veriyorum. Başka söyleyecek bir şeyim yok.'

'Elimden kurtulmak için sonra yalvaracaksın.'

'Kimbilir. Amma, şimdi yalvardığım filân yok.'

Komiser birden ahbapça bir tavır takındı. 'Beni dinle. Benim kim olduğumu biliyor musun? Bana komiser Guerrero derler. Adımı hiç işitmedin mi?'

'Hayır işitmedim.'

‘Eğer Honolulu’da uzun zamandan beri bulunmuş olsaydın elbet işitirdin. Sicil’inde hiç bir bozukluk bulunmayan bir detektifim. Komiserliğe iltimasla gelmedim. Gördüğüm işler sayesinde yükseldim. Polislik hayatımda hiç kusur işlemedim. Elime aldığım her işi çözdüm ve bir sonuca bağladım.’

‘Takdire değer doğrusu.’

‘Ne sandın. Bu adada herkes komiser Guerrero’yu tanır. Kanunseverler benim sayemde geceleri yataklarında rahat uyurlar. Suçlular ise peşlerine benim düşmemem için dua ederler. Çünkü, elime aldığım her olayı...’

‘Biliyorum. Hep başarıyla sonuçlandırırısın. Belki otel odasında öldürülen kızın esrarını da öyle yapacaksın. Fakat şunu bilmen lâzım ki burada oturarak sorularınla beni sıkamakla değil. Yanlış yol üzerinde gidiyorsun. Sana söyledim. Kızın ölümü hakkında hiç bir şey bilmiyorum.’

‘Hiç tasalanma. Eninde sonunda itiraf edeceksin. Ben sabırlı bir insanım. Beklemesini bilirim. Hem, senin yüzünden sicilimin bozulmasına hiç bir zaman razı olmıyacağım.’

‘Beni bu işle hiç ilgisi olmayan ve tesadüfen bu işe karışmış bir kimse olarak kabul edemez misin?... Senin sicilinde ne bir başarı ve ne de bir başarısızlık sebebi olmak niyetinde değilim.’

Guerrero sandalyesini geri itti. Bir müddet hiç bir şey söylemeden durdu. İlyas komiserin yalan söylemediğini ve çok sabırlı bir insan olduğunu anlamağa başlamıştı. Detektifte ancak bir doğulunun zamana kıymet vermiyen sonsuz bir sabrı vardı.

İlyas sabırsızlıkla elini ağzına götürdü. Karşısındaki adamın sabırla bekleyeceği çok zamanı olabilirdi, fakat onun kaybedecek zamanı yoktu. Otel odasına onu tıkayan sarı benizli Sam muhakkak Tixe Ylno’ya onları ulaştıracak tek bir ümitti. Güzel casus Ursula’nın ölümüyle bu ü-

mitleri kesilmişken şimdi o adam ortaya çıkmıştı.

Sanki konuşmasını hiç kesmemiş gibi komiser birden sordu. ‘Sen kimsin?’

‘Kaç kere söyledim. Adım George Yorkvitz, otelde belboyluk yapıyorum.

‘Bana doğruyu söyle, kimsin?’

‘Geurrero, amma da yaptın. Senin başka işin yok mu? Otel müdürü benim belboy olduğumu söyledi. Ben kendisinden bunu sormamıştım bile. Odaya girince beni gördü ve dönüp sana benim otelin belboylarından biri olduğumu söyledi.’

‘Öyle amma, o odada ne aradığını söyleyemedi. Onu yalnız sen bize söyleyebilirsin. Tam zamanıdır. Söyle bakayım, odada ne arıyordun?’

‘Söyledim. Çağırdılar.’

Komiser’in esmer yüzünde acı bir gülümseme peyda oldu. ‘Ölü kız mı çağırdı?’

‘Hayır onunla hiç konuşmadım. Birisi çağırdı. Bir erkek sesiydi. Hem ben suçlu olsam hiç polise ve otel idaresine haber verir miydim?’

‘Senin haber verdiğin ne malûm.’

‘Otel müdürü kendisi benim aşağıya telefon ettiğimi söyledi. Sonra, otelde çalışan bir kimse olarak o odada pekalâ bulunabilirdim.’

Komiser başını salladı. ‘Üzerinde üniforman yoktu.’

‘Evvelce de söyledim. İşimden ayrılmak üzereydim... Yukarı çıkmadan evvel üstümü değiştirmiştim.’

‘Neden?’

‘Söyledim ya otelden ayrılıyordum.’

‘Neden?’

‘Buraya tatilimi geçirmek için gelmiştim. Çalışmaktan bıktım. Sebebi bu. Başka mânalar çıkarmağa kalkışma. Ölen kızı tanımıyorum. Balkondan kaçan adamı neden

aramıyorsunuz?’

‘Hangi adamdan bahsediyorsun?’

‘İnsanı çileden çıkarmak için mi yapıyorsun?’

‘Bu mesleği herkes beni sevsin diye seçmedim.’

‘Biliyorum. Sadece kusursuz olmak için seçtin.’

‘Odaya girdiğimiz zaman senden başka kimse yoktu. Sadece ölü kızın olması gereken boş bir bavuldan başka hiç bir şey yoktu.’

‘Odada bir adam vardı. Otel müdürü ve siz gelinceye kadar beni odada zorla alıkoydu. Söylediklerim doğrudur.’

‘Belki de doğru söylüyorsun. Eğer öyle ise korkacak bir şeyin yok demektir.’ Bunları yarı işitilir bir sesle söylemişti.

‘Senden korkmaya başladım. Beni dinlemiyorsun bile. Senin tek kaygun doğruyu ortaya çıkarmaktan ziyade üzerine aldığın olayları ne şekilde olursa olsun bir sonuca bağlamak. Kimbilir kaç suçsuzu, sadece çabuk sonuca bağlamak için, yapmadığı bir işi itirafa zorlamışsındır.’

Kuryak’ın komiserin zayıf noktasına elini basmıştı. Genç detektif birden yerinden fırladı. Parmaklıkları yakalayıp İly’a ya yiyecekmiş gibi bakarak bağırdı. ‘Bana öyle şeyler söyleyemezsin. Anladın mı bir daha işitmeyim.’

‘Odada benimle beraber bir adam bulunduğunu nasıl ispat edebilirim?’

Guerrero’nun hiddeti geçmişti. Parmaklığın arkasında gerindi ve İly’a ya bakarak güldü. ‘Sen hele burada biraz daha kal bakalım. Parmak izlerini gönderdik. Yakında senin kim olduğunu öğreniriz.’

Bunları söyledikten sonra sallana sallana oradan gitti.

İly’a odanın parmaklığına tutunmuş giden komiserin arkasından uzun uzun baktı. Üzüntüyle başını salladı. Par-

mak izlerinin başına iş açacağı muhakkaktı.

Ufacık odanın içinde dolaşmaya başladı. Sıkıntısından eliyle boyuna saçlarını tarıyordu. Saçlarını ne kadar arkaya itse yine alnının üzerine düşüyordu. Parmak izi işinin sonunu biliyordu. Washington'daki Federal Araştırma Bürosu Honolulu polisine adının İllya Kuryak'in olduğunu bildirmekle kalmıyacak, belki de hangi teşkilâta bağlı olduğunu da bildirecekti.

Üzüntü ile tekrar başını sallamağa başladı. Bu seferki görevlerinde işleri zaten hep aksi gitmişti. Üstelik U.N.C.L.E. adının ortaya çıkmasını hiç arzulamıyordu. Şefleri Waverly, Napoleon Solo ile kendisini Tixe Ylno adında birisini bulmaya memur etmişti. Ylno'nun kadın mı veya erkek mi olduğunu da bilmiyorlardı. Belki, böyle bir kimse yoktu ve isim uydurma idi. U.N.C.L.E. de kimse Tixe'i görmüş değildi. Bu ism'in sadece Ardıçların bir şifresi olduğunu biliyorlardı. Kelimeler ters okununca ingilizcede (Yalnız Çıkış) anlamına gelen Exit Only kelimeleri oluyordu. Bildikleri sadece, korkudan ne yapacağını şaşırılmış bir kadın casus, içinde bulunduğu durumdan kendini kurtarmak için U.N.C.L.E. ile temasa geçerek Ardıç teşkilâtını bırakmak istediğini ve söyleyeceği bir çok şey olduğunu bildirmişti. Haber aldıklarına göre Tixe Ylno ile bu kadının görüşmüş olduğu ve kimliğini yalnız onun bildiği idi. Kadın kendisini korumalarına karşı bildiklerini açıklamayı teklif etmişti.

Öldürüleceğinden korkan bu casus Ursula Baynes-Neefirth'di.

Bağlı bulunduğu teşkilâttan kaçan bir casus kadının ölümüyle doğrudan doğruya olmasa bile U.N.C.L.E. nin ilgili olduğu etrafa yayılacak olursa Tixe Ylno'yu bulmak umudu ortadan tamamiyle kalkardı. Böyle olduğuna İllya'nın hiç şüphesi yoktu. Tixe Ylno'nun U.N.C.L.E.'nin karşısına çıkan düşmanların en azılışı olduğu muhakkaktı.

Tixe'in son derece gizli çalıştığı şundan belli idi ki, U.N.C.L.E. onun erkek mi veya kadın mı olduğunu bile bilmiyordu. Kim ve ne olursa olsun onu alt etmek için onun kadar gizli çalışmak gerekiyordu.

İlyla odasındaki parmaklıklara baktı. Kafasını kemiren tek şey oradan kaçmaktı. Bunu parmak izine cevap gelmeden evvel başarması lâzımdı.

'Hey George.'

İlyla deminden beri 'hapishaneden nasıl kurtulacağım?' diye durmadan düşündüğü için biran otelde belboy olarak çalışırken takındığı adını yadırgamış ve cevap vermemiştir.

'Sana söylüyorum. Yorkvitz. George.' Gardiyan adını söylerken elindeki sopayı parmaklıklara vuruyordu.

'Ne istiyorsun.'

'Seninle görüşmek isteyen biri var. Arkadaşınmış.'

İlyla hapse atıldığından beri çektiği üzüntüyü bir anda unuttu. Solo demek onu nihayet bulmuştu.

Parmaklığa giderek, 'Pekalâ,' dedi, 'beni onun yanına götürün.'

Gardiyan, 'Acele yok,' dedi, 'sen bir yere çıkamazsın. Onu buraya getireceğiz. Waikiki'deki otelde senin gibi bir belboymuş.'

İlyla başıyla anladığını belirtti. Merakla beklemeğe başladı. Gardiyan odaların boyunca uzanan koridorun ucuna gitti. Orada bir kapı açıldı ve birisi koridora girdi.

İlyla, umutları birden sönerek gelen adama bakakalmıştı.

Gardiyanın yanında gelen Solo değildi. Otelin belboylarından biri de değildi. Adamı ilk defa görüyordu.

İlyla başını salladı. Adam gülererek İlyla'nın bulunduğu odanın parmaklığına doğru geliyordu. Gardiyan odayı işaret ederek, 'Yalnız üç dakika,' dedi.

Adam parmaklığa geldi ve İly'a baktı. İly'a şaşkına dönmüştü.

Bir çinli olduğu belli olan adamın üzerindeki elbise çok şıktı. Ayaklarındaki iskarpinler pırıl pırıl boyalı idi. Dudaklarında bir gülümseme vardı amma gözleri hiç gül-müyordu.

'Merhaba George.'

'Sen kimsin. Ben seni tanımıyorum.'

Adam gülmeğe devam etti. Gözlerini İly'a'dan ayır-mıyordu.

'Nasıl tanımazsın, George.' Adamın sesi lüzumundan fazla yüksek çıkıyordu. İly'a bunu gardiyanın işitmesi için yaptığını anladı. 'Beraber çalışmıyor muyuz?... İçeri gi-rerken üzerimi aradılar.' Bir kahkaha attı. 'Sanki ben de suçluymuşum gibi aradılar. Ne sandılar acaba?... Bura-dan kaçmanı kolaylaştırmak için sana bir şey getirdiğimi mi sandılar?... Ne dersin, George?'

'Sen ne dersin?... Bir kere seni tanımıyorum ve ben-den ne istediğini de bilmiyorum. Çekil karşımdan.'

'Sinirlenme George. Seni görmek için az zahmete mi katlandım. Üzerimde ne varsa hepsini aldılar. Yalnız şu dolma kalemi bıraktılar. Ne dersin?' Bunları söyliyerek elindeki kalemi birden İly'a'ya uzattı.

İly'a bir kerre adamın elindeki kaleme baktı ve bağırarak odanın gerisine kaçtı. Bunu yapmaya muvaffak ola-madan adam elindeki kalemin bir yerine bastı ve kalem-den beyaz bir su fışkırarak İly'a'nın yüzüne çaptı.

İly'a bağırarak istedi, sesi çıkmadı. Ayakta durmak için kendini tutmağa çalıştı onu da beceremedi. Yüzüne çarpan suyun gözlerinde ve burnunda sebep olduğu yan-madan başka hiç bir şey hissedemez olmuştu. Nefesi kesilerek yatağının üzerine yuvarlandı. Her tarafı felce uğ-ramıştı.

Parmaklıkların arkasındaki adam yine gülüyordu...

‘Anladık, anladık. Benimle konuşmak istemiyorsun, demek George. Gidiyorum. Sana yardıma gelmiştim... Yardımı-mızı istemediğine göre yapacak birşey yok. Keyfin bi-lir.’

Geri döndü, elindeki dolma kalemi gömleğinin cebine koydu ve söylenerek oradan ayrıldı. Biraz sonra koridorun sonundaki kapı açıldı ve tekrar kapandı.

Yatağın üzerinde yatarken, elinden hiç bir şey gel-mededen adamın arkasından bakakalmıştı.

Dönmeğe çalıştı, yapamadı. Böyle eli ayağı tutmaz bir halde yatarken Waşington’da Federal Araştırma Bü-rosu parmak izinden kimliğini tesbit ederek belki o anlar-da Honolulu polisine bildirmekte idi. İlyas Kuryakin. Bir-leşik Zabıta Kuvvetleri Teşkilâtı ajanı.

Polis bu haberi alınca onu elbet serbest bırakacaktı.. Fakat oracıkta ölseydi daha iyi olurdu.

Yatakta çabalamaya başladı. Beyninden kaslarına e-mirler göndermeğe çalıştı. Hareket etmekten vazgeçmişti, hiçbir tarafını oynatamıyordu.

Tekrar bağırmak istedi. Sesi çıkmadı. Onun hapise giimesinde rolü olanlar kimler ise ya onun cinayetle adam akıllı suçlandırılmasına kadar veyahut bir ajan olarak ça-lışmasını önlemek amacıyla hapisneden çıkmasını iste-medikleri belliydi.

Hiddet, ümitsizlik ve endişeyle ellerine ve ayaklarına baktı. Ona yapılan oyunun basitliğini düşünüyordu. Evvelâ Honolulu’ya gelen Ursula’nın boynuna asılan bir çiçek kolyesi ve şimdi de adamın cebinden çıkardığı bir dolma kalem. Kimin aklına gelirdi ki, bir adamın gömleğinin ce-bindeki dolma kalemi böyle bir silâh olabilsin?

VI

Solo dar sokakta doğrularak arkasını duvara dayadı. Etrafına bakındı. Çöp tenekeleri ve varilleri etrafa saçılmıştı. Varillerin birisinin üzerinde gençlerden biri yatıyordu. Arkadaşları yüzü koyun yerdeydiler.

Yan tarafında bir sızı vardı. Elini yavaşça sızının üzerinde gezdirdi. Vücudunun ayrı ayrı yerlerinde hissettiğı yaraların ve berelerin verdiği acıyı yüzünde belli etmek istemiyordu. Gözkapakları şişmeye ve morarmaya başlamıştı. Ağzının içi kanıyordu.

Yerde baygın yatan dört serserinin hallerini görünce biraz ferahladı. Allah kahretsin. Onlarla başa çıkabilmişti. Ceketini parçalanmıştı ve gömleğı bir kaç yerden yırtılmıştı amma onların hakkından gelmişti.

Bu arada gümüş kırbacı hatırlaması onu teselli ediyordu. Ursula ve onun arkasından kolyeci kızın ölmelerine rağmen izleyeceği bir ipucu bulmuştu. Gülmeye çalıştı. Sanki koşarken bir duvara çarpmış gibiydi. Eliyle ağzını sildi. Elinin tersinde kan izleri vardı.

Ayaklarının çalışabileceğine kanaat getirinceye ka-

dar duvara dayalı durdu. Yürüyebileceğini anlayınca duvardan ayrıldı yerde yatan oğlanlara şöyle hafif bir reverans yaparak yürümeğe başladı.

Bir iki adım atmıştı ki, yerde yatanlardan birisinin kımıldadığını gördü. İçlerinde en gürbüzü olan ve varilin üzerinde yatan oğlan kımıldamıştı. Solo eğildi ve genci yakaşından tutarak kaldırdı ve duvara dayadı. İki eliyle gömleğinden tutarak biraz sarsakladı.

‘Bana saldırmanız için size kim para verdi?’ Bunu tekrar tekrar sordu. Oğlanın gözleri yavaş yavaş Solo üzerine dikilmişti. Solo’nun ne sorduğunu anlamaya başlamıştı.

Biraz evvel kendisine saldırırken sadece kin dolu olan yüzünde şimdi bir korku ve saygı vardı. ‘Hiç kimse, efendim. Hiç kimse. Kaina bizim arkadaşımızdı.’

‘Kiminle çalışıyordu?’

‘Bizimle beraber çalışıyordu.’

‘Başka kiminle? Cevap ver. Kiminle?’

Oğlan korku ile ‘Hiç kimse ile değil, efendim, hiç kimle ile değil. Yalnız bizimle.’

Solo oğlanın yüzüne dikkatle baktı. Yalan söylemediği belli idi. Yalan uyduramayacak kadar korku içindeydi.

Gencin gömleğini bırakmadan tekrar sarstı. ‘Peki kız?... Polly Jade İng? O kiminle çalışıyordu? Onun hakkında ne biliyorsun?’

‘Kızı senelerden beri tanıyordum. Kızı ve Kaina’yı... Evleneceklerdi.’

‘Kızın kimin hesabına çalıştığını biliyor musun?’

‘Ticaret Odası. Başka birşey yok. Yemin ederim, efendim. Siz polis misiniz?’

Solo gençlerin saldırmalarının sadece bir öç almak ve Kaina’nın şerefini kurtarmak için yapılmış bir şey olduğuna tamamiyle inanmıştı. Sadece bu yüzden gençler el-

lerini kana boyamak istemişlerdi. Başka birşey olamazdı..

Gömleği daha sıkı tuttu. 'Peki buradan, yerde yatanlardan ayrılmaya izin vereceğim. Yoksa yine yumruğu yersin.'

'Hayır, hayır efendim. Hemen giderim. Zaten işime geç bile kaldım.'

'Öyle ise bas git. Arkana bakmadan defol.'

Oğlan koşu koşu oradan uzaklaştıktan sonra Solo birkaç saniye daha olduğu yerde durdu.

Cebinden ufak alıcı ve verici radyosunu çıkararak konuşmağa başladı. 'Babalık. Beni dinle. Babalık. İştiriyor-san haber ver.'

Bir müddet bekledi. Radyodan hiç bir ses çıkmayınca tekrar cebine koydu, yırtık ve kirlenmiş olan ceketini omuzuna atarak istasyona doğru yürümeye başladı.

İllyanın Solo'dan bir mesaj çıkmayınca işlerin normal gittiği kararına varıp radyosunu kapatmış olduğuna hükmetti. Kimbilir, belki o anda Amerika'ya doğru yol alan bir uçakta koltuğa yan gelmiş oturuyordu.

VII

İlyâ Honolulu hapishanesindeki odasında yatağına uzanmış havanın kararmasına bakıyordu. Dışarda gardiyanlar ve emniyetli mahkûmlar koridorun sarı ışığı altında dolaşıyorlardı.

Ömründe o âna kadar yapmadığı bir şekilde yattığı yerde çabalamaya başladı. Bu çabalama vücudunun normal hareketlerinin dışında bir çabalama oluyordu. Vücutu sanki uyutulmuş gibi hareketsizdi. Gözlerine giren ilaç bulanıklık yapmıştı, etrafını iyi göremiyordu. Çabalaması sadece beyninde olmakta idi.

Geçirdiği inmeli halin temelli olması ihtimali aklına geldi ve büyük bir korkuya kapıldı. İçinde bulunduğu oda birden ona bir tabutmuş gibi geldi. Yatakta ‘acaba sonum mu geldi?’ diye düşündü. Yabancıların arasında tanıdığı hiçbir kimsenin yardımına gelmeyeceği bu yerde sönüp gidecek miydi?... U.N.C.L.E. de çalışmanın, ondan evvel harb içinde Birleşik Kuvvetler komandosundaki ve daha evvelki serüvenlerinin ecrini burada mı çekecekti?... Yaptığı işler karşılığında hiçbir zaman mükâfat beklememiş-

ti. İsteddiği tek şey arada sırada izin alarak evinde bir koleksiyon halinde olan caz plânlarını keyifle dinlemekten ibaretti. Fakat, şimdi yapa yalnız ve elini kolunu kıpırdatmaktan âciz yatıyordu.

Yattığı yerden koridorun sonundaki kapının açılıp kapandığını gördü. Emniyetli mahkûmlar ellerinde yemek tepsilerini odalara dağıtmağa başlamışlardı. Ona sıra gelip de yatakta âciz bir durumda bulmaları için ne kadar zaman lâzım olduğunu düşündü. Yeniden çabalamaya başladı. Elini oynatmaya gayret etti. Kimsenin kendisini o durumda görmesini istemiyordu.

Uzaktan bir telefon sesi işitildi. Telefon zili biraz çalmış ve sonra durmuştu. İlyya şimdi her tarafından terler akararak vücudunu hareket ettirmeye uğraşıyordu.

Parmakları biraz kımıldar gibi olunca kafasının içinden gülmek istedi. Şimdi bütün gayretini ayaklarını ve bacaklarını oynatmaya verdi. Gözlerinin ve burnunun yanmasına bakmıyordu.

Evvelâ ayakları hafifçe oynadı. Sonra bacakları oynar gibi oldu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Nihayet yatağında oturur hale gelmişti. Üstündeki elbise terden sırsıklam olmuştu. Sarfettiği gayret onu fena halde yormuştu. Her tarafı titriyordu.

Kolunu uzattı ve eliyle bir yere tutunarak ayağa kalktı... İleri doğru bir iki adım atmak istedi ve sendeledi... Düşerken ileri uzatmış olduğu eli lâvaboya rastladı ve orasını sıkı sıkı tuttu. Kendini lâvaboya çekerek musluğu açtı ve yüzünü soğuk su ile yıkamağa başladı. Yüzüne soğuk su değdikçe açıldı. Bacaklarına can gelmeğe başladığını anladı. Bu sefer lâvaboyu su ile doldurarak kafasını soktu ve nefesi dayanıncaya kadar su içinden çıkartmadı..

Arkasında yemeği getiren mahkûmun seslendiğini işitti. Başını çevirerek geleceğini anlattı.

Nihayet doğruldu ve elleriyle yüzünü ve kollarını iyice oğdu. İlâcın etkisi azalmağa başlamıştı.

Parmaklığa gitti ve uzatılan tepsiyi aldı. Yemeğini yavaş yavaş yedikten sonra boş tepsiyi parmaklığın altından uzattı.

Yine yavaş yavaş yürüyerek gitti yatağına oturdu... Başını uzatarak koridorda kimsenin bulunup bulunmadığını kontrol etti. Sonra eğilerek sağ ayağındaki ayakkabısını çıkardı.

Ayakkabıyı elinde tutarak ökçesini sağa çevirdi. Altından ufak bir delik ortaya çıkmıştı. Bu deliğin içinden bir kapsül çıkardı. Bu kapsül son derecede kuvvetli bir ısı çıkaran bir nevi patlayıcı madde idi. Yemek tepsisinden bir kaşık alarak pencereye gitti ve penceredeki parmaklığın tam altında bir yerde duvarı eşeliyerek bir çukur açtı... Kapsülü bu çukura yerleştirdi ve etrafını sigaralarla sıkıştırdı. Cebinden çakmağını çıkararak sigaranın kâğıtlarını ateşledi. Hemen pencereden ayrılarak parmaklığın yanına geldi ve elindeki kaşığı tepsiye koydu.

Bir taraftan koridora bakıyor ve bir taraftan da içinden sayıyordu. Kapsül patladığı zaman öyle fazla gürültü çıkarmıyacaktı amma koridor üzerindeki bütün odalarda duyulacaktı.

Patlamayı beklerken bulunduğu yerden pencereye koşmak, kapsülün patlamasıyla oynıyan parmaklığı sökmek ve açılan delikten kendini dışarı atmak için lâzım gelecek zamanı hesaplamaya çalıştı. Açılacak delikten muhakkak geçmesi lâzımdı. Belki kılı kılına kurtulmak imkânını bulacaktı.

Bu hesapları yapmıştı ki, kapsül patladı. Duvar sarıldı. İlyâ patlama daha bitmemişti, pencereye fırladı... Koridordan bağırışmalar geliyordu. Koşuşan adamların ayak sesleri duyuluyordu.

Geriye bakıp vakit geçirmedi. Parmaklığı yakaladı ve

ııdan hâlâ sıcak olan parmaklığı ileri doğru itti.

Allaha şükür ki, parmaklığın altında üç sıra tuğla yerlerinden oynamıştı. İlyya bu tuğlaları dışarı iterek düşürdü. Son bir gayret kullanarak parmaklığı bir daha ve yukarı doğru itti, bir taraftan da kafasını aralıktan sokuyordu.

Şimdi İlyya'nın başı ve omuzları dışardaydı. Arkasından birisinin bağırıldığını ve anahtar sesleri duydu. Eğer yakalayacak olursa komiser Guerrero'dan neler çekeceğini biliyordu. Hem kaçmakla suçu kabullendiğini göstermiyor muydu?...

İlyya bir taraftan vücudunu ileri doğru çekmeğe çabalarlarken kendini korsesinin içine girmeğe çalışan bir kadına benzetti ve gülmekten kendini alamadı. Vücuduna göre biraz dar olan bu delikten zamanında geçebilecek miydi, acaba?...

Kıvrıla kıvrıla dışarı süründü. Kalçaları fena halde acımişti. Parmaklığın aşağı bakan uçları sırtını zedeliyordu. Bunların hiç birisinin önemi yoktu. Bütün korkusu tam kurtulacağı anda birisinin onu bacaklarından yakalayarak kaçmasına engel olması idi.

Delikten geçebilmek için daha fazla çırpınmağa başladı. Karnının altındaki tuğlalardan bir kaçı daha koparak aşağı yuvarlandı. Tam o sırada birisinin ayağına asıldığını korku ile anladı. Can havliyle ileri atıldı. Kalçaları delikten geçti ve bütün ağırlığıyla aşağı sarktığından ayağı da kurtuldu. Yere ayağının üzerine düşmek için kıvrılmaya çalıştıysa da beceremedi ve sırt üstü yere vurdu. Düşmenin sonucu nefesi birden kesilmişti. Yukardaki pencereden bağırışmalar oldu ve bir tabanca atıldı. Duvarın dibine sığınmak için oraya doğru süründü. Nefesi yavaş yavaş gelmeye başlamıştı.

Eğilip ayaklarına baktı ve ayakkabısından birinin demin pencerede ona asılmak isteyen adamın elinde kalmış olduğunu korkuyla gördü. Bu kadar zahmetten sonra başarısızlığa mı uğramıştı?... Sokaklarda tek ayakkabı ile nasıl dolaşacaktı?... Bu halde kaçması zorlaşacaktı. Herkes ona ve tek ayakkabısına dikkat edecekti.

Yukardan bir tabanca daha atıldı. Kurşun yanına, kaldırıma çarptı. Tabanca sesi aklını başına getirdi. Honolulu bir tatil şehiri idi. Renkli bir gömlek ve hafif bir pantolon olduktan sonra insan yalınayak bile dolaşabilirdi. Şortlarla ve hatta bikini ile dolaşanlar dolu idi.

Telâşlı görünmemeye çalışarak tek ayakkabısını da çıkardı ve pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvayarak sokakta koşmaya başladı.

Arkasından canavar düdüklerinin öttüğünü ve havaya bir tutuklunun kaçtığına işaret olan fişekler atıldığını işitiyordu. İlerde bir taksi şoförü arabasının yanında durmuş, hapishaneden dışarı fırlayan polislere bakıyordu.

İlyya, 'Taksi,' diye seslendikten sonra arabanın kapısını açtı ve içeri girdi. Şoför istemeye istemeye geldi ve direksiyonuna oturdu. Başını çevirerek, 'Nereye?' diye sordu. 'Polislerin aradığı sen misin yoksa?'

İlyya omuzlarını kaldırarak, 'Onu da nereden çıkar-dın?' diye sordu.

Şoför arabasını çalıştırdı ve taksi saatini açarak oradan kalktı. Tam sokağın ortasına gelmişti ki, iki polis arabayı durdurdu. Bir tanesi sordu. 'Nereye gidiyorsunuz?'

Şoför başını arkaya doğru eğerek, 'Bilmem,' dedi, 'içerdeki yolcuya sorun.'

İlyya arkasına rahat bir hava ile yaslanmıştı. Polislere gülerek baktı ve şoföre seslendi. 'Şoför, Waikiki plâ-jına çek. Burada fazla gürültü var.'

Polisler arabanın yanından çekilerek yol verdiler... İlyya yerinden doğruldu ve polislere bakarak eliyle onlara

selâm verdi. Bir taraftan da şoföre sesleniyordu. ‘Daha hızlı gidemez misin?’

Şoför birden kendine gelerek irkildi ve hemen gaza bastı. ‘Bay, silâhlı mısınız?’

‘Hapishanede insanı silâhlı dolaştırırlar mı?... Ah-bap, sen yalnız arabayı sürmene bak.’

İlyâ şoförün direksiyon üzerindeki ellerine baktı... Adamın direksiyonu gereğinden fazla sıkı tutmaya başladığını hissetti. Önlerine çıkan ilk sokağa sapmak için hazırlandığını görünce adamın arabasını geri çevirerek yine hapishane yolunu tutmak istediğini anladı.

İlyâ oturduğu yerden eğilerek eliyle adamın gırtlığına sarıldı ve hafifçe sıkarak ‘Buraya kadar yeter. Köşeyi döner dönmez dur,’ diye emir verdi.

‘Pekalâ, pekalâ. Seninle alış verişim yok. Ehliyetim elimden gitmesin de.’

Daha araba tamamıyla durmadan aşağı atladı ve hemen kalabalığın içine karıştı. Biraz ilerde bir otobüs durmak için yol kenarına geliyordu. Koşarak otobüse bindi.

Biraz ilerde polis arabalarının canavar düdüklerini işitince otobüsün zil’ini çalarak durdurdu ve yere atlıyarak yan sokaklardan birine saptı. Sokakta otuz kırk metre kadar yürümüştü ki, karşıdan bir Volkswagen’in kendisine doğru geldiğini gördü. Sebebini anlıyamadığı halde içine bir şüphe düştü ve durup beklemeğe başladı. Arabada üç kişi vardı. Direksiyondaki adamı birdenbire tanıdı. Hapishanede arkadaşım, diye gelerek elindeki dolma kalemin-den yüzüne ilâç fışkırtan adamdı.

İlyâ’nın solunda bir pasaj vardı. Oraya saptı ve sağlı sollu dükkânları geçerek bir avluya geldi. Kendini bir çıkmaz sokakta bulmuştu. Arabadaki adamların onu görmüş olduklarından şüphesi yoktu. Belki de hapishanenin yanlarında bir yerde beklemekte id’iler. Oteldeki Sam ve arkadaşlarının her ne pahasına olursa olsun Ursula’nın ölü-

müyle onu suçlandırmak istediklerini bir kere daha anladı.

Pasajın sonuna doğru İlyya durarak geriye baktı. Volkswagen pasajın önünde durmuştu. İçindeki üç kişi çıkmak üzere idi. Adamlar pasajın içinde etrafa dağılarak onu aramağa başladılar.

Önünde durduğu bir antikacı dükkânının kemerine sığındı. Buradan Dolma kalemli adamın bulunduğu yere doğru geldiğini gördü. Kara gözleriyle sağına ve soluna bakarak ilerliyordu.

İlyya adamın geçmesini bekledi ve arkasından dışarı çıkarak, 'Beni mi arıyordun?' diye sordu.

Adam birden irkildi ve İlyya'ya dönmek istedi. İlyya adamın hapishanede dolma kalemiyle yaptığı oyunu unutmamıştı. Yüz yüze gelinceye kadar dönmesini beklemeden adamı koltuğundan yakaladı ve elleriyle kendini korumağa çalışmasına rağmen kılıçlamasına eliyle ensesine vurdu.

Adamın yere yıkılmasını beklemedi bile. Şaşkınlıkla kendisine bakanların arasından sıyrılarak sokağa koştu ve boş Volkswagene binerek son süratle oradan ayrıldı... Dikiz aynasından iki kişinin arkasından koşmağa başladıklarını ve tabancalarını çektiklerini gördü. Sağındaki ve solundaki arabaların klâksonlarına ve arkadan gelen polis canavar düdüklerine aldırmadan son süratle arabayı sürmeye başladı.

King Caddesinden çıkarak Diamond burnuna giden yolda trafiğin izin verdiği en fazla hızla Waikiki'ye kadar gitti. Evvelce belboy olarak çalıştığı otelin önüne gelince arabayı otelin önüne çevirdi.

Otelin önünde bir delikanlı güneş altında otobüs bekliyordu. İlyya onu çağırdı ve, 'Arkadaşıma bu arabayı Vicks'in garajına bırakacağımı vaad etmiştim. Araba kullanmasını biliyorsan oraya bırakıver. Hem de şehire be-

dava gitmiş olursun.'

Oğlan gülerek, 'Merak etmeyin, efendim,' dedi, 'arabayı oraya bırakırım.'

İllya Volkswagenin kalkışını bile beklemeden otelin etrafını dolaşarak servis kapısına gitti. Dikkati çekmemek için yavaş yürümeye çalışıyorduysa da elinde olmadan hızlı adımlarla, âdeta koşarcasına, gitmekten kendini alamıyordu. Otelde odasına girdi ve üstünü değiştirdi. Dışarda müşteri bekliyen taksilere hasretle baktı. Acaba polisler ve Sam'la arkadaşları gelmeden buradan gidebilecek miydi?...

Sıkışık durumuna rağmen yapacak işleri vardı. Servis asansörüne binerek Ursula'nın öldüğü kata çıktı ve odanın polisler tarafından kilitlenmiş olduğunu gördü. Cebinden bir anahtar çıkararak kapıyı açtı ve içeri girerek içerden kilitledi.

Fotoğraf developpe etmek için kullandığı ufak plâstik kapları, alıcı ve verici radyosunu, bir kuyumcu lupunu ve bir enfraruj lambayı masaya yaydı. Solo için developpe ettiği filmi de cebinden çıkardı.

Kendi çakmaklı fotoğraf makinesiyle çektiğini bir taraftan developpe ederken bir taraftan da kuyumcu lupunu sol gözüne takarak evvelce developpe ettiği filmi tetkike başladı.

Solo'nun hava alanında Ursula'nın boynuna çiçek kolyesi takılırken çektiği fotoğrafa bir kere daha baktı. Birden sevinçle yerinden sıçradı. Gözüne kuyumcu lupunu takmasaydı imkânı yok seçemezdi. Şimdi kolyeyi takan Çinli kızın gerisinde bir adamın olayı dikkatle gözlemekte olduğunu gördü.

Kızın gerisindeki bu adamın İllya'yı otel odasında sıkıştıran ve adının Sam olduğunu söyleyen olduğunu görünce şaşmadı bile. Odada sigarasını yakarken çektiği, Sam'ı yakından ve yüzünün bütün çizgilerini tane tane

gösteren fotoğrafı da görünce keyfi büsbütün arttı.

Aşağıdan polis otomobillerinin canavar düdüklerinin sesi geliyordu .Kimbilir, Sam'ın hempaları da uzakta değillerdi. Bunlara rağmen acele etmeden masa üzerindeki eşyalarını topladı ve ceplerine yerleştirdi. Enfraruj lambayı alarak balkona çıktı. Işığı balkon parmaklığı üzerinde gezdirmeye başladı. Çok geçmeden aradığını buldu. Parmaklığın üzerinde sarı renkte parmak izleri vardı. Bu izlerin kime ait olduğunu biliyordu. Sam otelde içinde neuroquixonal hapını erittiği viskiyi içtiği andan itibaren elini ve tenini her sürdüğü yere böyle sarı izler bırakacaktı.

İlyas keyfinden gülmeğe başladı. Sekiz kat aşağıda otelin önüne dört tane polis otomobiline geldiğini gördüğü halde gülmesi durmadı. Telâşsız odanın ortasına döndü, masadaki alıcı ve verici radyoyu eline alarak mesajının alınacağından emin bir halde konuşmaya başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

KARA KEDİ GECE KULÜBÜNDEKİ OLAY

I

Napoleon Solo, New York'un Doğu Kırklar kesiminde Üçüncü caddenin köşesinde taksiden indi.

Kaldırımında bir müddet durarak büyük garajı ve sıra sıra eski kahverengi taşlarla yapılmış binaları seyretti... Aşağıya doğru Birleşmiş Milletler binasının pencereleri güneşin ışığı altında parılıyordu. Derin bir nefes alarak kendi kendine söylendi. 'Napoleon efendi, mahallemize hoş geldin!' Üzerine aldığı görevlerin peşinde koşarken acaba burasını bir daha göremiyecek miyim?... diye kaygulandığı zamanlar çok olmuştu. Şimdi ise sağ sâlim gelebilmiş olmasına öyle pek sevinmiyordu. Honolulu'daki son serüveninin izleri hâlâ üzerinde idi. Gözlerinden birisi mosmor ve çenesi bereliydi.

Öğleden sonraları cadde her zaman تنها olurdu... Solo biraz yürüdükten sonra caddenin ortalarına doğru Dei Floria'nın kuru temizleme ve terzi dükkânına inen basamaklardan inerek dükkâna girdi.

Tezgâhı başında çalışan ve elli yaşlarındaki kabak kafalı terzi başını kaldırıp Solo'yu gördü ve gülerek onu selâmladı.

Solo terzi dükkânının gerisinde bulunan ufak bir bölmeye girerken bağlı bulunduğu Birleşik Zabıta Kuvvetleri Teşkilâtında çalışan insanları düşünmeğe başladı. Meselâ şu öndeki terzinin sadece dükkânda oturmak ve tek tük dikiş işi yaparak beklemekten başka bir ödevi yoktu. İyi bir terzi olduğu muhakkaktı. Belki bir zamanlar dışarda çalışan kuvvetli bir ajandı. Belki de dükkânının arkasında dünyada eşi bulunmayan bir teşkilâtın barındığı kurşun işlemez camlardan, çelik ve betondan yapılmış büyük bir bina bulunduğunu bilmekten başka bir özelliği yoktu. Evvelce ajan olarak çalışmış olsa bile U.N.C.L.E. nin neleri kapsadığını pek bilmemesi gerekirdi. Çünkü teşkilâtın haberleşme, yok etme ve engelleme güçlerini en üst kademe de birkaç kişiden fazla bilen yoktu.

Teşkilâtın kapısından giren ateşli ve hevesli memurların arkasında her biri büyük bir titizlikle seçilmiş ve üzerlerine aldıkları iş için herşeylerini feda etmeğe hazır insanlar bulunmakta idi. Bunlar her millet, ırk ve dinden seçilmiş kimselerdi.

Solo'nun önünde bir duvar yana kaydı ve Solo geçtikten sonra yine sessizce kapandı. Şimdi bu karışık bina'nın antresinde bulunuyordu. Bir köşedeki masada oturan bir kadın memur Solo sanki birkaç dakika evvel çıkmış ve hemen dönmüş gibi bir alışkanlıkla onu selâmlıyarak yakasına kimlik kartını ilâştirdi.

Solo kıza bir göz kırptıktan sonra çok iyi aydınlatılmış koridordan ilerlemeye başladı. Her taraf gıcır gıcır temizdi. Yürürken yerde aksini sanki aynadaymış gibi görüyordu.

Koridorda aşağı yukarı gelip geçen gömlek kolları sıvalı ajanlar yüzleri sanki birer elektronik beyinmiş gibi

ciddî, Solo'yu gördükçe sessiz sessiz selâmlayıp gidiyorlardı. Tam bir sessizlik süren koridorun bir arı kovanından farkı yoktu.

Binanın altında Doğu nehrine açılan birçok tünele arası kesilmeden motorlar yanaşmakta ve kalkmaktaydı amma bunların gürültüsü yukarı hiç bir zaman gelmiyordu.

Binanın damında büyük bir neon reklâmı tutan kolonlar çok kuvvetli alıcı ve verici radyo telsiz antenlerini gizlemekteydi. Bu radyo ve telsizler yirmidört saat dünyanın her tarafıyla haberleşme halindeydi. Bunlar sanki büyük bir ejderhanın antenleri gibi durmadan dünyanın nabzını yoklamakta ve en ücra köşelere kadar erişmekteydi. U.N.C.L.E.'ın giriştiği savaş yeni bir şey değildi. İnsan dimağının işlemeye başladığı günden beri sürüp giden bir savaştı. Aradaki fark şimdi kullanılan silâhların değişik olmasıydı. Bunların içinde elektronik beyinler, hiçbir âletin sezemeyeceği yüksekliklerde uçan uçaklar, atom silâhları ve parayla satın alınabilinen en keskin zekâlar gibi şeyler vardı.

Solo basit bir insan değildi. Hele bu işte hiç toy değildi. Kibar tavrı, geniş bilgisi ve iyi ile kötüyü ayırt etmek kabiliyetiyle övünürdü. Fakat şimdi şu bir arı kovanı gibi işleyen bina içinde insanın gayretlerini kamışlayan kuvveti ve prensipleri daha iyi hissediyordu.

Koridorun üzerinde bir noktaya gelince önündeki duvarda yine bir bölme kaydı ve Solo buradan geçerek şefi Alexander Waverly'nin özel dairesine girdi. Duvardaki kapının açılmasında saniyelik bile gecikme olmamıştı. Solo biliyordu ki, binaya girdiği andan itibaren binanın her tarafına serpiştirilmiş olan televizyon alıcıları aracılığıyla her adımı izlenmişti. Waverly'nin dairesine açılan kapıda olduğu gibi birçok kapıda elektronik gözler geleni kontrol

etmekte ve yalnız tanınan kimselere kapıları açmaktaydı..

İçeri girince masasında çalışmakta olan Waverly başını kaldırdı ve Solo'ya baktı. Masanın üzerinde o sırada ufak, ışıklı haritalar, şifreler ve bir sürü rapor bulunmaktaydı. Waverly'nin saçları alnına dökülmüştü. Saçları kapkara idi. Solo Waverly'nin saçlarının böyle kapkara olmasını berberinin boyasına borçlu olduğunu sanıyordu... Waverly'nin tek zayıf tarafı yaşıydı. Sordukları zaman yaşının ellibeş veya ellialtı olduğunu söylerdi. Tabii yaş hususunda onunla hiç kimse münakaşa edemezdi. Bir kere bu teşkilâta gelmeden evvel Millî Savunma istihbaratında büyük hizmetleri olmuştu. Orada elli seneye yakın bir mâzisi bulunmaktaydı. Solo, şefinin en azından altmış beş yaşında olduğunu tahmin etmekteydi. Öyle olmakla beraber Waverly'yi her gören aklın yaşta değil başta olduğunu bir kere daha anlamaktaydı.

Waverly yüzü değişmeden Solo'ya 'Merhaba' dedi. Kafasında hemen çözülmesi gereken yüzlerce sorunun kaynaştığı belli idi. Kendisi'ne en yakın ajanların bile adlarını birden çıkaramadığı olurdu. Öyle, ajanların adları gibi te ferruatla uğraşmak onun için önemli şeyler değildi.

Her zaman bir kedi gözü gibi parlıyan gözlerinde bir donukluk vardı. Solo bunun şefin çok düşünceli olduğuna işaret olduğunu biliyordu. Waverly'e karşı duyduğu saygıyı pek az kimseye duymaktaydı. Canlarını feda edersine çalışan ajanlar uzaklardayken onlar hakkında kanaat sahibi olmak başka, bu ajanlarla yakından temas ederek onların zayıf ve kuvvetli taraflarını öğrenerek onları tanımak başka idi.

Waverly 'Mr. Solo,' dedi, 'raporlarından anlaşıldığına göre Honolulu işi pek öyle umduğumuz gibi gitmemiş.'

Solo gülümsedi. Teşkilâtın giriştiği işlerdeki tehlikeyi çok iyi bildiği için bazen karşılaştıkları başarısızlıkları

daima küçük göstermeye çalışırdı. Fakat, bu başarısızlıkların hakikatte onu ne kadar kemirdiğini bildiğinden çok üzgündü.

‘Evet, işi yüzüme gözüme bulaştırdım. Yalnız, işi etrafılıca anlatmadan evvel birşey söylemek isterim. Bunları başarısızlığı örtecek bahaneler olarak kabul etmemenizi rica ederim. Olayda bir sistemle karşılaştığımız muhakkak. Öyle olmasına rağmen fikrime göre bir sonuca erişmek için şansımızı büsbütün kaybetmiş bir durumda olmadığımızı inanıyorum.’

Waverly bir düğmeye bastı. Karşısındaki duvarda bir bölme çekildi ve altından bir perde ortaya çıktı. Perdede parlak gri bir ışık vardı.

Waverly, ‘Elimizde bir şeyler bulunduğuna inanıyorum. Durumumuz evvelkine göre daha kuvvetli görünüyor. Geçirdiğimiz başarısızlığı önümüzdeki günlerde daha fazla bir hırsla çalışarak telâfi etmemiz gerekiyor. Eğer kız sağ olsaydı dostumuz Tixe Ylno’un kim olduğunu ve ne yapmak istediğini daha çabuk öğrenecektik. Belki o yol umduğumuzdan da daha kolay olacaktı. Ardıçlar da böyle hissetmiş olacaklar ki, yolumuzu kapamak için kızı ortadan kaldırdılar. Peki, bu işteki sistem hakkında ne düşünüyorsun?’

‘Sadelik, efendim. İnsanın aklına gelmiyecek kadar sadelik. Her şey o kadar sadelikle yapıldı ki, insan hiç bir zaman bunların üzerinde durmak ihtiyacını hissedemedi.’

Waverly gülerek başını salladı. Solo’nun ne demek istediğini anlamıştı. ‘Evet, dediğin gibi kurnazca ve ustaca yapılmış. Karışık yollar ve usullerle bir saldırış beklerken bunu günlük olayların içinde insanın hiç düşünemeyeceği bir sadelikle yapmak, doğrusu şeytanca bir buluş.’

Solo, bunları söylerken Waverly’nin fikri kafasında evirip çevirdiğini hissediyordu. Şefinin ne keskin bir ze-

kâya sahip olduğunu biliyordu. Kısımının başında bulunan beş önemli idareciden birisiydi. Madison caddesinde toplanmış bulunan reklâmcılık şirketleri çevresinde başarı karşınızdakinin gizli tek bir tarafını bilmekle elde edilebilirdi. Halbuki, Waverly'nin çevresinde bu kâfi değildi. Başarıyı elde edebilmek karşındakinin en uzak ve en saklı sırlarına kadar el uzatmakla kabildi. U.N.C.L.E.'nin en ufak ayrıntılarına varıncaya kadar her şeyini ancak Waverly ve işbirliği yaptığı öteki dört kişi biliyorlardı... Bu dört kişinin de her biri ayrı bir milletten seçilmişti.

Bulunduğu yer Waverly için bir makam olmaktan çok üstün bir şeydi. Onun oturduğu ve büyük bir güven ve sorumluluk ifade eden sandalyaya insan ancak âdeta bir imanla karışık fedakârlık ve bağlılıkla erişebilirdi. U.N.C.L.E.'nin iç teşkilâtı beş kısma ayrılmıştı. Her kısımda iki şube bulunmakta, bütün şubeler ve kısımlar birbirlerine bağlı bir şekilde çalışmaktaydı. Waverly diğer dört arkadaşıyla birlikte İdare ve İşletme kısmını idare ediyorlardı. Diğer kısımlar silsile sırasıyla şunlardı: İşletme ve uygulama - Solo bu uygulama servisinde baş ajan bulunmaktaydı. Uygulama ve istihbarat, İstihbarat ve Haberleşme, Haberleşme ve Emniyet ve en son Emniyet ve Personel.

Waverly düğmesini basınca İstihbarat ve Haberleşme kısmını uyarmıştı. Odasındaki hoparlörden bir kadın sesi, 'Buyurun efendim' diye emir bekledi.

'Bayan...? Kuryaki'nin gönderdiği fotoğrafları görmek istiyorum.'

'Peki efendim.'

Perde üzerinde daha resim gözükmeyen Solo sordu... 'Kuryakin şimdi nerededir?'

'Hawaii'de başına gelmedik kalmamış. Bir cinayetin sorumluluğunu ona yüklemek istemişler.'

'Yok canım.'

'Öyle.'

Solo oturduğu koltuğa iyice yerleşti. Perdeye ilk vuran resim Honolulu hava alanında Ursula'nın boynuna çiçek kolye asılırken çektiği resimdi. Şimdi bu resim daha büyütülmüş olduğundan kolyeci kızın arkasında duran insanlar da görülüyordu.

Hoparlördeki ses konuşmaya başladı. 'Gördüğünüz fotoğraf Polly Jade İng adındaki kızın resmidir. Çinli ana ve babadan doğmuş olan bu kızın ham eroin satışı yoluyla bir Ardic ajansı ile tanışarak, işbirliği yaptığı sanılmaktadır.'

Solo oturduğu yerde derin bir nefes aldı. Kızı tam yakalayıp birçok şey öğrenebileceği anda ölüp gitmişti.

Perdedeki resim değişti. Solo bunu görünce doğruldu. 'Bu gördüğünüz adam Amerikada büyümüş ve yetişmiş bir Çinliye aittir. Adı Samuel Su Yan'dır. Teksas'ta Dallas şehrinde doğmuştur. Teksas'ta resmî ve özel okullarda okumuştur. Ahlâki sebeplerden orduya alınmamıştır. Shanghai şehrinde bir üniversiteye devam etmiştir. Bir kaç sene Japonya'da, Vietnam'da ve Güney Kore'de Çin hükümetinin ajanı olarak çalışmıştır. Filipin adalarından kovulmuştur. En son, iki sene evvel bir uçak kazasında öldüğü öğrenilmiştir.'

Fotoğraf perdeden çekilirken Waverly, 'Adamın sağ ve sâlim olduğu ortada. Gizli olarak çalışmaya devam etmiş ve ajanlarımızdan saklanmasını becermiş.' O sırada perdedeki resim değişmiş ve şimdi İly'a'nın pembe otel odasında çektiği fotoğraf gözükmüştü. 'İşte ispatı. Kuryakin onun yakından fotoğrafını çekmiş.'

Hoparlördeki kadının sesi devam ediyordu. 'Birinci fotoğrafta anlattığımız Samuel Su Yan'ın yakından çekilmiş bir fotoğrafıdır bu. Şu anda bir ajanımız bu adamın Meksika'da Acapulco'da Enternasyonal otelinde bulunduğunu tesbit etmiş bulunmaktadır.'

'Kuryakin'den alınan rapora göre Kuryakin Ardic

ajanı kızın öldürüldüğü odadan tam ayrılacağı sırada bu adam ajanımızı zorla odada alıkoymuş ve polislerin gelmesine kadar bırakmamıştır. Kuryakin bu adamın bir Ardıç ajanı olduğunda şüphesi olmadığını bildirmektedir... Ardıçlar hiçbir sınır tanımayan ve üstün bir millet olarak ortaya çıkmış...'

Waverly sabırsızlıkla araya girdi. 'Bayan... Ardıç'ın ne olduğunu biliyoruz. Siz rapora devam edin. '

Hoparlördeki ses sanki hiç araya giren olmamış gibi tonu bozulmadan devam etti. 'Baş üstüne, Mr. Waverly.. Ajan Kuryakin karşısındaki adama ikram edeceği içkiye birşey karıştırmış gibi yaparak kendi içkisine karıştırdığı on miligramlık nöroquixonalı ona içirmeğe muvaffak olmuş. Nöroquixonal ter guddelerine ve deri üzerinde yarattığı etki...'

Waverly yine sabır edemedi. 'Biliyoruz, efendim, biliyoruz. Belki sizin bu bilgileri sıralamak için vaktiniz var. Bizim hiç vaktimiz yok. Başka bir şey kalmadı ise teşekkür ederim.'

Perde kapandıktan sonra ikisi de bir müddet susarak oturdular ve gördükleriyle işittiklerini düşündüler.

Solo sonunda 'Bana Acapulco'ya gitmek düşünüyor,' dedi.

Waverly başını kaldırdı. 'Senin son raporunda öldürülen Ardıç ajanı kızın izi üzerinde araştırmalar yapmak için buraya geleceğin yazılıydı. Neydi şu kızın adı canım?'

'Doğru, efendim. Kızın bavulunda İlyya ve ben mânasını çıkaramadığımız bir mektup bulduk. Buradaki şifre uzmanları da birşey çıkaramadılar. Sonra Ursula'nın diğer bir kızla birlikte gümüş kırbaçlarla bir dans numarası yaptıklarını hatırladım.'

Waverly hafif bir gülümsemesiyle, 'Onların numarasını ben de görmüştüm,' dedi, 'oldukça eğlenceli bir şeydi.'

‘Bu kızlara ait arşivde bulunan resimlere bir bakmak istemiştim. İlyya, Samuel Sun Yan’ı keşfetmeden evvel, Ardıçların casusu hakkında elimizde bir ipucu olarak yalnız Ursula’nın dans arkadaşıyla, gümüş kamçı vardı.’

Waverly tekrar bir düğmeye basarak bir emir verdi. Aradan bir dakika geçmeden perde üzerinde bir hayli zaman evvel alınmış olduğu belli olan bir resim peyda oldu. Hoparlördeki kadın sesi tekrar konuşmaya başladı. ‘Bu resim Ursula Baynes ve dans arkadaşı Candy Kane’nin gece kulübünde yaptıkları son numarayı gösteriyor. Ursula’nın arkadaşının asıl adı Esther Kappmyer’dır. Elimizdeki notlara göre Miss Baynes kendisine yeni bir partener bularak dans numarasını daha gösterişli bir hale sokmaya çalışacağını ve ancak ondan sonra tekrar sahneye döneceğini bildirmiş.’

Solo’nun çenesinde bir sinir seyirdi. Düşünüyordu: Ursula ilerisi için, demek, böyle düşünmüştü. Halbuki şimdi kızın ne ilerisi ve ne gerisi kalmıştı. Solo ve Birleşik Teşkilât belki onu korur ve bu suretle tekrar sahneye dönmek imkânını bulurum umuduyla kamçısını yanından ayırmamıştı. Kızcağız canlı, güzel ve ilerisi için ümitlerle doluyken ölüp gidivermişti.

Solo, odada açık duran mikrofona seslendi. ‘Miss McNab, sizden Ursula’nın eski sahne arkadaşı Candy Kane’nin, diğer adıyla Esther Kappmyer’in şimdiki adresini rica ediyorum. Acaba bulabilecek misiniz?’

Hoparlördeki ses cevap verdi. ‘Tabii, Mr. Solo. Adres bizde var.’

II

İlyya Kuryakin Acapulco'da bir takside oturmuş bir yere gidiyordu. Araba Nuh zamanından kalmış bir Dodge'du ve yolda giderken her tarafı ayrı sallanıyordu. Buna rağmen şoförü arabayı ustalıkla sürüyor, sokaklarda belki binlercesine dolaşan bisikletlilerin etrafından dolaşarak yoluna devam ediyordu. Şoför bir kere klâksona elini dayamış hiç kaldırmıyor, yol kavşaklarında sağına ve soluna bakmadan gidiyordu. Sonunda bir mucize gibi burunları kanamadan Acapulco - Enternasyonal oteline vardılar.

Oturduğu yerden uzandı ve otomobilin kapısını açarak bozuk bir ingilizce ile 'Mister otel biz geldik,' dedi.

İlyya elinde olmadan güldü. 'Arkadaş bir dahaki sefer bir yere gidecek olursam ve yaya gitmemi bana hatırlatırsan taksi parasını ben sana yine veririm.'

'Senor, yol uzun. Yorulmak var. Yukarda güneş. Hava çok sıcak.'

Acapulco turistik bir şehirdir. İlyya dönüp geldikleri tarafa baktı. Şehir bütün güzelliği ile aşağıda gözüküyor-

du. Her tarafta bacaklarında şortlar, üzerlerinde alacalı bulacalı gömlekler, başlarında geniş kenarlı hasır şapkalar ve ayaklarında ipden örme sandallar göbekli turistler dolaşıyorlardı. Amerikalı kadınlar her sokağa girip çıkıyorlar ve sırtıkan Meksikalı gençler sokak başlarında durmuş av bekliyorlardı. Yolunacak bir av karşısına çıktı mı hemen birlik olurlardı. Fırsat düştü mü hepsi birbirinin aynıydı.

Aşağıda gözüken ve insanın bir denizin bu kadar mavi olacağına inanamayacağı kadar koyu bir mavilikte deniz vardı. Her tarafta palmiye ağaçları esen hafif rüzgârla, tatlı hışırtılarla dalgalanıyordu. İçindeki insanlar olmasa cennet gibi bir yer diye düşünerek İlyâ otelden içeri girdi.

Resepsiyondaki kâtip odasının hazır olduğunu bildirdi. Herhalde memnun olacaktı. ‘Denize bakıyor efendim.. Rahat edeceksiniz.’

İlyâ’nın gözünde birşey yoktu. Zaten bundan evvel bulunduğu turist yeri olan Honolulu’daki lüks otelde başına gelenleri daha unutmamıştı. Cebinden Sam Su Yen’in Honolulu’da çektiği fotoğrafından birisini çıkararak kâtime gösterdi. ‘Resmini gördüğün bu arkadaşımı arıyorum. Bana bu otelde kaldığını söylediler.’

Kâtip gülümsiyerek cevap verdi. ‘Evet, evet, Senyor. Bay Samuel Causey değil mi?’

‘Öyle olsun.’

‘421 numaralı odadadır. Telefonla geldiğinizi haber vereyim mi?’

‘Hayır, lüzumu yok. Ona bir sürpriz yapmak istiyorum.’

‘Nasıl isterseniz, Senyor.’

İlyâ kapısında bronzdan parmaklıklar bulunan asansöre doğru yürüdü. Kâtibin yüzünden nasıl olsa Sam’a telefon ederek onu haber vereceğini anlamıştı. Herhalde

Sam kendisini arayan olursa haber vermeleri için tembih etmiş ve bol bahşış vermiş olacaktı.

421 numaralı odanın kapısını vurduğu zaman Sam'ın onu beklemekte olduğunu gördü. Kapının heimen arkasında elinde bir içki bardağı İly'a'yı başıyla selâmlamayarak gülümser gibi oldu. 'Asansörden daha çıkarken seni öldürebilirdim. Bunu aklından çıkarma.'

'Eğer parayla tutulmuş cellâtların becerebilselerdi, beni Honolulu'da da öldürmek istemiştin.' İly'a da karşıındaki adamın havasına uyarak gülümsüyordu.

Sam kalın omuzlarını kaldırarak cevap verdi. 'İnsanın kendi işini kendi görmesi her zaman daha iyi.' Adamın üzerinde ketenden gri bir pantolon ve damalı bir gömlek vardı. Ayağındaki ayakkabılar ısmarlama yapılmış şık şeylerdi. Bu kıyafetiyle bir doğuludan ziyade bir Teksaslıya benziyordu. Sözüne devam etti. 'Adamlar ne kadar iyi yetişmiş olurlarsa olsun her zaman işleri yüzlerine gözlerine bulaştırıyorlar.'

Sam hafifçe reverans yaparak İly'a'yı odanın içine davet etti. Oda Amerikalı turistlerin hoşuna gidecek şekilde Meksika ve Aztek stili eşyayla döşenmişti. Sam kapıyı kapıyarak İly'a'ya döndü. 'Sende gerçek zekâ yerine kendine has bir kurnazlık belirtisi var. Bu da beni eğlendiriyor.'

'Öyle amma, bak şimdi yine karşı karşıyayız.'

'Doğru. Fakat şunu unutma ki, senin buraya gelmeni ben arzuladım.'

'Honolulu'daki adamların beni orada tutamayınca mı bu kararı verdin?'

Sam başıyla evet işareti yaptı. 'Daha o zamandanberi. Viskiyle bana oynadığın oyun hiç de hoşuma gitmemişti.'

İly'a gülmekten kendini alamadı. 'Noroquixonal, çok tuhaf bir ilâç değil mi?... Ter guddeleriyle derisi üzerinde bıraktığı etkiyle ilâcı alan kimse nereye giderse gitsin ar-

kasından sarı izler bırakır. Elini nereye sürse teni nereye dokunsa sarı leke kalır. Bu ilâcı bizim kimyagerler buldu. Etkisi bir hafta sürüyor. Fakat şunu da söyliyeyim ki hiçbir yan etkisi yoktur.’

‘Enfraruj lambasıyla izliyebilmen için sana yol gösterdiğime memnun oldum. Adamlarım seninle başa çıkmadıkları takdirde beni takip ederek bana gelmeni istiyordum. Sana apaçık tekrar edeyim ki, seni ne pahasına olursa olsun zararsız bir hale sokmam gerekiyor. Hem de ölünceye kadar kimseye zarar veremiycek bir hale.’

‘Zaten seninle karşılaşır karşılaşmaz senin ne adam olduğunu anlamıştım. Asıl şaşıtığım şey beni o kadar önemli bulmandır.’

Sam, İlyâ’ya başıyla işaret ederek, ‘Kendine bir içki doldur. Hangisinden istersen. Korkma, şişelerin hiç birinde yan etkisi olmıyan ilâçlar filân yok.’

İlyâ bir bardak alarak içki koydu. Sam elinde bardağı odanın balkona açılan kapısına giderek döndü ve İlyâ’yı seyretmeye başladı.

‘Hayatımda hoşlanmadığım birçok şey yapmak zorunda kaldım. Olayların bana yüklediği işlerden her zaman memnun olmuş değilim. Fakat, şimdiki durum büsbütün başka. Seni karşımda böyle görmek bana bir canlılık ve hırs veriyor. Rus asıllı olduğunu biliyorum. Yüzündeki kend’ini beğenmişlik ifadesi sinirime dokunuyor. Hele başarı kazanmış gibi böbürlenerek durman!... Honolulu’da benim üç adamımı ve polisi atlattın.’

‘Honolulu’daki başarıyı küçümsememelisin. Sicilini düşünmekten başka bir hırsı olmıyan bir komiserle ve en ufak bir işaretle karşısındakini bir köpek öldürüyormuş gibi yok etmeğe hazır üç kişinin arasından kurtulmak az buz bir iş değildi. Waikiki de beni bir helikopter alarak selâmete götürdü. Bunlardan ötürü neden keyiflenmiyecekmişim?... Peki senin takdirini

kazanmak için insanın ne yapması gerekir?’

Sam Sun Yen cevap verdi. ‘Annemle babam bir insanın akıl ve hayaline gelen her türlü sıkıntılara katlanarak, aç, susuz, bazen sellerle bazen yer sarsıntılarıyla hasır ve neşir olarak yaşadılar. Bütün ömürleri boyunca sabır etmesini öğrendiler. Siz Ruslar sabır nedir bilmezsiniz. Biz kazanılan muharebelere bakmayız, dostum, savaşın sonunu bekleriz. İstedğin cevap bu muydu?’

İlyya bardağındaki içkiyi bitirdi ve bardağı masaya bıraktı. ‘Sam, sana bir teklifim var. Dinlersen ziyan etmezsin. Senin hakkında tam bir bilgi sahibiyiz, hatta, bir uçak kazasında enkaz içinde eşyalarının bulunduğu kadar. Bu kazada bütün mürettebat ve yolcular ölmüştü... Ardıçlarla çalıştığını bilmiyorduk. Şimdi onu da biliyoruz.’

Sam İlyya’ya durgun bakışlarla bakıyordu. ‘Ne biliyorsunuz, belki Ardıçın tam kendisiyim.’

‘Olabilir. Veyahut, kendini dev aynasında gören bir yardımcısı da olabilirsin. Belki, anandan ve babandan sana kalan sabırla sonunda kendine aslan payı çıkarmayı düşünüyorsundur. Fakat, bize istediğimiz bazı bilgileri verecek olursan seni herşeyden korumaya hazırız.’

Sam Sun Yen bir kahkaha attı.

Eğri büğrü yüzü karıştı ve birden kırıksıklıklar meydana oldu. Gırtlğından çıkan ses kahkahadan başka herşeye benziyordu. Ağlıyormuş gibi bir sestti.

‘Hey Allahım. Şu köpek yavrusunun küstahlığına bak.’ Yeniden bir kahkaha atarak devam etti. ‘Kuzum, sen ne sanıyorsun. Ben seni bu odaya elini kolunu sallıyarak hırsız polis romanlarındaki gibi saçma bir teklif yapasın diye mi aldım. Arkadaşlarımı ele vereceğini mi sanıyorsun?’

İlyya omuzlarını silkeledi. ‘Dosyanda bundan daha âdi işlerle de uğraştığın yazılı.’

‘Sen benim dosyamda, buraya gelmekle başına geleceklere yakın hiç bir şey görmemişsindir.’

Yüzü birden buz gibi donuklaştı. Elindeki bardağı yere atarak ellerini çırpı. Nereden geldikleri belli olmayan üç kişi birden odanın içinde peyda olmuşlardı.

İlyya bunlardan birinin kendisine Honolulu hapishanesinde asitli dolma kalemını yüzüne sıkarak adam olduğunu gördü. Diğer ikisi herhalde çarşıda onu aramağa çıktığı arkadaşları olmalıydı.

Elindeki ceketini omuzuna atarak beklemeğe başladı.

Sam ona bakarak söyleniyordu. ‘Bu görüşmeden hiç zevk almadığımı söylersem kusura bakma. Honolulu’dan kaçmağa muvaffak olduğunu bana söyledikleri zaman kaışı karşıya gelip konuşmanın zevkli bir şey olacağını sanmıştım. Halbuki, bunda aldandığımı anlıyorum. Senin sesin uzaktan daha hoş geliyormuş.’

Başını sallıyarak odanın içinde dolaşmaya başlamıştı. Sanki odada duran İlyya’yı unutmuş gibiydi. Bagajlarının bulunduğu tabureye gitti ve bagajlarını karıştırıp durdu.. Eğildiği yerden doğrulduğu zaman elinde birşey bulamadığı görülüyordu.

Odadaki üç adam gözlerini İlyya’ya dikmiş efendilerinden gelecek emri bekliyen av köpekleri gibi susta durmuş bekliyordular.

Sam birden başıyla İlyya’yı göstererek emir verdi. ‘Hazırlayın.’

Kuryakin olduğu yerde döndü ve bir taraftan da koltuğunun altındaki U.N.C.L.E. tarafından verilen beylik tabancaya elini attı. Fakat bunda geç kalmıştı.

Sam’ın adamları hiç ses çıkarmadan üzerinde atıldılar. Bir el ensesine indi. Bir el omurga kemiklerinin dibine vurdu. Üçüncü bir el de apış arasına yapıştı. Ustalıkla ceketini elinden, gömleği sırtından aldılar, tabancasını çekip

çıkardılar ve karyolanın üzerine attılar.

İllya'nın arkasında duran dik bir sandalyeyi sürdüler ve içlerinden biri, 'Otur,' diye emir vererek onu itti ve sandalyeye oturttu. İllya ne kadar çabaladıysa da çok geçmeden bilekleri ve ayakları bağlandı. Adamlar sessiz sedasız ve becerikli ellerle işlerini gördükten sonra geri çekildiler. Sam'ın yeni bir emrini beklemeğe başladılar.

İllya Sam'a bakarak, 'Herhalde,' dedi, 'burada otelin içinde beni öldürmeye cesaret edemiyeceksin.'

Sam, yüzünden büyük bir kin ve taksinti ifadesiyle İllya'ya doğru yaklaştı.

'Buraya ayak bastığımdan beri ajanlarınızın peşimi bırakmadıklarını biliyorum. Senin bu otelde ve bu odada bulunduğunu da biliyorlar. Fakat, izin verirsen bütün bunlara rağmen hakkındaki kararları ben vereyim. Şuna inan ki, sana yapacağımız şeyleri çoktan en ince noktalarına kadar evvelden hazırladım.'

'Beni koyuvermezsen büyük bir yanlışlık yaptığını anlıyacaksın.'

'Beni ahmak mı sanıyorsun. Ajanlarınız telefonla seni odanda arıyacak olursa telefonda senin sesinle, herşeyin yolunda olduğuna dair cevap hazır bile.'

Bunları söyliyerek tekrar tabure üzerindeki çantasına gitti ve oradan bir şırınga iğnesi çıkardı. Şırıngayı ışığa tuttu ve iğnesinden bir iki damla damlattı. İllya'nın yanına yaklaştı. 'İğneyi sokarken rahat duracak mısın?... Yoksa adamlarım gelip seni tutsunlar mı?... Şırıngada gördüğün ilâç da bizim kimyagerlerin bir ilâcıdır. Hiç meraklanma yan etkileri yoktur.' Şeytanca gülümsiyerek devam etti. 'Hayır, hayır. Yalan söylememeliyim. Bu ilâcın yan etkisi var, hiç de hoş bir şey değil.'

İllya acı acı güldü. 'Uyuşturucu ilâç değil mi?... Karanlık sokaklardan mı aldınız. Hangi üstün akıllı bu oyunu düşündü, Sam?'

‘Korkarım sandığın gibi değil. Bu ilâçta öyle uyuşturucu madde filân yok. Sonra arka sokaklardan da alınmış bir şey değil. Bu bizim lâboratuvarlarımızda bulunan bir ilâç. Şimdiye kadar denemeleri sadece kobaylar üzerinde yapılmıştı. İnsan üzerinde ilk deneme sende olacak. İlâç sinir sistemi üzerinde kamçılایıcı bir etki yaratıyor.. Hem şu çatışmamızın sonu gelmeden ileri geri söylenme öyle.’ Adamlarına dönerek emir verdi. ‘Şunu yakalayın, kıvrınmasın.’

Elinde iğne İllya’nın koluna eğilirken kendini alamadı ve, ‘Biz sandığın gibi beceriksiz insanlar değiliz. Seni öldürüp de otelde bırakacağımızı mı sanıyordun?... Sonra peşimize bütün dünyanın polisleri düşsün öyle mi?... Başarmaya çalıştığımız iş bütün dünyanın dikkatini üzerimize çekip de daha başında kösteklenecek bir iş değil.. Aklının ve hayalinin kavrayamayacağı kadar gizli bir iş... Senin için düşündüğümüz çare daha kurnazca ve uzun vâdeli bir şey.’

Bunları söylerken iğneyi İllya’nın koluna dirseğinin iç tarafındaki kalın kan damarlarından birine batırarak şırınganın içindeki ilâcı yavaş yavaş sıktı. ‘Mr. Kuryakin bu ilâç ağır ağır sıkılmalıdır. Öyle diğer aşılar gibi iğneyi daldırıp çıkarmakla olmuyor. İlâcın kana çok ağır verilmesi gerekiyor. Kımıldanma, biraz sabırlı ol.’

III

DC-7 uçağı yedi bin metreden California'ya doğru yol alıyordu. Uçağın altını gözün alabildiğine kara bulutlar kaplamıştı. Durmadan şimşekler çakıyordu. Solo uçağın rahat koltuğunda oturmuş hayalini işletiyordu. Üzerinden geçtikleri California dağlarını bir zamanlar haydutlar ve yorulmak bilmeyen rahipler aşmışlardı. Deniz kıyısının dalgalı ve insafsız suları korsanlara er meydanı olmuştu. Gemiler limanlara geldikçe kaçan gemicilerinin yerine kıyıya yakın köylerde gençleri içki ile sızdırarak kaçırdılar ve zorla tayfa yaparlardı. Amerika'nın her köşesinde olduğu gibi Pasifik okyanusuna bakan bu kıyıları baştanbaşa kabadayılık ve serüven hikâyeleriyle dolu idi.

Solo gülerek düşündü. San Francisco hâlâ değişmemişti. Şehrin yarı aydınlık ve تنها sokaklarında hâlâ eski korsanlık zamanlarını hatırlatan olaylar olup gidiyordu. İkinci Dünya Savaşı sırasında Solo'nun bağlı olduğu birlik Kore'ye gönderilmek üzere San Francisco'da beklerken erlere Madison Caddesindeki meyhanelere ayak basmamaları için sıkı sıkı tembihlerde bulunmuş olduklarını hatırladı. Buralarda dost görünen San Francisco'lular insana içki ikram ederler ve sonra Allah ne verdiyse çalıp ortadan kaybolurlardı. 'Eğer öz kardeşin San Francisco'da üç seneden fazla kalmış ise, onunla bile meyhaneye gi-

dip içki içmeyin,' demişlerdi. Varını yoğunu bu meyhanelerde kaybetmiş denizcilerin bir şarkısı da yok muydu? Şöyle bir şeydi: Para cüzdanımı San Francisco'da karanlık bir sokakta aldılar benden... Solo San Francisco'ya ait eski hatıralarını bir tarafa bıraktı. Şehrin yüksek tempolu bir yer olduğunu, insanların orada gürültülü ve bambaşka bir hayat yaşadıklarını biliyordu. Orası Yeni Dünyanın Paris'i sayılıyordu. Bu önüne gelen herkesin söylediği bir şeydi amma, Solo ne kadar doğru olduğunu kendi tecrübelerine dayanarak biliyordu.

Uçak inişe geçmek için bulutlara dalınca Solo kemerini beline bağladı.

Gayet yumuşak bir iniş yapmışlardı. Solo uçaktaki kırk yolcu ile birlikte uçaktan indi ve içinde burada başına birşey gelecekmiş gibi bir his olmasına' rağmen yolcuları karşılamaya gelmiş olan kalabalığa karıştı. Uçaktayken hostes ona bir telefon numarası vermiş ve eğer şehirde üç dört gün kalacak olup da boş vakti bulunursa o numaraya telefon edip kendisini aramasını söylemişti. Bunu hatırlayınca gülmeğe başladı. Kızın her hali insanı çileden çıkartacak kadar can alıcıydı. Esefle düşündü ki, değil kızı telefonda aramak, başını kaşıyacak bir vakti olmayacaktı.

Başını çevirerek uçağa baktı. Kız uçağın kapısında durmuş ona el sallıyordu. Onunla bir daha nerede karşılaşacaktı acaba?...

Alanda otomobil kiralama bürosuna uğradı ve kendisi için evvelden sağlanmış olan bir Şevrolenin anahtarlarını aldı. Bankonun arkasında duran kıza ismini söyleyince biraz ilerde duran gri elbiseli birisinin elinde tutarak okuduğu gazeteyi indirip ona baktığını gördü. Kız adını tekrarlayınca adam bu sefer daha dikkatli bakmıştı. Solo anahtarı alıp da otomobil park yerine gitmeye başlayınca adam elindeki gazeteyi katlayıp cebine koydu ve holün bir

köşesinde olan telefon köşklerinden birine girdi, bir taraftan da gözleriyle Solo'yu izliyordu.

Solo şehrin dış mahallerinde merkeze doğru gece yağın yağmurun ıslaklığı ile vınıldayarak ses çıkaran bir yol üzerinde saatte yetmiş kilometre hızla ilerliyordu. Hava oldukça serindi. Caddelerde trafik sıkı. İnsanın gözlerini dört açması gerekiyordu. Körfeze vuran San Francisco'nun meşhur yağmurlarını aklına getirdikçe eski hatıraları yeniden canlandı.

St. Francis oteline geldiği zaman arabanın anahtarlarını kapıcıya bıraktı. Kapıda bir müddet durarak şehrin akşam büsbütün canlanan trafiğinin gürültüsünü dinledi ve caddenin parlak ışıklarını seyretti. Şık kadınlar ortalıkta dolaşıyorlardı. Kendisi için ayrılan odaya girdi. Bir müddet sabırsızlıkla odada bir aşağı bir yukarı dolaştı... Av: karşısına dikilmiş de onu bekliyormuş gibi hemen işinin peşine düşmek istiyordu.

Acele ile temizlendikten sonra kendini sokağa attı... Otomobilini almadı. İnsan, San Francisco sokaklarını ya da dolaşmayı daha ilgi çekici buluyordu. Yokuşları tırmanan, kayışla çekilen tramvayların gürültüsü, girintili ve çıkıntılı sokakları ve binbir millete mensup kalabalığı insanda ayrı bir heyecan yaratıyordu. Ah! Şu San Francisco geceleri! Solo derin nefes alarak adımlarını sıklaştırdı ve Madison caddesinden aşağı Emmercadero'ya doğru inmeye başladı.

Yolda yürürken sağından, solundan geçen insanları görüyor ve caddenin durmadan yanıp sönen ışıkları gözlerini kamaştırıyordu. Bunların arasında parlak bir neon reklâm da gözünden kaçmadı: KARA KEDİ, Üçüncü kat.

Solo merdivenleri tırmanarak üçüncü kata çıktı. Kapitone bir kapıdan içeri girdi. İçerde bir kalabalık çılgınlar gibi bağırışıyor ve bir şeyi alkışlıyordu.

Salonun bir tarafında bulunan barın etrafında bir sü-

rtü insan ellerinde içki kadehleri içki içiyor ve masaların etrafında gürültüyü, havayı ve insanları kanıksamış garsonlar dolaşıyordu. Ufacık dans pistinde çiftler dirsek dirseğe dans ediyorlardı. Salonun fena akustığı içinde caz orkestrasının çıkardığı patırtı kulakları patlatacakmış gibi aşırıydı. Salondaki müşterilerin arasında üniformalı subaylar da vardı. İnsan bunları görünce silâhlı savaşın bitmiş olmasına rağmen soğuk savaşın hâlâ sürüp gittiğini hatırlıyordu.

Solo barda bir viski ısmarladı ve bardağını eline alarak salonun ortasında kalabalığın bulunduğu yere doğru yürüdü. Eğer, New York'tan ayrılmadan evvel U.N.C.L.E. de Heather McNab burasını ona etraflica anlatmamış olsaydı ortada gördüğü şeyi bir mercan balığı havuzu sanıp şaşırıracaktı.

'Bak, bak. Kızı görüyor musun?... Aşağıda yüzüyor.. Mercan balığına ne kadar benziyor, değil mi?'

'Öyle amma, mercan balıkları önümüzde. Kız aşağıda başka bir havuzun içinde yüzüyor.'

'Alay ediyorsun galiba.'

'Kız çırl çıplak mercan balıklarının arasında mı yüzüyor sanıyorsun?'

Kadınların biri söze karıştı. 'Çıplak olmuş da ne olmuş sanki. Kızın balıklardan bir farkı yok ki, ufak tefek bir şey.'

'Şekerim, kızın vücudu çok güzel. Hangimizde öyle soyunmaya cesaret var?'

'Nasıl yapıyorlar anlıyamadım. Kız bu havuzda yüzüyormuş gibi.'

'Ayna oyunlarıyla yapıyorlar, şekerim.'

'Biliyor musun? Hayatta her şey bunun gibi. Hiç bir şeyi düzü düzüne görmüyoruz. Hep bir aynadan görüyoruzmuş gibi.'

'Barbry Coast. Adı öyleymiş. Bak, nasıl da yüzüyor.'

Asıl adı nedir, acaba?"

Solo balık havuzunun başından ayrıldı. Kıza merakla bakanlar onun asıl adının Esther Kappmyer olduğunu öğrenselerdi acaba hâlâ aynı hayranlıkla seyrederler miydi, diye düşündü.

Solo'nun karşısında oturan kız üzerindeki bornoza sınısıkı sarılmıştı. 'Evet, adım Esther Kappmyer. Ne olacak?'

'Ne mi olacak?. Aradığım kızın sen olduğunu gösterir.' Solo kızın bir kutu kadar ufak olan soyunma odasında bir sandalyede oturuyordu.

Kız bir taraftan dalgalı koyu saçlarını elindeki kırmızı bir havluyla kuruturken sordu. 'Benden ne istiyorsunuz?' Solo kızın havuzda çıplak da görmüştü. Kızın vücudu hakikaten çok güzeldi. Şimdi hemen yanında otururken güzelliğini yakından daha iyi görüyordu. Dikkat ettiği başka bir şey daha vardı. Kız bir şeyden korkuyordu. Menekşe rengi gözlerinde bu korku görülüyordu. Bu öyle bir korku idi ki, kız nereye kaçsa, adını kaç kere değiştirse peşini bırakmıyan ve her an onu tehdit eden bir hayaletin korkusu idi.

Kız Solo'ya baktı ve, 'Müşterilere randevu vermek âdetim değildir,' dedi.

Solo kıza gülümsedi ve bu gülümseme ile kıza güvenlik duygusu vermeye çalıştı.

'Ne yazık ki sizinle olan işim başbaşa bir akşam geçirmek değil. Siz Ursula Baynes adında bir kıızı tanıyor muydunuz?'

Kızın gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Bornozun altında vücudunun gerildiği belli oluyordu. Yutkunarak sordu. 'Ne olacak?'

'Ursula Baynes ve Candy Kane. Gümüş kamçı ile numara yapan iki dansöz. Büyük kulüplerde ve bilhassa

askerî üslere ve füze istasyonlarına yakın kulüplerde çalışıyordunuz.'

'Evet, beraber çalışıyorduk. Ne var bunda?... Gümüş kamçılarımız da vardı. Seyircilerin hoşuna giden bir numaraydı.'

'İster çıplak, ister giyinik numara olsun, beni ilgilendirmez. Ben ahlâk zabıtasından değilim. Bana Ursula hakkında bilgi verirsin diye geldim.'

Kız elindeki havlu ile başını kurulamaya devam ederek, 'Görmüyor musunuz? Her tarafım su içinde.' Solo bu gibi davranışları çok görmüştü. Kız bu hareketlerle telâşını ve korkusunu gizlemeye çalışıyordu. Ursula'nın adını söyledikten sonra kızın hali büsbütün değişmişti.

Kıza sordu, 'Ursula öldü. Biliyorsun değil mi?'

Kız başıyla tasdik etti. 'Ursula hakkında size ne bilgi vermemi istiyorsunuz? Adınız nedir? Solo mu? Benim adımdan bir farkı yok. Barbry Coast. Uydurma bir isim.'

'Ursula'nın başına gelenin yarın öbür gün senin başına da gelmesi ihtimalinden korkmuyor musun?'

Kızın birden sarardığını ve titremeye başladığını gördü. Kız zoraki gülererek, 'Ursula'nın başına gelen benim başıma neden gelecekmiş?' diye sordu.

'Ne bileyim ben? Ona neden geldi?'

'Ursula hakkında konuşmak istemediğimi söyledim.. Belki kötü insanlarla bir şeyler karıştırdı. Burnunu sokmadığı şey yoktu. Benden ne istediğinizi anlamıyorum.. Anlamak da istemiyorum. Çünkü, Ursula'nın başına gelenin benim başıma da gelmesi ihtimali var.'

'Barbry, onun için mi korkudan titriyorsun?'

Kız gülmeye çalıştı. 'Kim korkuyor. Sudan çıktıktan sonra hep böyle titrerim. Havuzdaki su buz gibi.'

'Eğer bana güvenirsen ve soracaklarıma cevap verirsen ben seni korurum.'

Kız titremeye devam etti. Menekşe gözlerini Solo'ya

dikerek, 'Galiba aynı sözleri Ursula'ya da söylemiş olacaksın,' dedi.

Solo sesini çıkarmadı. Bir iki saniye sonra kız devam etti. 'Sana ancak şu kadarını söyleyebilirim. Eğer Ursula'nın ölümünü emreden adam beni de öldürmek istiyorsa onun önüne kimse geçemez.'

Solo ayağa kalktı. Ufacık odada bir kapana kısılmış olduğu yerde büzülmüş duran kızın yanına gitti. 'Bu adamı kim olduğunu biliyor musun?'

'Hiç birşey bilmiyorum.'

'Korkudan nefesin kesilecek gibi oluyor. Sebebi bu mu?'

'Seni ilgilendirmez.'

'Barbry, işte bunda yanıyorsun. İş çok önemli. Ölüm veya kalım meselesi. Ne kadar kötü olduğunu bile öğrenemedik. Fakat ne olursa olsun, o kadar önemli ki sadece bu işi izlemek için Cumhurbaşkanı'na bir müşavir verildi.'

'Benimle ne ilgisi olabilir? Benim zorum üç beş kuruş kazanmak ve hayatta kalmak.'

'Senin gibi milyonlarca insan daha hayatta kalmak istiyor. Barbry, hepsinin hayatı senin bana söyleyeceklerine bağlı.'

'Birşey bildiğimi nereden çıkarıyorsun?' Sesi hırçınlaşmıştı. Başını iki yana sallıyordu. Solo kızın gözlerindeki korku ve heyecanın arttığını gördü.

'Ursula'yı öldürten adamın kim olduğunu biliyor-sun.'

'Hayır! Bilmiyorum... Bilmiyorum.'

'Evet biliyorsun. Ursula'yı neden öldürttüğünü de biliyorsun. Onun öldürüldüğünü işittiğin günden beri sen de korku içinde yaşıyorsun.'

Kız iniltili bir sesle yalvardı, 'Beni yalnız bırakın. Ne olur?'

Solo kızın kollarından yakaladı. Kız kurtulmak için çabaladıysa da Solo sıkı tuttuğundan kurtulamadı. Kızın heyecanı artmıştı. Çırpınmaya başlamıştı. Birden gözlelerinden yaşlar boşandı. Hıçkırıklar içinde tekrar yalvardı. 'Ne olur, yalvarırım. Beni bırakın.'

'Barbry, özür dilerim. Yapamam. Gitmemi sen de istemezsin.'

Solo'nun yüzüne haykırdı. 'Sen bir delisin. Ben seni tanımıyorum ki. İlk defa burada görüyorum. Seni tanımak da istemiyorum.'

'Evet beni tanımıyorsun. Fakat, içinden de biliyorsun ki ben Ursula'yı öldürtenin peşindeyim. Ondan sonra biliyorsun ki, hayatta kalman benimle birlikte olmana ve bana yardım etmene bağlıdır. Belki senin de hayatın büyük bir tehlike içindedir. Ursula'ya yardım etmek istedim. Fakat geç kaldım. Amma sana yardım edebilirim... Sen de biliyorsun ki benimle beraber olursan seni izleyen tehlikeyi atlatmamız imkânı var.'

Kızın dudakları titriyor, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. 'Hayır. Korkuyorum. Ölmek istemiyorum. İstedikim tek şey hayatta kalmak. Ursula'yı senelerdir görmemiştım. Ne bilebilirim? Beni de işin içine sokma. Yalvarırım sokma.'

'Barbry ben seni bu işe sokmuyorum. Ursula'nın korku içinde olduğunu biliyordun. Zannıma göre sebebini de biliyordun. Ursula'nın ölümü benimle Honolulu'da buluşmasından çok evvel hazırlanmıştı.'

Kız şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. Deli gibi olmuştu. Ağzından hep aynı sözler çıkıyordu. 'Çok korkuyorum. Çok korkuyorum...'

'Barbry, neden korkuyorsun?'

'Bilmiyorum. Beni rahat bırakın.'

Solo içini çekerek kızın kolunu bıraktı. 'Seni bırakırsam ne olacak? Barbry, ondan sonra ne yapacaksın?'

‘Bir şeycik olmaz.’ Bunları söylediği halde titreyen elleriyle yüzünü kapadı.

‘Hayır Barbry. Numaran bitip de odana döndüğün ve beni bu sandalyede oturur gördüğün zaman ödün koptu.. Bayılacak gibi oldun. Neden? Çünkü beni o adamdan gelmiş birisi sandın. Kimden Barbry, kimden?... Ursula’yı öldürten kimdi?’

‘İstemiyorum. Ursula’nın ölümü hakkında konuşmak istemiyorum.’

‘Barbry, sen başka birşey daha biliyorsun. Eğer Ursula’yı öldürten adamın kim olduğundan şüpheleniyorsan bu adam seni de ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Onu da biliyorsun. Hayatta kalabilmek için yardıma ihtiyacın var. Buradan çıkar giderim. İstersen kalırım. Kararı sana bırakıyorum. Ne olursa olsun bu işten kurtulmana imkân yok. Yalnız başına bir şey yapamazsın. Veyahut, benim sana yapabileceğim yardıma bel bağlaman gerekir. Barbry, arkamda olan teşkilâtın elinde olan bütün imkânlar seni korumak için kullanılacaktır... Söz veriyorum.’

‘Yapayalnızım. Korkuyorum.’

‘Ursula öldüğünden beri yalnızsın ve korku içinde-sin.’

‘Ne yapabilirim?’ Bunu biraz doğrularak sormuştu.

Solo derin bir nefes aldı. ‘Ursula hakkında bildiklerinin hepsini söyle. Ardıç hesabına casusluk yaptığını söyleyeceksen onu zaten biliyorduk. Onlardan ayrılmaya çalıştığını da biliyorduk. Bu sebepten öldürüldü. Öğrenmek istediğiniz son zamanlarda Ardıçtan kimlerle beraber çalışıyordu. Onlar hakkında ve kimler olduğunu biliyorsan bize söyle. Ardıçlardan neden ayrılmak istediğini de belki biliyorsun. Bana söyleyeceğin her şeyin son derecede gizli tutulacağına söz veriyorum. Belki bunlar içinde bulunduğumuz olayın çözülmesine yardım edecektir.’

Barbry Coast şimdi ayakta put gibi durmuş. Solo'ya bakıyordu. Solo kızın kendisini daha yeni gördüğüne inanıyordu. Şimdiye kadar içini kemiren korku ile öylesine kıvranıp duruyordu ki, etrafındakini görecektir bir halde değildi.

Yüzü gergin bir hal almıştı, rengi tamamiyle uçmuştu. Âdeta uykuda yürüyormuş gibi kesik adımlarla bir paravanın arkasına gitti ve arkasındaki bornozu çıkarak giyindi.

Bir hayli sessiz sessiz durduktan sonra nihayet konuştu, 'Size güveniyorum, amma neden bilmiyorum. Belki söylediğiniz gibi başka bir kurtuluş çarem yok. Şimdiye kadar karşıma sana yardım edeceğiz, diye kimse çıkmamıştı. Şimdi siz çıktınız. Ursula da size güvenmişti amma öldü. Belki ölümü ânında yalnız değildi. Ne bileyim ben, kaderin beni sürüklediği bu durumda yapabileceğim başka bir şey kalmadı.'

Bir lokantada idiler. Beyaz örtülü bir masada Barbry, Solo'nun karşısına oturmuştu. Elinde tuttuğu içki kadehi ile oynuyordu. 'Haklısınız, büyük bir korku içindeyim... Korkudan aklımı kaçırarak gibiyim. Ursula öldüğünden beri âdeta onların gelmelerini bekliyor gibiydim. Eninde ve sonunda beni bulacaklarını biliyordum. Adımı ve numaramı velhasıl herşeyimi değiştirdim. Bunlara rağmen günlerimin sayılı olduğunu hiç aklımdan çıkaramıyordum.'

'Seni onlardan evvel buldum. Artık korkma.'

Solo'nun söyledikleri onu avundurmaktan çok uzaktı. İçinde beslediği korku o kadar yer etmişti ki, kolay kolay ondan kurtulacağına benzemiyordu. 'San Francisco gece kulüplerinde mercan balığı rolü yapmak keyifli bir iş değil. Bana verebildikleri rol ancak o oldu. Ben de kabul et-

mek zorunda kaldım. Neredeyse korkudan düşüp ölecek gibi olduğumu söylemem lâzım.’

‘Ursula’nın Ardıçların arasına nasıl düştüğünü biliyor musun?’

Kız bir müddet durduktan sonra cevap verdi. ‘Bera-ber’ kamçılı numaramızı yapıyorduk. Hiçbir kaygumuz yoktu. Boş zamanlarımızda erkek arkadaşlarımızla gezip tozuyorduk. Bu arkadaşlarımızın çoğunun ordudan olduğuna dikkat bile etmemiştik. Bunlar evlerinden uzak cep-leri para dolu ve eğlenceli bir vakit geçirmekten başka düşünceleri olmayan adamlardı. Kendiliğinden randevulaşı-yorduk. Bir gün Çinliye benzeyen bir Amerikalı çıkagel-di. Çirkin ve korkunç bir yüzü vardı. Hayatımda birçok çirkin yüzlü insanla tanıştım. Onların hemen hepsi iyi kalbli insanlardı. Fakat bu adam hiç birine benzemiyor-du. Bize randevulaştığımız erkeklerin çoğunun orduda son derecede gizli servislerde ve füze işlerinde çalışan kim-seler olduğuna dikkatimizi çekti. Bizi bu adamların çalış-tıkları yerlere yakın lüks gece kulüplerine sokabileceğini ve bu subaylarla konuşurken onların bize söylediklerini kendi adamlarına tekrar ederek gece kulüplerinde kazan-dığımız paranın çok üstünde para kazanabileceğimizi söy-le-di. Ben istediklerini yapmak istemedim ve subayların bize gizli şeyler zaten söylemediğini bildirdim. Fakat Ur-sula yüzüme güldü. Birden bire değişivermişti. Çirkin yüz-lü adam, sarhoş olunca herkesin yaptığı işlerle, hele gizli olanlarla, övündüğünü söyledi. Bu övünmenin daha ziya-de kadınlara karşı olduğunu ilâve etti.’

‘Ursula daha başından işi kabullenmişti. Bana da ka-bul etmemi, yoksa başımın derde gireceğini hatırlattı. A-dam cevabımızı almak için daha sonra gelince ikimiz de kabul ettiğimizi söyledik. Fakat, adam başlangıçta yalnız Ursula’yı kullanacağını söyledi. Bunun sebebini açıkla-madı. Lâzım olunca beni arayıp bulacağını bildirdi.’

‘Ursula’nın bu adamın bağılı bulunduğu işe karıştığını görünce âdeta hasta oldum. Birden o zamana kadar akıl ve hayalimize bile gelmiyen lüks gece kulüplerinden iş teklifleri almaya başladık. Fakat, ben nedense kuşkulu bir halde idim. Ursula’yı ve sonumuzu düşünme düşünme karnıma ağırlar giriyordu. Çok geçmeden ayrıldık. Ursula artık onlarla çalışıyordu. Ben adımlı değiştirerek izimi kaybetmeye çalıştım. Daha o zamandan korkmağa başlamıştım.’

‘Bir kere Ursula ile tesadüfen karşılaştık. Zayıflamış, rengi solmuş ve sinirli bir haldeydi. Girdiği işten kurtulmak istiyordu amma bunu nasıl becereceğini bilemiyordu. Hem onlardan ayrılmak ve hem de emniyette olmak istiyordu.’

‘Aramızda bir nevi şifre uydurmuştuk. Ursula’ya öyle şifreli bir mektup yazdım. Bu mektubumda Ursula’ya o adamlarla ilgisini hemen kesmesini ve Karşı İstihbarat Teşkilâtına, hükümete veyahut ona yardım edebilecek bir makama hemen sığınmasını yazdım.’

Solo cebinden Ursula’nın çantasında bulduğu mektubu çıkararak kıza uzattı. ‘Söylediğin mektup bu mu?’

Barbry acı acı gülümsedi. ‘Evet, budur. Birbirleriyle ilgisi olmıyan kelimelerle dolu bir mektup. Bunu ancak aralarında böyle bir şifreyi kararlaştırmış olan kimseler anlayabilir. Tabii Ursula anlamıştı. Ondan bir daha hiç haber alamadım. Ona bu mektubu yazdıktan sonra korkum büsbütün arttı. Saçımı yeniden boyattım ve Şikago’-dan kaçtım. Buraya gelerek yeni bir isimle yeni bir numarayla çalışmağa başladım. Fakat, ergeç beni bulacaklarını biliyorum. Onların elinden kimse kurtulamaz.’

‘Onlar dediklerim kim? Ursula ile sana başında gelen adam mı?’

‘Evet. O da var. Başkaları da var. Fakat en çok or-

tada o gözüküyordu. İsterse beni hemen bulacağına hiç şüphem yok.»

‘Ona bu hususta yardım etmek ister misin?’

‘Anlamadım.’ Başını salladı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

‘Onun seni bulmasına yardım etmeni istiyorum. Bu adamı meydana çıkarmak lâzım. Onu ancak o zaman yakalayabiliriz.’

Kız başını tekrar sağa sola salladı ve Solo’nun yüzüne aptal aptal baktı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Gözlerindeki mâna kayboldu. Dudaklarını oynattığı halde ağzından hiç ses çıkmıyordu. Solo yerinden fırladı ve kızın tarafına seğirtti. Kız olduğu yerde düşüp bayılmıştı. Yüzünü masanın kenarına çarparak oturduğu yerden yere yığılıvermişti...

IV

İllya kendine geldiği zaman kırmızıyla kahverengi karışık bir halının üzerinde kıvrılmış yattığını gördü.

Titreyerek gözlerini büsbütün açtı. Sam Su Yen'in koluna şırınga ettiği ilâcı hatırlayarak zihninin çalışmasına şaşıtı.

Yattığı yere göre yukardan bir yerden Sam'ın sesini duydu. "Tamam. Uyandı. Bizim deneme kobayımız uyan-
dı."

Başını çevirdi, kuvvetli bir ışık gözlerini kamaştırdı ve vücudu kuvvetli bir ürperme ile sarsıldı.

Konuşmaya çalıştı, fakat ağzından mânasız bir takım seslerden başka bir şey çıkmadı. Ağzının içinde dili sanki büyümüş gibiydi.

Samuel'in çirkin kahkahasını işitti. Bu kahkahanın yanında yeni bir ses daha vardı, alaylı bir kadın gülüşü.. Tekrar dönmeye çalıştı. Fakat, dönmek için her çabalamasında bütün vücudu titremelerle sarsılıyordu. Sam'ı üzerine yırtıcı bir akbaba gibi eğilmiş gördü.

Sam memnurlukla, "Evet," diyordu, "lâboratuvarımızda kobaylar üzerinde yaptığımız denemelerde aldığımız sonuçları bunun üzerinde de aynen görüyorum. Zihnin çalışıyor, değil mi?" Çirkin çirkin gülüyordu. "Evet veya hayır demeye boşuna uğraşma, konuşamazsın. Ağzından

sadece sarsakların, inmeçiklerin veya beyini zedelenmiş olanların çıkardığı gibi mânasız seslerden başka bir şey çıkmaz. Ayağa kalkmağa çalış. Haydi. Ayağa kalk.'

İly'a yattığı yerde dönmeğe çabaladı. Sarsıntı yine vücudunu sarmıştı. Kollarını yere dayayarak ayağa kalkması için harekete geçmesini dimağı emir verdiği halde kolları sadece sağa sola sallanmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Sam ve yanındaki kadın yine gülmeye başlamışlardı.

Kadın İly'a'ya yakın gelmişti. Ona bakınca üstünde yeşil bir elbise ve ayaklarında uzun topuklu iskarpinler bulunan sarı saçlı bir kadın olduğunu gördü. Kadının yüzünde bir hainlik okunuyordu.

Sam İly'a'nın kadına dikkatle baktığını görünce gülererek, 'Korkarım,' dedi, 'artık kadınların senin için bir mânası olmayacak. Eğer bu halinle elini bile uzatamayacağın kadınlara arzu ile bakarak içini kemirmek istersen o başka. Kuryakin, bayanı tanıtayım. Miss Violet Wild. Ben burada daha fazla kalamıyacağım. Ne yazık ki senden intikam almak için kanına aşıladığım ilâcın yan etkilerini izlemeye vaktim yok. Acele ve daha mühim işlerim var. Kusura bakmazsın herhalde. Miss Wild seni götüreceği yeri biliyor.'

İly'a yerde çırpınıyordu. Bir gayretle dizlerinin üzerine kalktıysa da vücudu yine bir sarsıntı geçirerek bu sefer yüzü koyun tekrar yere yuvarlandı. Oradan Sam Su Yen'le kadının odadan çıktıklarını gördü.

Yerde soluyarak yatıyordu. Dimağının verdiği emirleri vücudu almıyordu bile. İlâç sinir sistemini sanki felce uğratmış gibiydi. Dimağının her emri vücudunda mânasız ve çırpınmaktan başka birşey olmayın hareketlere sebep oluyordu.

Yattığı yerde koltuğunun altındaki tabancanın şişkinliğini hissetti. Demek kendilerinden o kadar emindiler

ki üstündeki tabancayı bile almaya lüzum görmemişlerdi..

Canı yana yana bir hayli uğraştıktan ve sarsıntılar geçirdikten sonra binbir zorlukla sırt üstü dönmeyi becerebildi. Bitkin bir halde yere uzandı. Yorgunluktan bir yerini kıpırdatamaz olmuştu. Bir müddet sonra sağ koluna omuzundaki tabancaya uzanması için emir vermeye çalıştı. Kolu titreyerek havada bir daire çizdi ve düştü. Bir tesadüf eseri olarak düştüğü zaman tam tabancanın kılıfı üzerine düşmüştü. Elini tabancanın kılıfı üzerinde görüyordu.

Dudaklarını kanatırcasına ısıırıyordu. Yüzünden terler fışkırıyordu. Bir titreme ile kolunun tekrar yere düşmesinden korkuyordu. Gözlerini kapayarak sağ eline tabancanın kılıfını yakalamasını ve bırakmamasını emretti. Ondan sonra sol eline tabancayı almasını emretti. Sağ eli şimdi titreyerek tabancanın mahfazasını yakalamıştı.

İllya sağ eliyle yapabildiği işe sevinerek sol elini tabancaya doğru uzatmaya gayret etti. Sarfettiği emek ve geçirdiği sarsıntılardan vücudunun her tarafı terden ıslanmıştı. Titreyen ve yorgun elini yavaş yavaş tabancaya uzattı. Nihayet eli tabancayı yakalamıştı.

İçinden kelimeleri durmadan tekrarlıyordu. 'Çek tabancayı. Çek, çek...'

Sol eli birden hareket etti. Tabanca elindeydi. Sol kolu sarsılarak yana doğru fırladı. Kolunu durdurmak için ne kadar gayret ettiyse de olmadı ve kolu bir külçe gibi yana düştü. Bu sırada elindeki tabanca fırlayarak İllya'nın biraz ilerisinde bulunan karyolanın altına kayıp kayboldu.

Kendisi de halsiz bir halde çuval gibi yere yığıldı... Artık hiç birşey umurunda değildi.

Başını çevirince bavulunun odaya getirilmiş olduğunu gördü. Kendi bavulunun yanında kadının olması gereken

açık yeşil iki ufak bavul daha vardı.

Sam'ın söylediklerini hatırladı. 'Miss Wild seni götüreceği yeri biliyor.'

Zorlukla nefes alıyordu. Sam'ın bu söylediklerinde acaba ne mânâna vardı?... Kafası işliyordu, fakat ağzından sarsakların ve yarı delilerin çıkardığı mânasız seslerden başka bir şey çıkmıyordu... Sanki sara geçirmiş veyahut doğuştan dimağı zedelenmiş bir insanınki gibiydi. Vücudunun hareketlerine mâni bile olamıyordu.

(Miss Wild seni götüreceği yeri biliyor.)

Nereye?...

Sağa sola dönerek odanın her tarafına bakınmak istedi. Her kaldırıpta başı küt diye yine yere düşüyordu. Fakat ona rağmen odada kendisinden başka bir kimse bulunmadığını gördü. Onun hiç bir şey yapamıyacağından emin olmalıydılar ki, onu yapayalnız bırakmışlardı.

Sağ kolunu kaldırarak gömleğinin cebi üzerine fırlatmağı bir çok uğraştıktan sonra başardı. Cebindeki tükenmez kalem avucunun içine alabildi. Aradan dakikalar geçtikten sonra kalemin ucunu dışarı çıkartabildi.

Kalemi sanki hayatı ona bağlıymış gibi sımsıkı tutarak biraz ilerde duran yazı masasına doğru yuvarlanmaya başladı. Masanın yanına gelince her tarafı titreye titreye dizlerinin üzerinde doğrulmayı becerdi. Boş elini uzatarak masanın üzerindeki otelin mektup kâğıtlarını kendine doğru çekti. Kâğıtlar masanın üzerinden kayarak etrafa saçıldı. Bir kâğıdı masanın üzerinde yakalamıştı. Sol eliyle kenarına basarak sağ avucunun içindeki tükenmez kalem kâğıdın üzerine getirdi. Kalemi elinden düşürmemek için sıkı tutmaya çalışıyor ve bu gayret bütün vücudunu sarsıyordu.

Sabırla yazmağa başladı. Adını ve yanına imdat kelimesini yazmaktan başka bir şey beceremeyeceğini biliyordu. Bu kâğıdı balkondan aşağı atmayı bir başaracak

olsaydı etrafta bulunmaları muhakkak olan U.N.C.L.E. ajanları onun imdadına hemen koşarlardı.

Yazıyı bitirince derin bir nefes aldı ve elindeki kalemi fırlattı. Bu başarısı sebebiyle delice gülmek istedi, fakat ağzından çıkan sesler gülmekten başka her şeye benziyordu. Aldırmadı. Yazıyı yazmayı başarmıştı ya. Demek dimağı vücuduna hâkim olmağa başlamıştı.

Başını kaldırdı ve çift kapılı balkonun uzaklığını ölçtü. Kâğıdı avucunun içinden düşürmeden balkona doğru yuvarlanmak yetecekti.

(Miss Wild seni götüreceği yeri biliyor.)

Kim bilir, Sam?...

Elindeki kâğıdı gözlerinin önüne getirerek yazdıklarına bir bakmak istedi. O kadar büyük eziyetlerle yazdığı kâğıda baktı.

Ağzından bir hıçkırığa benzeyen bir ses çıktı. Gözlelerinden yaşlar akmaya başladı. Bağıra bağıra ağlıyordu. Dimağının kâğıda yazılması için verdiği kelimelerin yerine kâğıtta üç yaşında bir çocuğun yapacağı mânasız bir takım çizgilerden başka birşey yoktu.

V

Solo kızın burnuna amonyak tuttu. Kız amonyak şisesini iterek, 'Hayır,' dedi ve doğruldu.

'Geçti mi?'

Solo'nun sesini işitince bir titreme geçirdi. Herhalde konuştuklarını hatırlamış olacaktı.

Gözlerini açtı ve korkuyla etrafına bakarak, 'Buraya nasıl geldim?' diye sordu.

'Korkacak bir şey yok.'

Kız titrek bir sesle 'Korkacak bir şey olmadığını nereden bileyim?... ' dedi.

'Barbry merak etme. Lokantada bayıldın. Herkesin dikkat nazarını üzerimize çekmek istemedim. Bir garsonla seni çıkararak bir taksiye koydum ve buraya getirdim.'

Solo'ya bakarak, 'Burası neresi?' diye sordu.

'Meraklanacak bir şey yok. St. Francis otelinde benim odamdasın.'

'Hiç fırsat kaçırmıyan soysuzun birisin demek.'

Solo isteksiz bir gülme ile cevap verdi. 'Barbry, başka zaman olsaydı belki senin bu halinden istifade etmek isterdim. Fakat, ister inan ister inanma, sana yardım etmeye çalışıyorum.'

'Şimdiki durumuma göre ona da inanamıyacağım.'

Solo kıza gülümsedi. 'Kahve ısmarladım. Sıcak sıcak getirdiler. İçince kendine gelirsin.' Bunları söyliyerek fincana sıcak kahveden koydu ve kıza uzattı.

Kız kahveyi yudum yudum içtikçe kendine geliyordu. 'Solo, beni neden buraya getirdin?'

Solo da elindeki kahveden içerek, 'Lokanta gibi bir yerde bayılan bir kıızı sen olсан ne yapardın?' diye sordu. 'Seni koruyacağıma söz verdim. Yanımda olursan bunu daha iyi yaparım.'

'Solo, ben senin teklifini zaten kabul etmemiştim ki.'

Solo elindeki fincanı dikkatle masanın üzerine bırakarak kıza uzun uzun baktı. 'Ne demek istediğini anlamıyorum.'

'Aramızda kararlaştırdığımızı... Ben sözümde duracağım. Fakat siz durmadınız.'

Solo kızın ne demek istediğini anlamamıştı. 'Anlıyamadım. Açıklar mısın?'

'Anlamıyacak ne var? Ben size korkudan deliye döndüğümü söylemiştim. Siz de bana Ursula hakkında bütün bildiklerimi ve Ardıçların hesabına ne zamandan beri çalıştığını söyleyecek olursam beni koruyacağınızı vaad etmiştiniz.'

'Tamam, sözümde duruyorum.'

'Hayır. Siz bana konuş dediniz. Fakat ondan sonra bir adamı tuzağınıza düşürmek için beni yem olarak kullanmaya kalktınız. O adamdan şeytandan korktuğumdan daha fazla korkarım. Onun hakkında konuşmak başka ve beni ortadan kaldırması için onun karşısına çıkmak başka. Bu teklifinizi hiç bir zaman kabul edemem. Bana inanın, Solo, o adamdan çok korkuyorum. Onun işine burnumu katiyen sokamam.'

'İçine zaten girmişsin.'

'Girmiş miyim?... Öyle ise daha derinlere gitmek istemem.'

Solo oturduğu yerden ayağa kalktı. Kızın başının ucuna dikilerek ona baktı. 'Korkmakta haklısın. Korkmayacak kadar akılsız olsaydın hiç bir kıymetin olmazdı.'

'Kendime yetecek kadar aklım var benim. Deli gibi korkuyorum da. Kusura bakma. Böyle sözlerle beni kandıramazsın.'

Solo gülümsedi. 'Pekalâ Barbry. Belki işin hakikati seni kandırır. Fakat şunu da bilmen lâzım ki, gırtlığına kadar bu işin içine girmiş bir durumdasın. Sözlerime inan ki içindesin. Sadece vaktiyle bir Ardıç ajanı tarafından sana teklifler yapılmış olması bile kâfi. Senin hakkında herhalde etraflı bilgi toplamışlardır. Sana iş vermediklerini söyledin. Bu neyi gösterir. Sana güvenememişler demek. Hem sen onların seni neden reddettiklerini bana açıkça söylemedin.'

Solo kızın yüzünün yeniden allak bullak olduğunu gördü. Kız derin bir iç çekerek, 'Sebebi hakkında konuşmak istemiyorum,' dedi.

'Neden?'

'Çünkü, bu işle hiçbir ilgisi yok.'

Solo omuzlarını silkti. 'Sen bilirsin, Barbry. Bana söyleyeceğin her şey hayatını korumam için biraz daha yardımcı olacak. Bana neler söylemek isteyeceğin ve neler söylemek istemeyeceğin, tabii, senin bileceğin bir iş... Fakat şunu da unutma ki, Ardıçlardan korkmana birkaç sebep var. Ursula'ya bir mektup yazdın. Bu mektup yalnız ikinizin anlayabileceği bir şifre ile yazılmış olsa bile Ardıçlar bundan şüphelenmişlerdir. Sonra, Ursula onlarla çalışmaya başladıktan sonra Ursula ile bir iki hafta beraber bulunmuş olduğuna göre, istemiyerek bile olsa, ondan şifreli bir isim olan Tixe Ylno adındaki bir adamın varlığını işitmişsindir. Belki onu görmüşsündür. Onu tanıyorsan kimliğini herkesten iyi saklamasını bilen bu adam seni elini kolunu sallıya sallıya ortalıkta dolaş-

mana elbet göz yummayacaktır.'

'İnsanı kandırmasını nasıl da beceriyorsunuz?'

'Seni ben kandırmaya çalışmıyorum. Eğer durumu anlamaya başlادınsa o da hakikatı görmeğe başlamış olduğundandır. Eminim ki sana söylediklerimin hepsini kendi kendine kaç kere düşünmüşsündür.'

Kız biraz düşündükten sonra, 'Hakkın var,' dedi.

'Sonra unutma ki, Ursula ile sana ilk evvel müracaat eden Çinliye benziyen Amerikalı var. Onun Tixe Ylno olup olmadığını da bilmiyoruz. Kim olursa olsun Ardıçların hazırladıkları bir kötülükte baş rol oynıyanlardan biri olmalı. Onlar hakkında en ufak bir bilgi de olsa, bu bilgiye sahip olan bir kimseyi elbet sağ bırakmak istemezler. Bu adam hep perde arkasında iş görmeyi seviyor. Gizli çalışmasını kolaylaştırmak için bir uçak kazasında ölmüş gibi göstermesini bildi. Casus olarak kullanmaktan çekindiği bir kızı onu ele versin diye bekliyeceğini mi sanıyorsun? Hiç de sanmam. Giriştiği işte ellerindeki kozlar o kadar büyük ki.'

Kız korkuyla tekrar titremeye başlamıştı. Elleriyle yüzünü kapamış dövünüyordu.

'Barbry, onları durdurmamız lâzım. Anlıyor musun? Bunu yapabilmek için tek yol.....'

Sözünü bitiremeden odadaki telefon çaldı. Solo elinde olmadan irkildi. Kaşlarını çatarak telefona baktı. Telefona gitti ve ahizeyi kaldırarak kulağına götürdü. 'Ben Solo. Buyurun.'

Telefondaki ses bir kadın sesiydi. İşittiği sözler bağlı bulunduğu teşkilâtın şifresiyle söyleniyordu. Sonuna kadar dinledikten sonra cevap verdi. 'Anladım.'

Ses sordu, 'Hepsini iyice anladınız mı?'

'Evet, teşekkür ederim.' Telefon kesiliverdi.

Telefondan döndüğü zaman Barbry'nin oturduğu koltuğa büzülmüş, korkuyla kendisine baktığını gördü...

Kızın gözleri korkudan açılmıştı.

‘Hemen gitmem lâzım. Beni burada bekleyiniz, olmaz mı?’

Barbry donuk bir sesle, ‘Beni burada bulamazlar mı sanıyorsun?’ diye sordu.

‘Emirlerimden dışarı çıkmazsan burada emniyettesin.’

‘Beni istediğin gibi kullanmayı kabul ettiğim müddetçe emin, demek istiyorsun değil mi?’

‘Buradan ayrılma. Kapı kilitli dursun, içerden sürmeyi de sür. Ben geldiğim zaman kapıya üç defa vururum. Yine kapıyı açmadan adımı sor. Her ne olursa olsun kapı üç defa vurulmadan ve benim sesimi işitmeden kapıyı kimseye açma.’

Kız anladığını bildirerek gitti yatağın üzerine uzandı. Kıza baktı. Yüzünde bir ümitsizlik vardı. Kız, Ardıçlar hakkında bildikleri yüzünden artık kimseye güvenemez bir duruma girmişti.

VI

Solo, Grant caddesinin hemen yanında bulunan Ya-sak Şehir adlı kahvehaneden içeri girdi. Kahvehane ve et-rafındaki dükkânlarda bir doğu havası vardı. İnsan San Francisco şehrinde bile olsa bu kahvehane gibi bir yere girince şaşırmaktan kendini alamıyordu. Müşteriler, du-varlardaki resimler, garsonlar, masalar ve sandalyeler sanki yalnız oraya mahsus nesnelermiş gibi yapma görü-nüyordlardı.

Mandarin gibi giyinmiş bir adam ona doğru ilerledi ve önünde eğilerek 'Oooo. Mr. Solo siz misiniz?... Akşam-larınız hayırlı olsun, Mr. Solo,' diye karşıladı.

Solo da adamın önünde eğildi ve bunu yaparken bi-raz alaylı bir halde gülümsüyordu. Çünkü, şimdiye kadar bu adamla hiç karşılaşmamıştı.

'Mr. Solo, beni takip etmek zahmetine katlanır mısı-nız, lütfen?'

Solo adamın peşinden masaların arasından geçerek salonun arka tarafına doğru yürüdü. Az ışıklı kısa bir ko-ridordan geçtiler. Çinli bir kapının önünde durarak kapı-ya vurdu.

Solo odadan içeri girince bir masada oturan şefi Wa-verly ile karşılaştı. Oda baştan başa kırmızı eşyalarla dö-şemişti. Waverly, beş saat evvel New York'taki bürosun-

dan hareket etmiş olmasına rağmen rahat bir halde oturmakta idi. Belki de yatağından kalkıp yola çıkmıştı. Zaten ne olursa olsun onun dış görünüşü hiç bir zaman değişmezdi. Solo, 'her halde, Waverly gibi, bir insanın bu hale gelebilmesi için çok şey görmüş ve çok serüven atlatmış olması lâzım,' diye düşündü.

'Girin, girin Mr....' Birden Solo'nun ismi aklına gelmemişti.

Solo gülümsedi. 'Beni her halde tanımışsınızdır, efendim. Siz çağırttınız.'

Waverly güldü ve Solo'ya oturmasını işaret etti. Solo masada onun karşısına geçti. Odada üçüncü bir adam daha vardı. 'Solo, Osgood'u... Osgood DeVry'i tanıyorsundur herhalde. Birleşik Amerika Devletleri Cumhurbaşkanının özel danışmanı.'

Solo elini uzattı. 'Tanıştığımıza memnun oldum Mr. DeVry. Hakkınızda o kadar şey işittim ki.'

DeVry elini uzatırken gülümsüyordu. Orta boyu irice bir adamdı. Yüzünde kolay elde edilen başarılarla, rahat bir hayata alışık bir insanın pembeliği ve yumuşaklığı vardı. Yaşı elli civarında görünüyordu. Ağırlığı boyuna göre fazla olmalıydı. Kırışmaya yüz tutmuş saçlarını yandan ayırmıştı. Saçları tepesi boş başının üzerine yapışmış gibi duruyordu.

Waverly, 'Osgood'u tanıyan herkes onu Washington'daki başarılı işlerini bilir ve onunla övünür,' dedi.

DeVry gülmesine devam ettiği halde alçak gönüllülikle cevap verdi. 'Herkes değil. İnsan tabii elinden gelen hizmeti yapar. Bazen ödülünü görüyor. Bazen de, insanı ümitsizliğe düşürecek kadar horlanıyor. Ben bunların hiç üzerinde durmam. Bildiğime göre ödevimi yapmakla yetinirim.'

Waverly hafifçe öksürdü. 'Evet. Şimdi gecenin bu saatinde buraya gelmemizin sebebine gelelim. Solo, şu anda

elindeki işi bırakarak bizimle görüşmeni istedik. Elindeki iş ne kadar önemli olursa olsun, hatta bir sarışın bile olsa, görüşeceğimiz iş bekliyemezdi.' Waverly, sarışın lâfıyla yaptığı şakaya kendi de güldü.

DeVry yanında duran evrak çantasını masanın üzerine koyarak, 'Ben işi anlatayım daha iyi,' dedi. 'Söyliyeceklerim işinizle ilgili olduğu kadar beni şahsen de ilgilendiriyor.'

Waverly lâfa karıştı. 'Söyliyeceklerimiz bu mîlletin emniyetiyle ve belki Rusya'nın da emniyetiyle ilgili son derecede önemli şeyler. Artık bu işlerle dostumuz Tixe Ylno'nun doğrudan doğruya ilgili olduğunu biliyoruz.'

DeVry ceb'inden çıkardığı bir pipoya tütün doldurdu ve ağzına koydu ise de yakmadan ağzında tuttu. Solo karışındaki adamın kuvvetli bir karaktere sahipken Washington'da rahatlığa alışa alışa kuvvetinden kaybetmiş olduğunu tahmin etti. Çok çalışmış olduğu belli idi. Fakat şimdiki halde Washington'da. Cumhurbaşkanı ve memleketi için yaptıklarının evvelki işlerine göre daha hafif şeyler olduğu muhakkaktı.

DeVry 'Mr. Solo,' dedi. 'Ben çocukluğumda Dallas şehrinde gazete satarak hayata atıldım. Daha küçücükken annem ve babam beni bir yere evlâtlık vererek başlarından atmışlar. Daha o zamandan hayatta kararlarımı kendi kendime vermeye alıştım. Bu kararlar her zaman doğru çıkmadı tabii. Fakat her ne olursa olsun kimseye yük olmamayı başardım. Verdiğim kararlar doğru da olsa, yanlış da olsa, bu kararlardan ötürü sonuçları ben kabullendim. Tabii, şimdiki işimde Cumhurbaşkanının arzusuna aykırı birşey yapmama imkân yoktur. Olsa bile ben arzulamam.'

Waverly tasdik etti. 'Biliyoruz.'

Solo da başıyla anladığını işaret etti. Koltuğuna bi-

raz daha yerleşti. Odadaki kırmızı abajurlardan sızan ışık yüzlerine kırmızı akislerle vuruyordu.

‘Bence verilen kararın önemi daima büyük olmuştur. Mr. Solo ben daha gençken, sizin yaşıңызdan da gençken, orduda sıra subaylarındandım. Fakat karargâhtan talimat alamadığım veyahut almaya vakit bulamadığım zamanlar kararımı kendim verirdim. Her ne bahasına olursa olsun bu kararlarımı yerine getirmesini de bilirdim.’ Sanki savaşta başından geçen olayları silkip atmak istermiş gibi bir silkindi. ‘Şimdi size söyleyeceğim şeyleri Cumhurbaşkanıyla görüştüm. Ondan sonra burada yanımızda oturan Mr. Waverly ile konuştum. Başka hiç bir kimse bilmiyor. Bu iş hususunda benim karar vermemin doğru olacağında Cumhurbaşkanı da benimle aynı fikirdedir. Görüşmemiz sırasında münasip bir lisanla bana vereceğim kararın âkîbetinden doğrudan doğruya benim sorumlu olacağını ve bu karar yüzünden bir aksilik çıkacak olursa beni koruyamayacağını anlattı. Bu bakımdan, bir devlet uzmanı olarak geleceğim bu işteki başarıya veya başarısızlığa bağlıdır.’ Waverly, ‘Osgood, biz burada başarısızlık için toplanmadık,’ dedi.

Osgood sinirli sinirli güldü. ‘Hayır. Elbet başaracağız. Şimdi, Mr. Solo, kısaca anlatayım. Elimize yeni bazı bilgiler geçti. Bunları hemen Genel Kurmay Başkanlığına, Merkez İstihbarat Bürosuna ve Pentagona vermemiz gerekirse de en ufak bir haberin kaza ile duyulması memlekette büyük bir panik yaratabilir. Bu bakımdan kararım, elimizden geldiği kadar işi sessiz çözmeğe çalışmaktır. Kararım bunu U.N.C.L.E.’daki sizlerin eline bırakmaktır. Başkan buna razı oldu. Tabii son âna kadar ve resmen haberi olmamak kaydıyle. Başaramazsak ilk benim kelim gidecek. Uzun yıllardan beri en yakın bir dostum olan Başkana karşı kötü bir duruma düşeceğim. En kötüsü, bilsinler veya bilmesinler bütün hayatım boyunca hizmet

etmeye gayret ettiğim milletime karşı kötü duruma düşeceğim.'

Waverly yine söze karıştı. 'Başarısızlığın bütün medenî dünyanın yerle bir olması ile sonuçlanacağı muhakkak.'

Solo şaşkın şaşkın şefinin yüzüne baktı.

Waverly güldü. 'Telâşlanma, Solo,' dedi. 'Burada bizi kimse işitmez. Bu oda ses sızmayacak bir şekilde yapılmıştır. Odada top atsan kimse farketmez. Onun için burasını seçtik.'

Solo derin bir nefes aldı. 'Şu halde karşımıza bir atom bombasıyla çıkıyorlar demek.'

DeVry cevap verdi. 'En azından bir nevi atom silâhından bahis edildi. Evet. Bakın ne oldu. Adamlarınızdan biri Tokyo'da bu işle ilgili olarak araştırmalar yaparken bir Ardic ajansı ile karşılaşmış. Adam karnına yediği bir bıçakla ölüm halinde bulunuyormuş. Adamınıza inanmak gerekirse adamın aklı başındaymış ve söylediklerini sayıklamamış. Plân söyleymiş. Birleşik Amerika Devletleri içinde bir şehire bir atom silâhıyla hücum edilecekmiş. Adamın söylediğine göre bu silâh hazırlanmış bile. Plânlarını tatbik etmek zamanı dahi kararlaştırılmış. Yaralı adam ölmeden bunları açıklamış. Öyle ise süratle bir şeyler yapmamız gerekiyor.'

Waverly, 'Bütün bu söyledikleriniz bizim Tixe Ylno ismindeki adam hakkında topladığımız bilgilere uymaktadır. Bu iş ivedilikle en ön plâna alınmış bulunmaktadır.'

DeVry, 'Bana kalırsa bu sözlere pek inanmıyorum,' dedi. 'Çünkü o kadar hayal mahsulüne benziyor ki. Bununla beraber doğru olup olmadığını hemen araştırmamız gerektiğine de inanıyorum. Küçümsenecek bir şey değil.'

Waverly, 'Tixe Ylno hakkında elimizdeki bilgileri düşünecek olursak bu işte hiç şüpheyeye düşmemek gerekiyor.'

DeVry ısrar etti. 'Beni tereddüde düşüren nokta dışardan birisinin atomla bize saldırmaya kalkmasıdır. Bütün yurdu kaplıyan son derece etraflı ikaz cihazlarımıza karşı bunu nasıl yapabilirler?... Pratik bir şey görünmüyor bana.'

Solo, 'Korkulu rüya gibi bir şey amma,' dedi, 'pek imkânsız bir şey değil.'

Waverly tasdik etti. 'En önemli nokta, memleketimize karşı hazırlanan bu fesatlık ister başarılı, ister başarısız olsun, dışardan böyle bir saldırı ister yapılabilsin, ister yapılamasın ve bu elimizdeki bilgi ister hakikat ister uydurma birşey olsun, yapılacak şey Tixe Ylno denilen adamı vakit geçirmeden meydana çıkarmak ve yakalıyarak zararsız bir hale koymaktır.'

DeVry sanki deminden beri nefes almaya korkuyormuş gibi derin bir nefes aldı. 'İşte, size deminden beri söylediğim sebeplerden bu işi size bırakmaya karar verdim. Sonucu çabuk almanız gerekiyor. Çabuk, hem de pek çabuk.'

Waverly, 'Yerinde bir karar vermişsiniz,' dedi. 'Dosyalarımızda, Ardıç ajanlarından bazılarının ve tanımadığımız yabancıların Kızıl Çinde, Rusyada, Fransada ve hatta Amerika Birleşik Devletlerinde atom öğeleri aradıklarına dair bilgi var. Bir nevi atomik bir silâh yapmak için bir hazırlık olduğuna şüphe yok. Bundan başka, sizin kanahnızla Honolulu'da bir ajanımızla buluşmak için tertibat aldığımız Ardıç casusu Baynes - Neefirth adındaki kız konusu da var. Bu kız korumamızı istemiştiniz. Onun Ardıçlar hesabına çalıştığını ve füze istasyonlarında çalışan personelden bir senedenberi gizli malûmat toplıyarak onlara geçirdiğini biliyordunuz demek. Böyle bir fesadın var olduğuna şüpheniz bulunmasın. Ardıç, kız randevusuna gelinceye kadar bir şey yapmadı ve hemen **oracıkta öldürüverdiler.**'

Solo, 'Mr. DeVry,' dedi, 'o işte başarısızlığa uğradım. Fakat bu sefer olmaz.'

DeVry gülümsedi. 'Mr. Solo, o işte sizin kusurunuz yok. Kız daha bana gelmeden onu öldürmeye karar vermişler. Zaten onun ölümüdür ki ortada birşeyler döndüğü hakkında bende şüphe uyanmasına sebep oldu. Eğer bu adamlar atomik bir silâh yapabiliyorlarsa saldırmayı da başarabilecekler demektir.'

'Daha sonu nereye varacak bilmiyorum amma, Ursula'nın eskiden arkadaşı olan bir kızı buldum.'

DeVry memnun olmuştu. 'Güzel, güzel.'

Solo devam etti. 'Bu kız şimdiye kadar Ardıçtan kaçmaktaymış. Bu kızı Ardıç elini uzatmadan biz bulmayı başardık.'

DeVry, 'Evet,' dedi. 'Miss Baynes bana arkadaşının ortadan kaybolduğunu söylemişti. Ben Ardıçın kızı bularak ortadan kaldırdığını sanmıştım. Tabii Miss Baynes'e bir şey söylememiştim. Öteki kızın sağ ve sâlim olduğuna memnun oldum.'

Solo, 'Kız hayattadır,' dedi. 'Fakat emniyette olup olmayacağını pek bilemiyorum.'

DeVry güldü. 'Mr. Solo, sizi tanıyorum. Başardığınız işler hakkında bilgim var. Bizi Tixe Ylno'ya ulaştıracak bir ip ucunu elinize geçirmiş olduğunuzu Başkana söyleyeceğime emin olabilirsiniz. Başkan çok memnun olacaktır, herhalde. Tixe Ylno'nun erkek mi veya kadın mı olduğunu bile öğrenebilmek ileriye doğru büyük bir adım olacaktır, efendiler.'

VII

Violet Wilde ayakta durmuş elinde kargacık burgacık çizgiler çizili bir kâğıdı tutarak yatan İlyya'nın başında alaylı bir sesle konuşuyordu. 'Benim küçücük İlyya, sabırsızlanma. Ne o Violet'ine aşk mektubu mu yazıyordun, zavallı böcek. Merak etme biraz sonra seni yerine götüreceğim.'

İlyya'ya bakıp kahkaha ile gülüyordu. Yüzü güzel olmasaydı çirkin kahkahası insana garip gelmiyecekti. İlyya kızgınlıktan deli gibi oluyordu. Ağzından bir bebeğin ağlamasına benzeyen bir takım seslerden başka şey çıkmıyordu.

Violet başıyla birine işaret verdi. Adam İlyya'ya yaklaştı. İlyya bunun Honolulu hapishanesinde dolma kaleminin yüzüne ilâç fışkırtan adam olduğunu gördü.

Violet adama, 'Haydi bakalım, Edgar,' dedi, 'saat iki. Küçük İlyya ile yolculuğa çıkmamızın zamanı geldi.'

Edgar bir şey demeden yanındaki adamlardan biriyle İlyya'yı yerden bir çocuk kaldırır gibi kaldırdı. İlyya direnmek istediye de birşey yapamadı. Adamlardan biri de yerdeki bavulları almıştı. Hep beraber koridora çıktılar ve asansöre binerek aşağı indiler.

Otelin giriş salonu تنها idi. Resepsiyonda sadece bir gece nöbetçisi vardı. İçerde, barın bulunduğu yerden gü-

lüşme sesleri geliyordu. Adamlar İly'a'yı koltuklarından tutmuş dışarı çıkarırken nöbetteki memur onların tarafına bakmıyordu bile. İly'a bağırarak istedi. Fakat çıkaramadığı inilti gibi sesler onu deliye döndürdü. Salonunda bulunan bir iki kişi ona sadece acıyarak baktılar. Onu ya sarhoş, ya da akıl hastası sanmış olacaktı.

Salonu geçerken Violet yanında yürüyor ve ona yatıştırıcı sözler söylüyordu. İly'a kadının bu sözleri sahiplerini onu yatıştırmak için değil, fakat salondaki bir iki kişiyi iştahsız diye söylediğini biliyordu.

İly'a etrafındakilerin onunla ilgilenmediklerini gördü. Hatta İly'a'yı kapının önünde duran spor otomobilin koltuğuna oturturken gece nöbetçisi kapıcı koşmuş otomobilin kapısını açarak onlara yardım etmişti. Violet'e 'Çoktan beri mi böyle?' diye sormuştu.

Violet otomobile girerken omuzunun üzerinden sadece 'Çocukluğundan beri,' demekle yetinmişti. Bunu uzun seneler bir hasta ile haşır neşir olmuş bir insanın alışkanlığı ile söylemişti.

Adamlar bavulları otomobilin arkasına bağlanmış ufak arabaya yerleştirirlerken Violet de direksiyona geçmişti. Kendilerine yardım eden otel memuruna bol bahşış verdi ve tatlı tatlı gülümsedi. Başına ince bir tül eşarp geçirdi. Çenesinin altından bağladı. Önündeki aynada kendini bir kere seyrettikten sonra arabayı hareket ettirdi.

İly'a otomobilin hızına baktı. Kadın sabahın bu erken saatinde derin bir uykuda bulunan şehrin içinde otuz kilometreden fazla bir hıza çıkmadan yol alıyordu. Arabayı kullanırken bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı.

İly'a arkalarında başka bir otomobilin farlarını gördü. Aynı anda Violet de görmüştü. Aynadan arkasına bakarak otomobilin hızını biraz daha artırdı ve şehrin kuzeyine doğru yoluna devam etti.

Nedense, İly'a biraz rahatlar gibi olmuştu. Kadın ise

arkalarındaki otomobile aldırmıyor gibi görünüyordu. Fakat her ikisi de arkadaki otomobilin yabancı bir araba olduğunu anlamışlardı.

İlyâ dikkatle Violet'in ne zaman gaza basarak arkadaki arabayı geride bırakmaya çalışacağını bekliyordu... Meksika'da yollar öyle kalabalık olmuyordu. Hele geceleyin arkadan gelen bir arabadan kaçmak pek kolay oluyacaktı. İlyâ bunları düşünerek ümitlenmeye başladı. Yol dar ve boyuna virajlarla doluydu. Yan gözle kadına baktı. Herhalde arkadaki arabadan kolay kolay kurtulamıyacaktı. Kadın ise hiç birşey yokmuş gibi hızını bozmadan altmış kilometre ile yoluna devam ediyordu.

İlyâ oturduğu yerde kımıldanır gibi oldu.

Kadın yan gözle ona bakarak, 'Ne o küçük İlyâ?' diye sordu. 'Acaba böcekci dostlarının bizi durduracaklarını mı sanıyor?'

Başını arkaya çevirerek baktı. Bu hareketi onu yine adam akıllı sarsmıştı. Kadın alayla, 'İyi bak,' dedi.

Kadının ne demek istediğini anlamıştı. İkinci otomobilin arkasında iki far daha görünüyordu. Bu üçüncü arabada, Edgar'la arkadaşlarının bulunduğuna şüphesi kalmadı. Herhalde, U.N.C.L.E. ajanlarının peşlerine düşmesini beklemişler ve ondan sonra onlar da ikinci otomobilin peşine düşmüşlerdi.

Violet beyaz dişlerini gösteren bir gülüşle güldü, 'Bak şimdi neler olacak.' Bunu söyliyerek birden gaza bastı.

Ufak araba dar yolda yaydan çıkmış çk gibi fırladı. Motor vınlamaya ve lâstikler ötmeye başladı. Önlerine ilerde bir viraj bulunduğunu gösteren işaret çıkınca kadın gazı hafifletti ve viraja girer girmez tekrar sonuna kadar bastı. Virajı hemen hemen iki tekerlek üzerinde döndüler. Arabanın farları kâh yeşilliklere ve kâh sol taraflarında sarp ve dik yamaçlara vuruyordu. Sağ tarafta ise dağın dik yamacında arada sırada rüzgârla sallanan ağaç

tepeleri ve simsiyah boşluklardan başka bir şey görünmüyordu.

Virajı dönerken araba bir tarafa şiddetle yattığı için İlyya kapıya doğru fırlamıştı. Birşeye tutunmak istediye de ellerine hâkim olamadı.

Otomobil şimdi yüz yirmi k'ilometre ile yol alıyordu. Virajlarda arabayı devirmemek için Violet büyük bir gayret gösteriyordu. Her virajı döndükçe İlyya elinde olmandan korkular geçiriyordu.

Kadın onun bu halini sezerek başını yoldan çevirmeyen, 'Ne o, benim minicik İlyya'm, korkuyor musun? Yaşamayı o kadar mı seviyorsun? Bu halinle yaşamaktan ne anlıyacaksın ki?' diye alay etmekten kendini alamamıştı.

İlyya hiç ses çıkaramıyacağını bildiği için cevap vermeyi bile denemedi.

Virajların birinde arkadaki otomobilleri çok geride bırakmış olduklarını gördü. Boyuna virajlı dağ yolunda yükselmekte olduklarından öteki iki otomobil şimdi altlarında görünüyordu. Violet'in delice araba sürmesini ötekiler yapamadıklarından bir hayli geride kalmışlardı.

İlyya altlarında, farlardan, üçüncü arabanın ikinciye yaklaşıp onu yolun sağ tarafına doğru sürmeye çalıştığını gördü.

Kadın rüzgârda sesini işitmesi için şimdi İlyya'ya bağııyordu. 'Arkadaşlarının seni elimizden almalarını istemezsin herhalde. Öyle değil mi? Bu halinle istememen lâzım. Sana sırınga ettiğimiz ilâcın ne olduğunu ve etkisini nasıl geçireceklerini arkadaşların nereden bilecekler?'

Demin virajı geçerken araba İlyya'yı kapıya doğru fırlatmıştı. Şimdi, çenesini kapının pervazına dayamış, aşağıdaki arabalardan gözünü ayıramıyordu.

Deminden beri arka arkaya görünen dört far şimdi bir sırada görünüyordu. Üçüncü araba, ikincinin hizasına

gelmiş demekti. Aynı hızla dar yolda yarışıyorlardı. Bir iki defa yolun sol tarafına geçmiş olan üçüncü otomobilin soldaki yamaçlara tırmanırcasına yolundan şaşmadığını gördü. Sağındaki arabayı yolun kenarına ve uçuruma doğru itmeğe çalıştığı belli idi. Tekerlekleri birbirine sürtünüyor ve demirlerin sürtünmesinden çıkan ses İly'a kadar geliyordu.

Arabalar yolda bir sağa, bir sola sallanıyorlardı. Fakat, İly'a her virajdan sonra sağdaki arabanın biraz daha yolun uçurum kenarına yaklaşmakta olduğunu korkuyla gördü.

Violet bu sırada otomobili yavaşlatmıştı. Halinde kana susamış bir insanın hırsı vardı.

Hayvanî bir hisle aşağıdaki otomobillerin son çekişmelerini yaptıklarını anlamış olacak ki arabayı hemen hemen durdurmuş gibi ağır sürmeğe başlamıştı. O da bütün dikkatini aşağıdaki yolda yapılan çekismeye vermişti.

Saniyeler saat gibi uzun sürüyordu. Fakat en sonunda birden her şey olup bitivermişti. Sanki birbirlerine kilitlenmiş gibi sağa, sola kayan arabalardan sağdakinin tekerlekleri bir ara yolun en kenarına geldi. Birden tekerlekler yoldan çıktı ve araba bir anda karanlığa gömüldü. Yuvarlanırken bir aralık farları havaya dikildi ve karanlık içinde iki ışık çizgisi gibi göründü. Şimdi ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. İly'a yanındaki kadının yabanî bir hayvan gibi soluğunu farkettti.

Amerika Birleşik Devletleri sınırına geldikleri zaman hava donuk bir beyazlıkta ısımaya başlamıştı. Gümrük ve pasaport muamelesi için sıraya girmişlerdi. İly'a başını koltuğun arkasına dayamış bir şeyler söylemeye çabalıyordu. Kadın onun haline sadece alaylı bir gülüşle bakıyordu. 'Küçük böceğim, çabalamaktan bir türlü vazgeçmiyor.'

Önlerindeki arabanın işi bitmiş olduğundan arabayı

gümrük kısmına sürdüler. Amerikalı memur selâm vererek arabadan inmelerini rica etti.

Violet üzüntüyle gülümsiyerek genç memura, 'Kardeşim çıkamaz, efendim,' dedi. 'Muhakkak gerekiyorsa çıkartalım. Fakat bana yardım etmeniz lâzım.'

İllya yine çırpınmaya başlamıştı. Ağzından anlaşılabilir bir ses çıkarabilmek kaygusuyla dudaklarını oynatıyordu. Fakat boğazından hırıltılardan başka birşey çıkmıyordu. Dimağı şimdi doğmaya başlamış olan güneş kadar net ve parlaktı. Fakat çıkarabildiği sesler hiçbir mânası olmıyan hırıltılardan başka birşey değildi.

Violet gümrük memuruna anlatıyordu. 'Doğuştan beri böyle. Beyninde bir hastalık varmış.'

Memur başka bir arkadaşını çağırarak İllya'yı kaldırdı ve otomobilin yanına getirdikleri bir sandalyeye oturttu. Memurlar bavulları açıp muayene ederken Violet durmadan çene çalıyordu. Çantasından iki pasaport çıkararak memurlara uzatmıştı. İllya kendisi için hazırladıkları pasaportta acaba adımı ne gösterdiler diye düşündü.

Memurlara bakarak bağırmak istedi. Memurlar ve orada bulunan diğer insanlar çıkardığı bu sesleri duyunca ona merhametle bakmaktan başka birşey yapmadılar... Aklından zoru olan bir kimseye insanlar nedense sadece bir acıma hissiyle karşılık veriyorlardı.

İllya oturduğu sandalyede kıvranmağa başladı. İleri doğru atılmak istedi ve gürültü ile sandalyeden düştü... Yerde sürünerek oradan kaçmak için çırpındı. Etraftakiler, onun halini anlamıyorlar mıydı?

Koşarak yanına geldiler.

'Zavallı adam! Sandalyeden yuvarlandı.'

'Öyle çırpınıp durma. Seni kaldırmaya geldik.'

İllya Violet'in sakın sesini işitti. 'Merak edilecek bir şey yok. Hep böyle düşer.' Üzerine eğildi. 'Seni yaramaz

seni, işte bu sebeplerdendir ki seni bir hastahaneye kaldıracamız.'

Gümrük ve pasaport işleri bittikten sonra California sahil yolu üzerinde ilerlemeye başladılar. Akşam 101 numaralı yol üzerindeki lüks bir motele indiler ve geceyi orada geçirdiler. İly'a, Edgar ve arkadaşlarının da onlara yetişmiş olduğunu gördü. Adamların Meksika yolunda U. N.C.L.E. ajanlarıyla geçirdikleri olayın etkisinden hâlâ kurtulamamış oldukları hallerinden belli idi.

Violet'e baktı. Kadının umurunda bile değildi. Hiç birşey olmamış gibi duruyordu. Gerekirse insana işkence yapmaktan zevk alacağı muhakkaktı. İly'a'nın konuşmak için yaptığı çabalara alayla bakmaktan âdeta hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Ertesi sabah yine otomobile binerek yola çıktılar... Geniş ve pürüzsüz yollara geldiklerinden artık Violet arabayı son hızıyla sürüyordu. Öğleden sonra sahil yolundan ayrılarak doğu taraftaki dağyoluna saptılar. Kireç badana evleri ve palmye ağaçları bulunan bir köyden geçtiler. Tırmanmaya devam ettiler. Şimdi hava serinlemişti.

Öğleden sonra saat onaltıya doğru Violet arabayı etrafı taş duvarla çevrili bir binanın dış kapısında durdurdu. Duvarın yüksekliği iki metre kadar vardı. Kapının üstündeki bir tabelâda (BROADMOOR DİNLENME EVİ) yazılıydı.

Bu ismi İly'a'da bir şeyler uyandırdıysa da ne olduğu bir türlü aklına gelmedi. Bunun özel bir sanatoryum olduğunu biliyordu. Bina bin dönümlük bir arazi içinde vaktiyle madenci bir milyoner tarafından yaptırılmış şato gibi bir şeydi. Burası sadece bir sanatoryum değildi. Başka bir özelliğinin de olması gerekiyordu. U.N.C.L.E. nin dosyalarında birşeyler gördüğünü hatırlıyordu.

Ne okuduğunu hatırlamaya çalıştıysa da bir türlü aklına gelmedi. Dış kapı açılmış ve şimdi içeri giriyorlar-

dı. İlerde duvarları sarmaşık kaplı bina gözüktüyordu. Pencerelelerinin hepsinde kalın parmaklıklar vardı.

Binanın önüne geldikleri zaman onları üstlerinde beyaz önlükler bulunan üç kişi karşıladı. Binanın kapısı on metre kadar genişlikte taş bir merdiven üstünde bulunuyordu.

Beyaz önlüklü adamlar merdivenden inerek arabanın yanına geldiler. İçlerinden birisi İly'a'yı göstererek, 'Bu mu?' diye sordu.

Violet bir kahkaha atarak, 'Evet,' dedi. 'Alın, hayrını görün.'

Adamlardan biri Violet'e dönerek, 'Bu akşam serbest misin güzelim?' diye sordu.

Violet başını arkaya atarak saçlarını topladı. 'Seni ne ilgilendirir, budala. Kazancı birkaç kuruş olanlarla benin alış verişim yok. Kapımda senin gibi kaç tane çalışıyor biliyor musun?' diye azarladı.

VIII

Solo St. Francis otelindeki odasının kapısına gelince durdu. Anlıyamadığı bir sebeple içinde bir tehlike hissi vardı. Bu düşünceyi kafasından atarak kapıyı üç defa vurdu. Barbry'nin sesini bekledi. Odadan hiç ses çıkmamıştı. Solo cebinden anahtarı çıkardı ve kapıyı yavaşça açmak istedi. Kapının kilitli olmadığını gördü. Kapıyı itip içeri girerken söyleniyordu, 'Sana giderken tembih etmedim mi?...' .

Birden susuverdi. Karşısında ağzı kulaklarına varmış sırttan Samuel Su Yan duruyordu.

'Buyurun, buyurun. Sizi bekliyorduk.'

Solo elini koltuğunun altındaki tabancaya attıysa da karşısındaki adamın elinde bulunan İspanyol modeli 25'lik tabancayı görünce duraladı.

Su Yan, 'Elimdeki,' dedi, 'yeni bir modeldir amma öldürünce tam öldürür. Sakın lüzumsuz bir harekette bulunmayın.'

Solo derin bir nefes alarak içeri girmeye mecbur oldu. Odada hiç bir değişiklik yoktu. Yalnız Barbry, yatağın ucunda, yüzünün hatları donmuş gibi kıpırdamadan ve gözleri bir noktaya dikilmiş dimdik oturmakta idi. Bir mankenden farkı yoktu.

Solo ona doğru giderek, 'Barbry bir şeyin mi var?' diye sordu. Kendisini izleyen tabancaya aldırmıyordu bile.

Barbry yavaş yavaş başını çevirdi ve Solo'ya baktı. Onu ilk defa görüyormuş gibi bir hali vardı.

Solo'nun arkasında duran Su Yan 'Elbette, bir şeyi yok,' dedi. 'Cevap versene, güzelim, bir şeyin yok değil mi?'

Barbry sönük ve cansız bir sesle cevap verdi. 'Bir şeyim yok.'

Solo kıza bakarken elinde olmadan ürpermisti.

Su Yan sanki yarenlik ediyorlarmış gibi konuşuyordu. 'Esther'i uzun zamandan beri arıyorduk. Teşkilâtınıza borçluyuz. Onu siz buldunuz ve bizi birçok zahmetten kurtardınız.'

Solo cevap verdi. 'Ortadan kaybolmak isteyen insanların bulmak için yeterli bir teşkilâtımız vardır. Hatta kendilerini ölü olarak gösterenleri bile bulmak için.'

Su Yan 'Belki,' dedi, 'artık gizlenmeye lüzum görmedim. Atomlu füzelerin tehdidi altında ne yapacaklarını şaşırmış birçok memleketi desteklediği teşkilâtınızın ne kadar büyük olduğunu biliyorum. Bu teşkilât ne kadar büyük olursa olsun yenilmez değildir. Bunu evvelce isbatladım; yine de ispatlıyacağım.'

'Hayır, Su Yan, bir şey yapamazsın. Seni iyi tanıyorlar. Hayatını başından sonuna kadar izleyen ve resimleriyle dolu büyük bir dosyamız var. Nerede olduğun, neler yaptığın dakikası dakikasına izleniyor. Bunu sana, eğer şu kızı veyahut ikimizi de birlikte öldürmeyi tasarlıyorsan teşkilâtın elinden kurtulamıyacağını anlamak için söylüyorum. Ursula Baynas - Neefirth'ın ölümüyle ilgili olduğunu açıkça gösteren resim de dosyamıza girdi. Bı cina yet daha işlersen kartallar gibi üzerine çullanırlar.'

Su Yan hafifçe gülümsedi. 'Solo, beni korkutamazsın.

Ajanların beni tanıyorlar, biliyorum. Fakat benim adamlarım da şimdi seni ve arkadaşın Kuryakin'i tanıyorlar.. Honolulu'daki ölüm hâdisesi dikkat nazarlarınızı belki üzerimize çekti. Burada da bir ölüm olursa daha fazla çekeceğini pekâlâ biliyorum. Fakat senin takdir edemediğin bir nokta var. Biz senin ölmeni pek arzulamıyoruz. Hatta seni zararsız bir hale sokmak için ölümden daha başka yolları bile hazırlamış bulunuyoruz. Unutma ki uzun zamandanberi hazırlandığımız gelip çatmak üzere. Solo, şunu bil ki ben artık ölümler arasında değilim. İşimizi hızlandırdık. Hareketlerimizi açığa vurmaktan artık çekinmiyoruz. Sadece sağda solda kalmış ve temizlenmesi gereken pürüzler kaldı; şu yatağın üstündeki kız gibi. Aslında kızın hiçbir önemi yok. Fakat son dakikalarımızda onun elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasını istemiyorduk. Sonra şunu da söyleyeyim ki, işimizi bitirdikten sonra seni ortadan tamamiyle kaldırmak bizim için bir külfet olmayacaktır.'

Solo'nun sinirleri yay gibi gerilmişti. Hislerini sesinden belli etmemeye çalışarak 'Hepimiz bir gün öleceğiz,' dedi. 'Barbry ve ben ölümden şimdilik kurtulduğumuza belki de seviniriz. Günü gününe yaşamak değil mi? Ne dersin Barbry?'

Kız kılını kıpırdatmadan hiç birşey işitmemiş gibi oturuyordu.

Su Yan, 'Kızla konuşmak istiyorsanız,' dedi, 'benim aracılığımla yapmalısınız. Yalnız benim sesime cevap verebilir. Yalnız benim emirlerimi dinler.'

'Kızı uyuttun demek. Bu marifeti her gün gece kulüplerinde yapıp duruyorlar. Kızı kapının anahtar deliğinden mi uyuttun yoksa?'

Su Yan omuzlarını silkti. 'İnanıp inanmaman beni ilgilendirmez, Mr. Solo. Herhalde, ilk seferinde kuvvetli bir ipnotizma ile uyutulanların sonraları kolaylıkla yeniden

uyutulabildiklerini işitmişsindir. Bu en ufak bir telkinle ve hatta bir kelimenin söylenmesiyle bile olur.’

Solo kızın balmumu gibi hissiz duran yüzüne baktıktan sonra Su Yan’a döndü ve ‘Yani,’ dedi, ‘sadece kapıya gelip kıza kapıyı açmasını emir ettiniz ve kız da kapıyı açtı öyle mi?’

‘Evet, Mr. Solo. Tamamiyle öyle oldu. Dedim ya, her şey istediğim gibi gidiyor. Kız bundan sonra senin yüzüne bakmıyacak ve senin sesine aldırış etmiyecek ve yalnız benim söylediklerimi yapacaktır. Eğer şurada emir versem hemen seni vurur.’

Solo adamla çekişmekte bir fayda görmedi.

Su Yan masanın üzerinde duran viski şişesiyle bardakları ve buzu göstererek, ‘Bir tecrübe yapayım, ister misin?’ dedi. ‘Esther Mr. Solo ve ben çok susadık. Üçümüz bu gece uzun bir yolculuk yapacağız. Bize viski doldur.’

Barbry yavaş yavaş ayağa kalktı ve kesik adımlarla masaya doğru gitti. Bunu yapmadan evvel, Su Yan’a, ‘Peki,’ demişti.

Kızın arkasından bakıp fareyle oynıyan bir kedi keyfiyle söylendi. ‘Esther, bir daha sa’kın unutma. Bana cevap verirken hep efendim, diyeceksin. Sonra sesini saygılı bir şekilde kullan.’

‘Peki, efendim.’

Solo yerinden fırlayacak oldu, fakat adam tetikte idi. Hızla ona döndü. Elindeki tabancayı tekrar Solo’ya çevirdi. Solo, hiç bir şey olmamış gibi ‘Bu Barbry’yi uzun zamandan beri tanıdığını gösteriyor,’ dedi.

‘Evet, ben Esther’i Ursula’nın bize çalışmaya başlamasından daha çok evvel tanırdım. Öyle değil mi, Esther?’

‘Evet efendim.’

Kız tekrar masaya dönerek içkileri hazırlamaya baş-

ladı. Su Yan hayatından memnunmuş gibi sırttmaya başlamıştı. Bir iki adım geri çekilerek bir yer lambası altındaki koltuğa oturdu. Eliyle uzanarak lambayı söndürdü.

Barbry masadan içkileri alarak önce Solo'ya bir bardak uzattı. Solo'nun yüzüne onu hiç tanıımıyormuş gibi bakıyordu. Solo kızın elindeki bardağı alınca Su Yan'a da bir bardak verdi. Su Yan koltuğa yaslanmış ve ufak tabancasını kucagina koymuştu.

Barbry ondan sonra gidip şifonyere yaslandı ve yeni bir emir bekler gibi durmaya başladı.

Su Yan viskisini yudum yudum içerken bardağın üzerinden Barbry'yi süzüyordu. 'Barbry ben seni en son Cocoa Beach'te görmüştüm değil mi?'

'Evet efendim.' Yarı uyutulmuş bir halde olmasına rağmen kız kötü bir şey hatırlamış gibi titredi. O haliyle bile korku içinde olduğu anlaşıyordu.

'Esther, ben sana o zaman ne demiştim?'

Kız bir kaç saniye duraladıktan sonra cevap verdi. 'Bir daha kaçına demiştiniz.'

'Tembih etmeme rağmen kaçmıştın, değil mi? Evvelâ Chicago'ya, ondan sonra San Francisco'ya. Öyle değil mi?'

'Evet efendim.' Sesi ürkek bir çocuğun sesine benziyordu.

Solo kıza acıyarak baktı. Su Yan'ın kıza yaptığı eziyet çok büyüktü. Kendisi koltuğa oturmuş viskisini keyifle içerken zavallı kız onun emirleri altında büzülüp duruyordu. Elinde tuttuğu içkinin ne olduğunun bile farkında değildi. Barbry yalan söylememişti, demek. Bu adamdan korktuğu kadar vardı.

'Kaçarsan sana ne yapacağımı söylemiştim, değil mi?'

'Evet efendim.' Kelimeler fısıltı halinde çıkıyordu. Yüzü bembeyazdı.

'Sana demiştim ki kaçarsan seni tekrar o nefret etti-

ğın yere götürür kapatırım, öyle değil mi?’

Kız korkuyla haykırdı. Korkudan konuşamayacak bir hale gelmişti.

Solo tabancayı filân düşünmeden hiddetle döndü ve büyük bir nefretle adama baktı. Başı müthiş ağrıyordu.. Şakakları küt küt atıyor, gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Ömründe hiç kimseden böylesine nefret etmemişti. Adam istifini bozmadan oturmuş, şu zavallı ve kendisini korumaktan âciz kıza yapmadığı eziyet kalmıyordu.

‘Sen nesen? Kimsin? Bir canavar mısın? Şu kıza eziyet etmekten ne anlıyorsun?’

Su Yan kucağındaki tabancayı eline almıya lüzum görmeden yan gözle Solo’ya baktı. Hayret etmiş gibi kaşlarını kaldırarak, ‘Solo,’ dedi, ‘demin sen söylemiştin. Sizde benim tam dosyam varmış. Senin o zengin ve eli her yere uzanan teşkilâtının dosyasından beni iyi tanıdığınızı sanıyordum. Ne oldu? Yoksa benden korkmaya mı başladın? Solo, yoksa beni teşkilâtınızın başka bir dosyasında yazılı biri mi, Tixe Ylno mu sanıyorsun?’

Solo’nun başı çatlıyacak gibi oluyordu. Damarlarındaki kanın her zamankinden fazla aktığını ve kalbinin atışının arttığını hissediyordu. Her türlü ihtiyatı bir tarafa atarak adamın üzerine doğru atıldı. ‘Hayır, senin Tixe Ylno olduğunu sanmıyorum. Sen...’

Birden olduğu yerde kalmıştı. Lâfını da bitirememişti. Başını şiddetle salladı ve kafasındaki karışıklığı gidermeye çalıştı. Fakat başaramadı. Düşmemek için ellerini uzattı, tutunacak birşey bulamadı. Su Yan’ın bir yılan gibi oturduğu koltuktan kendisine doğru kaydığını gördü.. Adam başına dikilmişti, dikkatli bakışlarla ona bakıyordu.

Düşmemek için çabaladı. Oda ve etrafı birdenbire kapkaranlık oluvermişti. Nasıl oluyordu bu? Kazan gibi

olmuş olan başını tutamaz bir hale gelmişti. İçine düşmeye başladığı karanlıklar içinde başına neler geldiğini anlamıya çalıştı ve bir anda cevabını buldu. Barbry, Su Yan'ın evvelce vermiş olduğu bir emirle onun içkisi içine uyutucu bir ilâç atmış olacaktı.

Elindeki viskiyi içerken Su Yan'ın dikkatini başka yere çekmesinin sebebi bu olmalıydı. Solo'nun içine düştüğü karanlıklar içinde keşfettiği bu hakikatin ona hiç bir faydası olmayacaktı.

Ü Ç Ü N C Ü B Ö L Ü M

TİMARHANEDE PERDEARASI

I

Solo cehennem gibi karanlık bir çukurdan kurtulmak için boşa sallanan bir merdiveni tırmanıyordu. Son derece yorgundu. Ne zamandan beri tırmandığını ve daha ne kadar tırmaracağını bilmiyordu. Yukarda çok uzaklarda ufak bir delikten ay ışığı sızıyor ve askıda sallanan merdivenin basamaklarına çarpıyordu. Aklındaki tek şey durmadan tırmanıp yukarda gözüken delikten dışarıya kendini atabilmekti.

Yüzünden damlıyan terleri silmek için bir ara durdu. Göz bebeklerinin arkasından sanki birşey gözlerini ileri itiyormuş gibi oluyordu. Terimi sileyim derken az daha aşağı yuvarlanıyordu. Telâşla merdivene sarıldı. Bu hareketiyle zaten sallanan merdiven daha fazla sallanmaya başladı. Üst tarafta ay ışığının içeri sızdığı delik bir sağa bir sola gidiyordu.

Gömleğinin yakasını açtı ve boyunbağını gevşetti. Bulunduğu yer de bir cehennem sıcaklığı vardı. Nerede bulunduğunu bilmiyordu. Buraya nasıl geldiğini de hatırlamıyordu.

Merdivende bir sefer ayağı boşa gitti. Az daha düşüyordu. Düşünmeye çalıştıkça gözlerinin arkasına gizlenmiş olan ve elinde bir çekiç bekleyen minicik adam çekicini

yeniden sallamaya başlıyordu. Düşünmekten vazgeçti. Bütün gücünü merdiveni tırmanmaya verdi. Yukarda ışık gelen delik çok yüksekte idi. Fakat ne olursa olsun oraya erişmesi gerekiyordu. Yoksa sıcaaktan bayılıp dibi görünmeyen çukura yuvarlanıp gidecek ve havasızlıktan boğulacaktı.

Ağzı açık soluyarak nefes alabiliyordu. Başı arkaya doğru gerilmiş gözleri yukardaki deliğe takılmış yukarı doğru tırmanıyor, tırmanıyordu. Yukarı herhalde çok serin olmalıydı. Tekrar düşüp kendi terinin içinde boğulmadan şu deliğe bir erişebilseydi.

Solo çenesi yerinden çıkacakmış gibi esnedi. Yorgunluktan bitmişti. Yukarı doğru artık bir tek adım atacak hâli kalmamıştı. Yukarı çıkamazsa aşağı o cehenneme mi düşecekti? Korkudan titreyerek merdivene sıkı sıkı sarıldı. Birden kalbini durduracak bir şey işitti. Vücudu kas-katı kesildi ve dikkatle dinlemeye çalıştı.

Yukardaki delikten doğru kulağına fısıltı gibi bir gülüşme geliyordu. Bir erkek sesi duydu. 'Hayata hoş geldin, Mr. Solo. Broadmoor Dinlenme Evine de hoş geldin.'

II

Solo gözlerini birden açtı. Bu kadarcık bir hareket bile başını boynundan kopartacak gibi oldu.

Başını yana çevirdi. Vücudundan aşağı doğru dayanılmaz bir sızı duydu. Bej renginde büyük bir odada kocaman bir yatağın içinde yatıyordu. Buradan başka odalara açılan birkaç kapı vardı.

Arkasında bir hareket hissetti. Başını o tarafa hızla çevirdi. Vücudunu deminki sızı yine kaplamıştı. Gözlerinin önünden kırmızı kelebekler uçtu. Yavaş yavaş gözlerini kaplıyan duman dağıldı ve etrafını daha net görmeye başladı. Karşısında Su Yan duruyordu. Çinliye benziyen bu adam sanki suratının her parçası ayrı ayrı oturtulmuş gibi çirkin yüzünde insanın kanını donduran gülümsemesiyle yatağın yanında bir sandalyeye oturmuş Solo'ya bakıyordu. Kucağında ufak kahverengi bir kutu vardı.

Solo uyku ilâcının etkisini başından atmak için şakaklarını oğuşturmağa başladı. Su Yan'a nefretle bakarak, 'Eğer burası bir dinlenme evi ise,' dedi, 'pek o kadar mükemmel bir yer olmasa gerekir. Geceyi çok fena geçirdim.'

Su Yan 'Broadmoor Dinlenme Evi dünyanın gürültüsünden uzak son derece rahat bir sığınaktır,' diye cevap verdi. 'Çok geçmeden bunu kendin de göreceksin. Çektiğin

ağrılara gelince, şimdi bir hasta bakıcıyla ağrıları durduracak bir ilâç göndertirim. Ömrünün son günlerini rahat geçirmeni arzularım. Ölmek üzere olan bir insanın huzura ve rahatlığa hakkı vardır.'

Solo yüzünü buruşturdu. 'Senden böyle teselli lâfları işiteceğimi hiç ummazdım. Çiçek kolyesinin içine yerleştirdiğin bir patlayıcıyla gözünü kırpmadan bir kızın yüzünü parça parça eden bir adamdan, hele hiç.' Su Yan birkaç saniye kılını kıpırdatmadan oturdu. Ondan sonra omuzlarını silkti. 'Amerikalıların,' dedi, 'her zaman düştükleri yanlışlık. Siz dostlarınızı birer melek ve düşmanlarınızı birer zebani olarak görürsünüz. Eğer düşmanlarınızı da sadece sizinkilerden başka ideolojileri olan insanlar olarak görseydiniz dünyanın geri kalan kısmıyla daha fazla ilgilendiriniz. Mr. Solo, biz de daha iyi bir dünya için çalışıyoruz. Yaptığımız sadece bu. Ne kadar yazık ki siz Amerikalılar bunu göremiyeceksiniz.'

Solo soğuk soğuk güldü 'Senin yarı Amerikalı olman gerekir. Onu ne yaptın?'

'Azizim Solo, Amerika'ya yapacağımı daha evvel yaptım. Ortadan kaldırdım.'

Solo omuzlarını silkti. 'Öyle ise demin bana göstermeğe çalıştığın hislerinden şüphe ettiğimi söylersem bana gücenme. Benim nazarımda, sen insafsız bir kasaptan başka bir şey değilsin.'

Su Yan'ın yüzündeki ifade değişmedi. 'İnsanlardan ne kadar nefret edersen et, küçük görmemelisin. Yapmakta olduğum şeyleri istiyerek yaptığımı nereden biliyorsun? Dünya topraklarını büyük bir kısmının ürün vermekten yüz yıllarca mahrum kalacağını biliyorum. Fakat, öbür taraftan da bugün dünyayı idare etmeye çalışan iki büyük memleketin kuvvet ve tehdit felsefeleriyle şu dünyayı sömürdüklerine ve kötüye kullandıklarına bütün kalbimle inanıyorum.'

Solo alayla sordu, 'Sende kalb var mı ki?'

Su Yan soğuk soğuk cevap verdi. 'Evet kalbimle. O kızı Honolulu'da ben öldürdüm, senden saklayacak değilim. Daha başkalarını da öldürdüm. Yine de öldüreceğim. Dünyanın iyiliği için insanların kurban vermesi lâzım. Demin de söyledim ya, ben yaptıklarımı seve seve yapmıyorum. Ben çalışma odama kapanıp kendimi okumaya vermeyi daha ziyade arzularım. Hindu dininin en eski edebiyatından olan mukaddes Veda'yı Vedic - Sanskrtit dilinden tercüme etmeye çalışıyorum. Bugüne kadar gelmiş yüzden fazla kitap var. Bunlardan başka Milâttan evvel 1100 ve belki de 1500 senesine dayanan ve bu dinin temeli olan Sanhitolar, ilâhiler, dualar ve âyin formüllerini teşkil eden dört eki de var. Dünyada en eski ilâhiler Rig - Veda ilâhileridir. Odama kapanıp bunlarla uğraşmak tek emelimdir. Şu zavallı dünyayı daha iyi günlere kavuşturmak için yaptığımız çabayı bitirdikten sonra her şeyi bırakarak bunlarla uğraşacağım.'

Solo uyku ilâcının etkisi hâlâ geçmediğinden bir taraftan baş dönmesi ve öteki taraftan yorgunluk içinde olmasına rağmen yatakta doğrulmaya çalıştı. 'Su Yan, söylediklerine hiç inanmıyorum. Şu dinsel arzularını sadece asıl benliğini örtmek için kullandığın bir göz boyaması olarak kabul ediyorum. Kendini mi, yoksa dünyayı mı aldatmağa çalışıyorsun bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da şudur ki etrafa göstermiye çalıştığın ukalâ bir bilgin kisvesi altında sen bir hayvandan başka birşey değilsin. Dünyayı baştan başa kana boğacak bir savaşın başlmasına yol açmaktan başka birşey düşünmeyen beyinsiz bir hayvan.'

Su Yan'ın gözleri birden ufalıvermişti. Solo onun hidetten nefesini tuttuğunu gördü. Bu hal bir an için sürmüştü. Soğukkanlı maskesini yine takındı. 'Karşımda uğradığın başarısızlığın hıncını bana hakaret etmekle ala-

caksan zararı yok, yap. Belki bu hareketin bir aspirin etkisi yapar. Son günlerini burada rahat geçirmene itirazım olmayacak. Etrafına bir bak. Bu dairenin lüks eşyalarını gör. Her şey senin rahatlığın için. Mr. Solo, sen nasıl olsa burada uzun zaman kalacak değilsin. Fakat, yapacak bir şeyin olmazsa vakit çok yavaş geçecek. Onun için hiç olmazsa rahat bir dairede kalmanı istedim.'

Yüzünden hiç eksiltmediği alaylı gülümsemesine devam ederek kucağındaki kutuyu açtı ve içinden Solo'nun evrak çantasını çıkardı. Çantanın içindeki âletler ve gizli silâhlar birer birer sökülmüştü. Elektronik haberleşme âleti, tehlike anlarında kullanılmak üzere gizli silâhlar, kimyasal ve patlayıcı maddeler hep birer yığın kordon, plâstik parçalar, bakırlar, yün parçaları, kaynaklar, alüminyum parçaları haline getirilmiş ve her şey didik didik didiklenmişti.

Solo usta ellerin yapmış olduğu şu parçalama işine baka kalmıştı.

'Çantanızı mühendislerimizle kimyagerlerimize verdik, Mr. Solo. Oyuncakla oynar gibi oynadılar. Bazı âletleri son derece şeytanca, bazılarını da çocukça buldular.. Basit olanları hakikaten basitti. Tabii bizim âletlerimize kıyasla.'

Solo sadece, 'Tabii,' dedi.

'Parça parça olan bu oyuncakları sana veriyorum. Burada misafirimiz olduğun müddet zarfında oynayarak eğlenirsin. Bize hiçbir zararı olmaz. Kimbilir belki bir şeyi patlatırsın ve bir elini uçurur veya bir gözünü çıkarırsın.' Solo'ya dikkatle baktı. 'Bunlarla oynarken dikkatli olacaksın değil mi?'

'Bana karşı beslediğin nefret hissini bu şekilde ortaya koymak hoşuna gidiyor, galiba.›

'Herkesin kendine göre bir zevki var.'

'Öyle olsun.'

‘İyi eğlenceler. Şunu da söyliyeyim ki bu parçalarla ne yaparsan yap sana hiç bir faydası olmaz. Bir kere oda dışarıya ses vermiyecek bir şekilde yapılmıştır. Kimseyi rahatsız etmezsin, merak etme. Eğleneceğine eminim.’

‘Eğlenceden bahsettin. Su Yan bir şey sorabilir miyim?’

Omuzunu silkti. ‘Ne istersen sorabilirsin.’

‘Barbry nerede? Ona nasıl bir işkence yapıyorsun?’

Adam, Solo’ya gücenmiş gibi yalancı bir bakışla baktı. ‘Mr. Solo, beni ne kadar fena anlamışsın.’

‘Nerede?’

Su Yan güldü. ‘Senin rahat olmanı istediğimi söylemiştim. İçin rahat olsun. Küçük Esther Kappmyer’i düşünerek üzülmeni istemem.’ Bunu söyliyerek kolunun yeni içinden ufak bir mikrofon çıkararak konuştu.

Daha konuşmasını bitirmemişti ki, beyaz önlüklü bir hemşire Barbry’yi içeri getirdi. Solo kıza baktı. Çok yorgun görünüyordu. Her şeye boyun eğmiş bir hali vardı. San Francisco’daki otel odasına döndüğü zaman gözlerinde gördüğü donukluk hâlâ duruyordu. Su Yan’ın istediği şekilde ipnotizme uykusunda devam ediyormuş gibi görünüyordu. Âdeta robot gibi idi. Solo konuşarak veyahut ona dokunmak yoluyla uykulu halinden sıyıramıyacağını anladı.

Kızın cevap veremiyeceğini bildiği halde sordu. ‘Barbry nasılsın? Bir şeyin var mı?’

Su Yan sabırsızlıkla, ‘Elbet bir şeyi yok,’ dedi. ‘Nesi olabilir? Şuna emin ol ki, burada dışarda alışık olmadığı lüks bir hayat sürecektir.’ Bunları söylerken gözlerini odada gezdiriyordu. Yemek masasının bulunduğu kemeri, kocaman şömineyi; yandaki oturma odasını, banyoyu ve biraz ötede ikinci banyoyu işaret etmek istiyordu. Gördükleri onu memnun etmiş olacak ki, ‘Çok rahat bir yer. Seni daha

memnun edecek bir şey yapabilirim. Yanınıza bir kişi daha ekleyim bari.'

Soğuk gülümsemesine devam ederek mikrofona yeni bir emir verdi.

Solo neyle karşılaşacağını bilmediğinden heyecanla bekledi. Kapı yeniden açılmıştı. Birden buz gibi olmuştu. Karnına bir acı saplanmış ve soğuk soğuk ter boşanmıştı.

Beyaz önlüklü iri kıyım iki muhafız, yüzlerinden ter aka aka ve âdeta bir öküz gibi bön bön bakarak içeri girmişlerdi. Aralarında İlyas Kuryakin yürüyordu. İnce yapılı yüzü, kül gibi olmuş ve mavi gözleri boşluğa bakar gibi donuk sarsak adımlarla içeri giriyordu. Barbry ile aralarındaki fark birinin sadece emir bekliyen bir makine veya bir robot gibi olması, diğerinin ise robot gibi olmayıp şuurunu kaybetmiş sarsak bir insan gibi bulunması idi.

Su Yan odadan çıkmadan şunları söyledi. 'Solo, sen haline şükret, bak onlar gibi değilsin. Hiç de şikâyet edecek bir durumun yok.'

III

Solo, son derecede lüks döşenmiş olan bu dairede, şimdi, İlyya ve Barbry ile yalnız kalmıştı. Onlara uzun uzun baktı. Salonun gizli ışıkları yüzlerine vuruyor ve bu ışığın altında durumlarının kötülüğü daha açık bir halde görülüyordu.

İlyya'nın kolunu kaldırarak nabzını yokladı. Derinden ve çok seyrek bir atış duydu. Kızinkine baktı. Onun nabzı aksine son derece hızlı ve kuvvetli atıyordu. Onları bu halde gördükçe zavallıların dünyanın sonuna kadar böyle kaimağa mahkûm olduklarına inanmaya başlamıştı. Hoş, eğer bir şeyler yapıp da buradan kaçamazlarsa, dünyanın sonu onlar için pek uzakta olmasa gerekirdi.

Barbry'yi yavaşça iterek yatağa götürdü ve yatağa yatırmak istedi. Hiç olmazsa orada daha rahat ederdi. Bu halinde ayakta durmuş veya yatmış onun için pek farklı olmayacağını bildiği halde Solo'nun içi rahat etmiyordu.. Kız direnmeden yatağa uzandı. Gözlerini kapamadan yukarı doğru sabit bakışlarla bakmaya devam etti. Sanki odanın tavanından ilersine, göklerin ötesine ve sonsuzluğa bakıyor gibiydi.

Solo üzüntüden ne yapacağını şaşırmış gibi oldu. Buradan yalnız başına belki kaçabilirdi, fakat, onları bırakıp da gidemiyeceğini biliyordu. U.N.C.L.E.'ye bir haber ulaş-

tırabilse terazinin kefesi onların tarafına hemen ağır basardı. Ancak, Solo'nun kaçtığını görürlerse İlyla ile Barbry'nin hayatlarından ümit kesmek lâzımdı. Hemen öldürürlerdi. Onların yanında kalsa dünyanın geleceği tehlikede idi.

Solo, birden acı acı güldü. Oturmuş, bir kale gibi olan bu tımarhaneden 'nasıl kaçacağım?' diye düşünüyordu.

Yerinde duramadığından odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Çantasından çıkarıp parça parça söktükleri takımlara bakarak ne yapacağını şaşırmış bir insan gibi düşünüyordu. Bu parçaları bir araya getirerek işe yarayabilecek birşey yapması, acaba, mümkün müydü? Parçalara baktıkça bunları birbirleriyle hiç ilgisi olmayan hurdalar olarak görüyordu. Öyle olmakla beraber hemen onları eline alarak birşeyler yapmak için uğraşması gerektiği fikri onu boyuna dürtüklüyordu.

Binada aşağıdan doğru gelen devamlı bir oğultu bulunduğuna dikkat etti. Odadaki pencereler sadece bir takım duvarlara bakıyordu. Bu da gösteriyordu ki bulundukları daire zemin katından aşağıda bir yerde idi. Büyük ve kuvvetli bir dinamo veya makineden çıkar gibi bir oğultu durmadan devam ediyordu.

Penceredeki parmaklıkların duvara adamakıllı gömülmüş olduklarını gördü. Bir ısı bombası bile onları sökemezdi. Hem pencereden çıktıktan sonra nereye gidebilirdi? Pencereden yukarı bakınca görünen duvarların çok yüksek olduğu belli oluyordu. Odanın duvarında yüksekte hava delikleri kalın ızgaralarla örtülü idi. Şöminenin bacaya açılan tarafı kalın bir çelik levha ile kapanmıştı. Kapılar ise yuvalarına iyice oturan ve oda tarafı duvara dümdüz yapışan kalın kapılardı. Üzerlerinde dikiz delikleri varsa da bu delikler dışarıdan perdelenmişti. Bu delikler her tımarhanede bulunanlar gibi yapılmıştı. Kapılar içeri doğru kolayca açılıyorsa da, içerden açmak için ne

bir kol ve ne de bir tutamak vardı.

Burnundan soluya soluya kapana kısılmış bir kaplan gibi dairenin bütün odalarını birer birer dolaştı ve inceden inceye muayene etti.

Öğle yemeğini getirmişlerdi. Solo aramasını bırakarak kemerin altındaki yemek masasına oturdu ve yalnız başına yemeğini yedi. Muhafızlar İlyla ile Barbry'yi yemeğe kaldırmak istedilerse de onlarda bir hareket göremeyince vazgeçtiler. Solo bir taraftan yemek yerken bir taraftan da İlyla ile kıza bakarak onları içine düştükleri bu yapma uyusukluktan nasıl kurtarabilirim? diye düşünüyordu. Önüne koydukları yemek kızarmış piliç, salata, şarap ve kahveden ibaretti. Pilicin yanında garnitür olarak bezelye ve patates püresi vardı. Solo yemeğini yerken ona üzerinde koyu bej bir elbise bulunan bir garson servis yapıyordu. Adam terbiyeli ve temkinli iş görüyordu. Servis mükemmeldi. Garson, Solo yemeğini bitirinceye kadar ne bir soru sordu ve ne de Solo'nun sorularına cevap verdi.

Yemek takımları kaldırıldıktan sonra Solo yine iki-şiyle başbaşa kaldı. İstemiyerek bir iskemle aldı ve Su Yan'ın bıraktığı parçaların başına oturdu. Adamın dediğini yapmış oluyordu, birşey yapabilse de yaptığı onun eline geçecek veyahut bir hayli uğraştıktan sonra bir şey yapamamış olacaktı.

Olumsuz düşünceleri kafasından silkip atmıya çalıştı. Kordonlar, maden parçaları, piller, plâstik parçaları bir araç olarak bir aradayken ne kadar mânalı idiyseler şimdi böyle masanın üzerine yayılmış bir yığından başka bir şeye benzemiyorlardı. Masanın başından kalkamadı.. Büyük bir sabırla her bir parçayı alarak ayrı ayrı dizdi ve dimağını önündeki işe verdi. Parçalar böyle ayrı ayrı durdukça her parçayı nerede ve nasıl kullanabileceğini hesaplaması kolay olacaktı. Belki bunlarla bir şeyler becerebilecekti.

Veyahut, Su Yan'ın dediği gibi vaktini geçirmekten başka birşeye yaramıyacaktı.

Önünde ayrı ayrı kümeler halinde duran cins cins parçalara bakarak bunları bu şekilde ayırabilmiş olduğuna sevindi. Parçalara dalmış bütün dikkatiyle düşünüyor-du ki, garson akşam yemeğiyle içeri girdi. Öğle yemeğini yedikten sonra masaya oturduğu zamandanberi aradan altı saat geçmiş olduğunu hayretle gördü. Bu arada, oda-da başka hiçbir değişiklik olmamıştı. İlyya oturduğu yerde kıpırdamadan duruyor ve Barbry de yatakta gözleri yukarı dikilmiş yatıyordu. Aşağılardan gelen oğultu kesil-memişti.

Garsona sordu, 'Dışarda ne var ne yok?'

Garson düşünmeye vakit bulamadan cevap verdi, 'Yağmur yağıyor, efendim.'

Yaptığı yanlışlığın farkında olunca adamın rengi at-mıştı.

Solo adamı teselli etti. 'Merak etme kimseye söyle-mem.'

Akşam yemeği olarak verilen fileminyonu yedi, şara-bını ve kahvesini içti. Masadaki diğer yemeklere elini sür-medi. Garson çıktıktan sonra yine masanın başına geçerek derin derin düşünmeye başladı. Ne kadar düşündüğünü ve parçaları şu şekilde veya bu şekilde bir araya getirmeğe çalıştığını bilmiyordu. Aşağıdan gelen oğultu birden dur-muştu. Şimdi bina derin bir sessizliğe bürünmüştü.

Masanın üzerindeki parçalar âdeta gözlerinin önünde uçuşmağa başlamışlardı. Uzun uzun esnedi. İskemleden ayağa kalkarak odanın içinde bir müddet dolaştıktan son-ra tekrar gelip masanın başına geçti. Her tarafta derin bir sessizlik vardı. Herhalde geceyarısını çok geçmiş ol-malıydı. Herkes yatağında rahat rahat uyuyordu. Kendisi neden uyumuyordu. Burada bir dinlenme evinde değil miydi?

Hayır, hayır. Burası bir dinlenme evi değil, delilere mahsus bir özel tımarhane idi. Tımarhaneye kapatılmıştı. Acaba Solo da hakikaten deli mi olmuştu?

Yarı uykulu bir halde elini uzattı, madenî bir yayı aldı ve dikkatini önündeki parçalar üzerinde toplamaya gayret etti. Uyku gittikçe bastırıyordu. Broadmoor Dinlenme Evi, diye düşündü. Bu ismi daha evvel nerede duymuştu. Belki U.N.C.L.E. dosyalarında görmüş olabilirdi.

Başı masanın üzerine düştü ve o halde derin bir uykuya daldı.

IV

Solo uykusundan silkinerek uyandı. Arkasında bir ses duymuştu. Yerinden fırladı. Gürültüyü sabah kahvaltısını getiren garson yapmıştı. Yan gözle Solo'ya bakarak tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Solo gerine gerine esnedi, gözlerini oğuşturdu. Garson kapıya doğru yürümeğe başlamıştı. Solo arkasından seslendi. 'Bir dakika.'

Adam durdu ve Solo'ya şüphe ile baktı. Solo mubalâğalı bir şekilde yeniden esnedi. Uykusunu alamamış ve bir türlü açılmıyor gibi uzun uzun gerindi. Garson Solo'nun haline gülümsiyerek bakıyordu.

Solo bir taraftan esnerken garsona, 'Bunlar ne zamandan beri ağızlarına birşey koymadılar. Bir şeyler yedirmemiz lâzım. Bana yardım eder misin?' dedi. Adamın gözleri şüphe ile küçüldü. Solo yine bir esnemeyle gülerek söyledi, 'Başım garsonlarla hep derde girer,' İskemleye oturarak saçlarını elleriyle düzeltti. 'Bana bak, ne çekiniyorsun? Kapının arkasında nöbetçi yok mu? Bir oyun filân yapacak değilim. Sabah sabah kurşun yemeye niyetim yok.'

Garson biraz daha duraladıktan sonra yatağın kenarına gitti ve yatakta yatan Barbry ile yatağın kenarına ilişmiş bulunan İly'a baktı. Barbry, şimdi uyuyordu. İly'a ise herhalde Solo'nun sesine uyanmış olacaktı. Kolları ve bacaklarıyla çırpınıp duruyordu.

Solo, garsona, 'Ne kötü durumdalar, değil mi?' dedi.

Garson kızardı. 'Pekalâ,' dedi, 'tepsiyi getirin. Fakat en ufak şüpheli bir hareketinizde avazım çıktığı kadar bağırırım. Unutmayın.'

Solo tepsiyi masadan alarak yatağın kenarına getirdi. Garson ona oturmasını işaret ederek, 'Ben tutayım, siz yedin,' dedi.

Solo anladığını bildirdi. Adam İly'a doğru çekine çekine yaklaştı. İly'a onun kendisine yaklaşmasına bakıyor ve gözlerini bir Solo'ya, bir garsona çeviriyordu. Solo İly'a bakarak gülümsedi ve göz kırptı. Garson İly'a'nın yanına oturarak omuzlarından tuttu ve yatağın üzerine oturttu. Bu esnada gözlerini Solo'dan ayırmıyor ve bütün hareketlerini takip ediyordu.

Fakat saldırı ummadığı yerden geldi. İly'a birden bomba patlar gibi kollarıyla rastgele indirmeye başladı ve başıyla birkaç defa garsona tosladı. Hareketlerinde düzen yoktu ama her indirdiği darbe garsonu biraz daha sersemletti. Garson yataktan aşağı kaydı ve yere yuvarlandı. Solo hemen üzerine atılarak ense köküne bir judo darbesi indirdi. Garson bayılarak boylu boyunca yere uzandı.

Solo gülerek ayağa kalktı. İly'a, 'Adam bağırmaya bile fırsat bulamadı,' dedi. 'Bağırsa da birşey olmazdı ya. Su Yan dostumuz odanın ses geçirmez olduğunu böbürlenerek bana söylemişti.'

İly'a'dan gülmeye benzer bir takım sesler çıktı. Arka üstü yatağa tekrar uzanıvermişti. Onun bu hali Solo'yu fena halde üzüyordu. Ne olursa olsun onu burada bırakmağa mecburdu. Onu da beraber götürmeye kalkışsa kurtulmalarının ihtimali yoktu.

Solo vakit geçirmeden yerde yatan garsonun elbiselerini soydu ve kendi giydi. Kendi elbiselerini de garsona giydirdi. Allahtan ikisi de aşağı yukarı aynı boyda olduklarından adamın elbisesi Solo'ya iyi geldi. Ondan sonra

kapıya giderek bir gün evvel öğle ve akşam yemeklerinden sonra kapıya garsonun vurduğu gibi vurdu. Bir iki saniye sonra kapı bir fısıltı ile açıldı.

Solo sanki düşünceliymiş gibi başı eğik olarak kapıdan dışarı çıktı. Kapının arkasındaki nöbetçi ona şöyle bir baktı. Herhalde gördüğünü beğenmemiş olacak ki, dönüp tekrar ve bu sefer dikkatli baktı. Adam bir çığlık atarak yanında bulunan imdat ziline basmak istedi. Fakat geç kalmıştı. Bir sıçrayışta yanına gelen Solo ense köküne elinin kılıçlamasıyla darbeyi indiriverdi. Adam gık diyemeden yere yığılıyordu ki, Solo onu odadan içeri itti ve tam o sırada da kapı kendiliğinden bir kasa kapısı gibi kapandı.

Solo etrafına bir bakındı. Sabahın erken saatinde koridoru kimsecikler yoktu. İlerde birkaç tane asansör görünüyordu. Solo oraya doğru gitti. Asansörlerden bir tanesinin kapısı açık duruyordu. Önünde çöp kutuları dizilmişti. Herhalde bir servis asansörü olacaktı. Solo buna girerek içerdeki düğmelerden 1 numaraya bastı. Asansör yukarı çıkarak bir yerde durdu ve kapı kendiliğinden açıldı. Solo hemen dışarı çıktı. Etrafına bakmadan ve tereddüt etmeden sola doğru yürümeğe başladı. Tabii sağa mı sola mı gidilecek bilmiyordu ama sola sapmak ilk aklına geldiği için öyle yapmıştı. Bulunduğu holde biraz ilerledikten sonra üstünde BAKIM yazılı bir kapı gördü ve oraya doğruldu. Kapının önüne geldiği zaman bunun da kol-suz ve elektronik tertibatla açılan kapanan bir kapı olduğunu gördü. Kapıyı açmak için nereye basılacağını bilmiyordu. Birden soğuk soğuk ter dökmeğe başladı. Kapının önünde boyuna duramazdı. Eliyle kapıyı yoklamağa başladı. Bunu yaparken parmakları tesadüfen bir plâstik parçaya değdi. Solo bu parçaya hemen bastı ve yukardaki o-

danın kapısında olduğu gibi bir fısıltıyla kapı açıldı. Solo hemen kapıdan geçti ve kendini binanın dışında buldu. Kapı arkasından kapanmış ve duvarla bir olmuştu. İnsan bakınca orada bir kapı bulunduğunu hiçbir zaman anlıyamazdı. Kapıdan çıkar çıkmaz arkasına bakmadan ilerlemeye başladı. Solo, mesleğinde, bir tehlike bulunması ihtimali bile olsa hiç bir zaman arkaya bakmamaya kendini alıştırmıştı.

Solo kendini yağ lekeleriyle kirlenmiş beton bir avluda buldu. Yerde asker gibi dizilmiş çöp varilleri vardı.

Dışarda içersinin aksine olarak sabahın erken saati olmasına rağmen bir çok ses vardı. İlerde görünen büyükçe bir garajın yanından birçok polis köpeğinin havlayışları geliyordu. Başka bir yerden de binaya elektriği sağlayan jeneratörün sesi işitiliyordu. Sabahın erken saatinde esen kuvvetlice bir rüzgâr okaliptüs ağaçlarında hışırtılara sebep oluyordu.

Solo avlunun önüne doğru yürüdü. Beton burada bitmişti ve Broadmoor Dinlenme Evini çevreleyen bakımlı bahçenin bir kısmına gelmişti. Her tarafta, önemli noktalarda nöbetçiler bulunuyordu. Solo bahçeye çıkınca bunlar dönüp ona bakmışlardı. Fakat üniformayı görünce üzerinde fazla durmamışlardı.

Güneş doğu tarafına düşen dağın üstünden yeni çıkıyordu. Rüzgâr ağaçların yüksek dallarını sağa sola savurup duruyordu. Köpeklerin havlamaları bir türlü durmuyordu. Solo bahçede ne çok hızlı ve ne de çok yavaş olmamak üzere ilerliyordu. Bu sırada da, acaba köpekler, hep böyle havlıyorlar mı? diye düşünüyordu.

Birden köpeklerin havlaması değişmiş, daha hızlı ve kuvvetli havlamağa başlamışlardı.

Sanki birisi bir düğmeye basmış gibi binayı çevreleyen bahçe birden bembeyaz bir ışığa boğuldu. Bir tüfek patladı ve kurşun Solo'nun başının üstünden vınılıyarak geçti.

Kulübelerinden saliverilmiş olan köpekler havlıyarak ona doğru koşmaya başladılar. Her köşeden bir adam peyda olmuş ona doğru ilerliyordu.

Solo etrafında bir döndü ve saklanacak bir yer aradı. Fakat etrafında uzanan çimenlikten başka ufacık bir çalı parçası bile yoktu.

Birden etrafını sarmışlardı. Nöbetçiler ellerinde silâhlar tetikte duruyorlardı. Köpekleri tutan adamlar, onları zorla zaptedebiliyorlardı.

Bu sırada Solo'nun başının arkasına birşey indi. Yerdeki çimen Solo'ya doğru yükseldi ve yüzüne çarptı. On-
dan sonra etrafını derin bir karanlık kapladı.

V

Baş muhafızın sert sesi işitildi. Solo'ya arkadan vuran iki muhafız korkarak geri çekildiler. Baş muhafız şimdi onları azarlıyordu. 'Size verilen emir onu yakalayınız, idi. Vurun veya öldürün demediler. Büyük şef buraya gelince elimizde bir ölü bulunmasının sorumluluğunu kim üzerine alacak? Büyük şefe sen mi anlatacaksın, Warner? Yoksa sen mi, Merric?'

Diller'ini yutmuş gibi duran muhafızlardan biri cevap vermek cesaretini gösterdi. 'Bir daha kaçmaya kalkarsa başına neler geleceğini göstermek istedik, efendim.'

Adamlar böyle konuşurlarken Solo başı yerde kıpırdamadan duruyor ve konuşulanları dinliyordu. Bahçeyi aydınlatan ışıklar bir futbol alanından dört beş defa büyük olan çimenliği etrafında muntazam arayla her tarafı ışığa boğacak bir şekilde sıralanmıştı. Çimen bakımlı ve altındaki toprak düz ve sertti. Bu kadar ışığın bulunmasının mânasını anlıyamamıştı. Dinlenme evinden kaçmak isteyen bir hastayı yakalamak için bu kadar ışığa neden lüzum görmüşlerdi?

Dört muhafız Solo'yu yerden kaldırarak yavaş yavaş binaya götürdüler, asansöre bindirip aşağı indirdiler ve odasına getirip bıraktılar. Muhafızlar onu taşıırken bir tanesinin bileğindeki saati gördü. Sabahın altısı idi. Saati

öğrenmişti ama, haftanın hangi gününde olduklarını bilemiyordu. Kimbilir, belki de, kıyamet günüydü?

Onu bir patates çuvalıymış gibi kapıdan atıp gitmişlerdi. Kapı arkalarından sınıksız kapanıvermişti.

Solo bir müddet atıldığı yerden kalkmadı. İki şey zihni tırmalıyordu. Bunlardan birincisi dışardaki ışıklarla aydınlatılmış çimen alanın göz alabildiğine uzunluğu idi. Bunu düşünürken ne olduğunu birden anlayıverdi. Tabii bir uçağın inişi ve kalkışı için yapılmış alandan başka birşey olamazdı. Dağın kenarında bir sırt üzerinde dümdüz pist bir jet uçağına bile yetecek uzunlukta idi.

İrkilip hemen yattığı yerden kalkarak cturdu. Hava alanı olarak kullanılması mümkün olan çimenliği düşünürken aklına baş muhafızın sözleri gelmişti. (Büyük şef buraya gelince elimizde bir ölü bulunmasının sorumluluğunu kim üzerine alacak?)

Solo ayağı kalktı. Çimenlikte başına yediği darbenin acısını unutmuştu bile. Kafası makine gibi işlemeye başladı. Büyük Şef geliyor? Bunun Tixe olması muhakkaktı. Demek tahmini doğrudu. Su Yan'ın Ardıç teşkilâtında önemli bir yeri vardı ama Tixe Ylno'nun kendisi değildi. Solo'yu ve Barbry'yi San Francisco'da öldürüp bırakamamıştı. Demek aldığı emre göre hareket etmişti.

Otel odasında böbürlenip dururken hazırlıklarının bittiğini ve darbeyi yakında vuracaklarını açıklamıştı. Tokyo'da ölürken U.N.C.L.E. ajanına haber veren casus da bir atom silâhından bahsetmişti.

Öyleyse o günün, Ardıçın harekete geçeceği günün, kıyamet günü olması ihtimali vardı demek. Kıyamet gününün sabah saat altısı.

Odada dolaşarak dışarıya kulak kabartıyor ve bir uçağın sesi işitmeye çalışıyordu. Uçak inse bile işitemiyeceğini biliyordu. Yer katındaki bu daire hakikaten ses geçirmez bir şekilde yapılmıştı.

Ümitsizlikle İly'a'ya baktı. Bir seferinde İly'a'a söz söylediği zaman onun sadece başını salladığını görmüştü. Gözlerinde anlayış ve zekâ parlaklığı görünüyordu. Fakat ağzını açıp da bir kelime söylemiyordu. Kafasından başka bütün organları işlemez bir durumda idi.

Solo, masasının başına gitti ve iskemleye oturdu. Pilleri bir araya getirerek tellerle paralel birbirine bağladı ve bunu İly'a'nın tarafındaki komodinin üzerine koydu. Banyoya giderek bir havluyu ıslattı ve gelip onunla İly'a'nın ellerini ıslattı. Pillerin iki ucundan çıkarttığı çıplak tellerin üstüne İly'a'nın ellerini dokundurdu. İly'a elini şiddetle geri çekti. Ağzından hıçkırıkla karışık bir ses çıktı. Solo'ya dikkatle bakıyordu.

Solo ona 'İly'a,' dedi, 'kurtuluş için bundan başka çare yok. Bir daha deneyelim.' İly'a'nın ellerini bir kere daha çıplak tellere değdirdi. İly'a bağırды ve kolları ve bacakları sarsıntı ile çırpınıp durdu. Ondan sonra Solo'ya umutsuz gözlerle bakmaya başladı. Solo elektrik şokundan ümidini kesmişti. Su Yan ona nasıl bir ilâç şırınga etmişti ki, elektrik şoku fayda vermiyordu. Derin bir nefes alarak İly'a'yı yatağa yatırdı.

Bu sefer Barbry'nin yanına giderek onu uyandırmak için sarstı. Kız gözlerini açtı ve Solo'nun arkasından kuzu gibi giderek komodinin yanına yaklaştı. Kızın da ellerini havlu ile ıslattıktan sonra elektrik tellerinin üzerine bastırdı. Kız bağırarak geri kaçmak istedi. Solo kızı yakaladı ve yüzüne bakmaya başladı. Kızın, o zamana kadar kireç gibi beyaz olan yüzüne yavaş yavaş kan gelmeğe başlamıştı. Bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözleri kapanıp açılıyordu.

Birden olduğu yerde doğruldu ve bej renkli odaya dikkatle baktı. Burada bulunması onu şaşırtmamıştı.

'Otelde odanda id'im,' diye birden konuşmağa başladı, 'Sam Su yan kapıya geldi.' Solo anladığını bildirince

devam etti. 'Burasını biliyorum. Braodmoor Dinlenme Evi. Burada evvelce de bulundum.'

Solo bir şey demeden kıza bakıyordu. Kız sözlerine devam etti. 'Bir ruhî çöküntü geçirmiştım. Beni buraya gönderdiler. Sam Su Yan'ı ilk burada gördüm. Sana bunu evvelce söylemekten çekinmişim. Ursula'yı aralarına aldıkları zaman beni almamalarının sebebi bu idi. Evvelce bir ruhî çöküntü geçirmiş olduğumu biliyordu. Sinir gerginliği hallerinde bu hastalığımın yeniden ortaya çıkacağından korkmuş olacaktı. Azıcık da olsa onlar hakkında bildiklerimden dolayı benden korkuyorlardı.'

'Burası hakkında ne biliyorsun? Sahiden bir sanatoryum mu, yoksa başka bir şey mi?'

'Bir zamanlar sanatoryum idi. Fakat başına Sam Su Yan geçince değişti.'

'Peki Su Yan'ın senin üzerindeki baskısı neydi?'

Kız içini çekti. 'Ursula'nın Ardıçlar hesabına çalıştığını biliyordum. Su Yan bana, bunu kimseye söyleyecek olursam beni buraya getirip hapis edeceğini söylemişti. Burada olduğuma bakılacak olursa dediğini yapmış.'

Solo kıza bir şey demedi. Ortada daha bir şey yokken kızın boşu boşuna ümitlendirmekte bir fayda görmedi. Geçirdiği şokla sinirleri zaten berbat olmuştu. Bunun üzerine durumlarını açıklayarak kıızı büsbütün hırpalamaktan çekindi. Kız bunları söyledikten sonra gidip yatağa yattı ve hemen uyumaya başladı. Solo bundan memnun olmuştu. Bu şekilde biraz dinlenmiş olacaktı.

Aşağıdan o makine uğultusu yine geliyordu. İskemleyi hava deliğinin altına götürerek kulağını verdi. Fakat, o motorun sesinden başka bir şey işitmesine imkân yoktu. Binanın diğer sesleri o uğultu içinde boğulup gidiyordu.

İskemleden inerek yerine koydu. Birden aklına masanın üzerindeki parçalarla bir dinleme âleti yapabileceği geldi. Masadaki konik alüminyumları içiçe geçirerek bir

nevi anten yaptı. Sonra kendi alıcı ve verici radyosunun ses biiyültme parçalarını birbirine ekliyerek ve bunun bir tarafına yine parçalara ayrılan mikrofona derleyip bağladı. Kasabada da olsa tek yönlü bir dinleme aracı ortaya çıkmıştı.

Tekrar hava deliğinin yanına gitti ve iskemlen'in üzerine çıkarak alüminyum anteni mazgaldan geçirdi ve kulaklığı kulağına soktu.

Sevinçle gülmeğe başladı. Her ne kadar motorun gü-rültüsü içinde diğer sesleri net alamıyorsa da antenin yön-nünü değiştirerek bu sesleri daha net almanın kabil olduğunu gördü.

Bu arada da hava deliğine konulmuş olan mazgalı gözden geçirdi. Mazgal son derece iyi oturtulmuştu. Yerinden oynatmanın imkânı yoktu. Bunu düşünürken aklına yeni bir şey geldi. Binaya havalandırma tertibatı sonradan konulmuştu. Binanın kendisi eski idi. Belki de geçen yüzyılda yapılmıştı. Bu itibarla zayıf tarafları olması gerekirdi.

Aşağı inerek şömineye gitti. Bacayı kapayan çelik lavhaya baktı. Baca tuğladan yapılmıştı. Kendi kendine gülmeye başladı. Çelik levha kaynakla değil, civatalarla tutturulmuştu. Civatalar pekâlâ söküleb'ilirdi.

Yarım saatlik bir uğraşmadan sonra levhayı yerinden söktü. Bu işi bitirdiği zaman Solo baştan aşağı kurum içinde kalmıştı. Kurum belki bina özel bir sanatoryuma çevrildiği zamandan beri bacada kalmış olmalıydı. Bacadan içeri bakınca hem aşağıya, hem de yukarıya gittiğini gördü. Demek bulundukları katın altında bir kat daha vardı. Zaten uydurma ses aracıyla mazgaldan dinlerken makine uğultusunun aşağıdan geldiğini farketmişti.

Odaya bir kere daha baktı. İlyya ve kız yatakta uyuyorlardı. Elindeki ses aracını önünde tutarak bacaya girdi. Ayaklarını bacanın karşılıklı iki duvarına yaslayarak

yavaş yavaş aşağıya doğru inmeye başladı. Önce bir ayağını indiriyor ve tuğlaların çıkıntılarına dayıyor, ondan sonra öteki ayağını indiriyordu. Ayağını her atışta baca içinde belki kırk elli senedenberi temizlenmemiş olan kurumlar havaya kalkıyordu. Kurum ağzına burnuna doluyor ve zorlukla nefes alıyordu. Her kurum dökülüşünde nefesini tutarak bekliyor ve kurumlar aşağı çöktükten sonra nefes almaya başlıyordu.

İçinde bulunduğu bacanın ana baca olduğunu gördü. Çünkü sağdan ve soldan daha ufak bacalar buna bağlanmıştı. Aşağı doğru inerken çelik levhalarla kapalı bir kaç menfezden geçmişti. Bir yerde bacaya bir menfezden ışık sızıyordu. Solo oraya doğru uzandı ve elindeki âleti o tarafa yöneltti. Hiç bir ses yoktu. Eğilip baktı. Herhalde anbar gibi bir yer olmalıydı. Burada eğlenmiyerek aşağı inmeye devam etti. İndikçe uğultu fazlalaştı.

Sonunda bacanın tabanına gelmişti. Burada uğultu büyük ve kuvvetli ses dalgaları halinde bacaya giriyor, Solo'nun kulaklarını çınlatıyordu. Burada çok parlak ve bol ışık vardı. Önünde açık bir menfez bulunuyordu. Solo ona doğru gitti. Ses çıkarmamaya çalışıyordu. Makine uğultusu içinde onun çıkaracağı sesin işitilmeyeceğini biliyordu ama ihtiyatı elden bırakmamak lâzımdı.

Yavaş yavaş yürürken Solo, birden dizlerine kadar küle battı. Burada sertleşmeye yüz tutmuş bir kül yığını vardı. Belki senelerdenberi bu kül orada durmakta idi. Ayaklarıyla bastığı yer dizine kadar çökmüş ve etrafındaki kül yığınları öyle kalmış dağılmamıştı.

Bulunduğu yer büyükçe bir külhana benziyordu. Belki da burası binanın bütün çöplerinin vaktiyle yakıldığı ocaktı. Çoktan beri kullanılmamış olacak ki, dibe çöken küller zamanla sertleşmiş ve burası bir odacık halinde kalmıştı. Bir metre kare kadar genişlikteki ağızdan içeri kuvvetli ışık sızıyordu. Solo biraz durduktan sonra diz çö-

kerek dışarıya bakmaya cesaret etti.

Gördüğü manzara şu idi. Büyük bir hangar gibi geniş bir atölyeye benziyen yer kuvvetli beyaz ışıklarla aydınlatılmıştı. Bu geniş odanın ne kadar derinlikte toprak altında olduğunu kestiremedi. Dağın içine doğru oyulmuş bir yer olması gerekiyordu. Odanın içinde elektronik kontrol cihazları, kompüterler, şalterler ve deneme cihazları sıra sıra duvar boyunca dizilmişti. Gözlerini bir noktadan bir noktaya gezdirirken odanın ortasına doğru üzerlerinde radyasyona karşı korunma tulumları bulunan adamların daha karışık cihazların başında iş gördüklerini gördü. Buradaki cihazların şeklinden bunların bir atom silâhını hazırlamak için kullanılan cihazlardan olduğunu anladı.. Yine ortada uzmanların hazırlamış olduğu atom bombası gibi bir şey yatıyordu.

Solo şaşkınlıktan gözleri açık bu bombaya bakakaldı.

Böyle bakarken yerden doğru keskin bir düdük sesi yükseldi. Atom bombasının başında çalışan beyaz tumlu adamlar bu düdüğü işitince işlerini bıraktılar ve odanın bir tarafında bulunan bir cam bölmeye doğru sıraya girdiler.

Arka arkaya iki cam kapıdan ibaret olan çıkış yerinden çıkan ilk adamı görünce Solo'nun yüreği ağzına gelecekmış gibi oldu. Cam kapıdan geçer geçmez adam başındaki yüzünü tamamiyle kaphyan başlığı çıkarmıştı.

Solo yüzüne kocaman bir yumruk yemiş gibi oldu. Gözlerinin önünde olanlar onu serseme döndürmüştü.

Broadmoor Dinlenme Evinin U.N.C.L.E. dosyalarında bulunmasının sebebini şimdi anlıyordu. Son iki yıl içerisinde arka arkaya Amerika Birleşik Devletleri, Rusya, Fransa ve Almanya'dan fen adamlarının, mühendislerin ve fizikçilerin yaptıkları işlerin ağırlığı altında ruh çöküntüsüne uğrıyarak dinlenmek için Sanatoryumlara ve dinlenme evlerine gittiklerine dair raporlar gelmişti. Bütün

bu uzmanların atom istasyonlarında çalışan insanlar olması daima dikkati çekmişti. Bilhassa Broadmoor Dinlenme Evi bu uzmanların seçtikleri yer olmakta idi. Her seferinde bu dinlenme evinin adı geçmiş ise de buraya dinlenmeye gelen uzmanların âdeta birbirleri arkasına göç eder gibi geldiklerinin üzerinde kimse durmamıştı.

O zamana kadar bu dinlenme evine sığınan kafaları yorgun kimseler üzerinde de durulmamıştı. Fakat, Solo, şimdi görüyordu ki daha başında üzerinde durulması gereken bir işmiş. Gerçekten bu adamlar atom istasyonlarında çok ağır şartlar altında çalışmakta ve kafalarını çatlatırcasına yormakta idiler. Birçokları bu ağır temponun altında yıkılmışlar ve aklî dengeleri bozulmuş, sinirleri gevşemişti. Bu adamların bir dinlenme evinde bakıma ihtiyaçları olduğu da gerçektir. Bundan başka, Broadmoor Dinlenme Evi dünyaca tanınmış bir kuruluştur. Uzmanların bu dinlenme evinde istirahat etmek hakkını kazanmış olan kimseler olduğu şüphesizdir. Fakat kimbilirdi ki bunların her biri yurtlarını, ailelerini satmış ve Ardıçın çabuk zenginlik vaadına uymuş birer haindiler.

Bunun başka türlü yorumu olamazdı. İşte Solo'nun karşısındaydılar. Kapıdan her geçen başlığını çıkarınca U.N.C.L.E. dosyalarında adları geçen uzmanları resimlerinden tanıyordu. Atom uzmanlarından bu şekilde dinlenme evine gidenlerin hepsini tanıyordu. Batı Almanya'dan Wolfgang von Shissnagg, Kurt Helmeric, Pierre Curie de David ve daha birçok seçkin mühendis ve fen adamları.

Solo gördüklerinin etkisi altında âdeta ezilmiş gibi ocağın içinde kala kalmıştı. Kapıdan her geçen tanıdığı yeni bir yüz onu biraz daha yıkıyordu. Bir müddet sonra kendine geldi. Bir daha anlamıştı ki, insanlar bir noktaya kadar dürüst kalmayı beceriyorlar ve ondan sonra çekici teklifler karşısında benliklerini kaybediyorlardı.

VI

Vardiya değişmesi bitinceye kadar Solo bulunduğu yerden ayrılmadı. Ardıçlara satılmış olan bu insanları ibretle seyretti.

O zamana kadar ortada dolaşan ve U.N.C.L.E.'ye sı-zan haberlerin isbatı işte karşısında duruyordu. Sabahın erken saati — Kıyamet gününün başlangıcı!

Adamların yapmak istedikleri kötülüğün ne kadar kolaylıkla yapılabileceğini anlıyordu. Dışardaki imenliğe bir uçak inecek bomba vinçlerle yukarı çıkarılarak uçağa ta-kılacaktı. Buradan havalanan uçak dışardan gelecek dş-mana göre yöneltilmiş radar ve ikaz düzeninin içinde ua-rak hedefine ulaşacak ve bombayı bırakıverecekti.

Yavaş yavaş bacadan yukarı çıkmaya başladı. Tır-manmak inişten daha zor oluyor ve Solo'nun bütün kasla-rı yırtılacakmış gibi geriliyordu. Bir ayağını yerleştirdik-ten sonra kayıp aşağı düşmemek için son derece dikkatli hareket ediyor, öteki ayağını çekmeye, duvara dayamaya çalışıyordu. Karanlık baca içinde bir aralık dinlenmek için durdu. Ses alma aracının kulaklığını kulağına taktı ve an-teni yukarı doğrulttu. stte gördüğü menfezlerden evvelâ birine ve sonra diğerine doğru yönelttiği antenin sol ta-raftan devamlı olarak sesler aldığına dikkat etti. Sesler hafif geliyordu, ama o zamana kadar işittiği seslerden bambaşka bir sese benziyordu.

Biraz daha yukarı çıkarak sesin geldiği menfeze doğru ilerledi. Bunu ancak dirsekleri ve dizleri üzerinde emekliyerek yapabiliyordu. Yaklaştıkça sesler kuvvetlenmeye başladı. Bunlar bir konuşma sesleri idi. İki erkek konuşuyorlardı. Bulunduğu yerde durarak konuşulanları dinlemeyi düşünürken biraz daha ileri giderek konuşanları görmek istedi. Kulağına gelen seslerden iki kişinin otoriteli bir tonla konuştuklarını anladı. Girdiği menfezin hemen üstünde bir delikten ışık sızıyordu. Demek orada da açık bir ağız vardı. Yavaş yavaş oraya doğru ilerledi. Sesler şimdi adam akıllı kuvvetli geliyordu. Alüminyum anten duvarın bir yerine çarpar, gürültü yapar diye korktuğundan ses alma âletini arkasına koydu. Zaten şimdi kulağıyla işitebildiği konuşmayı dinlemeye koyuldu. Mazgalı deliğe geldiği zaman konuşanların deliğe göre aşağıda kaldıklarını ve onları göremeyeceğini anladı. Olduğu yerde durarak dinlemeye başladı. Her şeyi çok net işitebiliyordu. İki kişi konuşuyordu. Bir masaya bardakların konulduğunu işitti.

İçerdeki adamlardan biri konuşuyor ve diğeri onu dinliyor olmalıydı. Duyduğu sesi çok iyi tanıyordu. Acaba kim'ndi? Zihnini yokladı fakat bir türlü çıkaramadı.

O sırada Sam Su Yan'ın sesini işitti. 'Washington'u bombalamak plânının değiştirilmesini doğru bulmuyorum.'

'Benimle birlik olmadığına müteessirim, Sam. Karar vermek yetkisi bende. Bu değişikliğin bütün sorumluluğunu üzerime alıyorum.'

'Sorumluluk beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren tek şey işimizi başarabilmektir. Bunun için de bombamızı Washington'a atmaktan başka bir çözüm yolu göremiyorum. Bunu yaparsak Amerika Birleşik Devletleri bunu Rusların yaptığına hükmedecek ve aralarındaki diplomatik bağlar bozulacak. Kısa bir müddet için de olsa bir a-

tom savaşı başlayacak, hem Rusya ve hem Amerika Birleşik Devletleri kuvvetten düşecekler. Bunun sonunda da kuvvet Ardıçların eline geçmiş olacak. Plânımız başından beri buydu. Bütün gayretimizle bu amaca doğru yürüdük. Plânın son saatte böyle değişmesinin sebebini de bildirmediniz.'

'Sana değişmeyen bir sebebi evvelce de söylemiştim.. U.N.C.L.E. böyle bir plânın bulunduğundan şüphe etmekle kalmıyor. Elllerinde bir Amerika şehrine atom bombası atılacağını ve bunun kabahatinin Rusya'ya yüklenmek isteneceğine dair deliller var.'

'Bu ajanların şüphelenmelerinden bize ne? Plânımızla ne ilgisi olabilir? Plânı geri bırakmamızı istemiyorsunuz, sadece şehrin değişmesini istiyorsunuz.'

'Evet, sadece şehri değiştireceğiz. Waverly bu işin peşine salıverdiği iki ajanından haber alamazsa durumu hemen Washington'a haber verecektir. Bana bu iki ajanı buraya hapsedtirdiğini ve plânımız tatbik edilinceye kadar burada tutacağını bildirdin.'

'Doğru.'

'Öyle ise bombayı Washington'a atamayız. O havali-de herkes tetikte olacak. Waverly orduyu ve hava kuvvetlerini muhakkak ikaz edecektir. Hatta, etmiştir bile.'

'Peki, ne teklif ediyorsunuz.' Sam'ın sesinin tonundan karşısındakinin teklifini kolay kolay kabul etmiyeceği anlaşılıyordu.

'Bombalanacak şehrin şu veya bu olması önemli değil. Washington olsaydı tam bir darbe olurdu. Ben de bundan başka bir şey istemezdim. Fakat, şimdi onun yerine önemli şehirlerden hangisi olsa işimize yarar. Meselâ, San Francisco olabilir. Hem bize yakın ve hem de Rusların Bering boğazından doğru gelerek en yakın bir şehir olan San

Francisco'yu bombaladıkları inancı daha kuvvetli olur.

Bundan başka, Washington'u bombalamaya ikinci bir itirazım var. İki yıldır uğraşıyoruz. Bombayı kurabilmek için dünyanın dört bir köşesinden parçalarını tedarik etmeye ve bunları kimse anlamadan memlekete sokmaya çalıştık. Bu işlerde ne kadar çok insan çalıştı biliyor musun? Bunlara körü körüne güvenmek caiz mi? Sen çocukluğumdan beri benim arkadaşım olduğun halde sana da güvenebilir miyim? Sonra, senin bana körü körüne güvendiğine beni kimse inandıramaz. Arkamda adamlarının dolıştığını bilmiyor muyum sanıyorsun?...

Bombayı yapmak ve bu güne hazırlanmak için birçok mühendîs ve fen adamı kullandık. Bütün bunlar bombalıyacağımız şehri değiştirmek için yeter sebepler değil midir? Chicago, New York veya Omaha olabilir. Hem Omaha'da Stratejik Hava Kuvvetleri Kumandanlığı da bulunuyor.'

Su Yan alçak perdeden konuşmaya başlamıştı. 'Kabul. Fakat boşuna kuşkulandığınızı da söyleyebilirim. Başlangıçtaki konuşmalarımızı unutuyorsunuz. Amerikada, şehirlerde pasif korunma denemeleri son bir iki sene o kadar sık yapılıyor ki halk artık canavar düdüklerinin sesini kanıksadı. Belki de işitmiyor bile. Saldırımızı böyle bir deneme zamanında yaparsak, hangi şehir olursa olsun başarı muhakkaktır.'

Öteki adamın Su Yan'a yukardan baktığı sesinin tonundan anlaşılıyordu. 'Biliyorum. Canavar düdükleri sahici bir alârm için öttürülmüş olsa bile halk bunu anlayınca kadar iş işten geçmiş olur. Hayvanlardan farkı olmayan bu insanlar canavar düdüklerinin sesleri yükseldikçe daha az işitiyorlar. Hatta, günlük yaşayışlarında alışmış oldukları şeylerin dışına çıkmasını beceremiyen bu zavallılar canavar düdüklerinden rahatsız olduklarına dair şikâyetlerde bile bulunuyorlar.'

Eşiğine eriştikleri başarının hırsıyla Su Yan heyecanlanmıştı. 'Bombalayacağımız şehir pekâlâ Washington olabilirdi.' Solo hırsından bunalacak gibi olmuştu. Honolulu'da Ursula'yı ortadan kaldırmak için çiçek kolyesinin içine bir patlayıcı yerleştirmek gibi nasıl sade bir usul kullanmış iseler burada da halkın günlük hayatında kanıksadığı alârm durumundan onları yok etmek için faydalanmayı düşünüyorlardı. Başından beri plânlarında bir sadelik bulunduğunu evvelden de düşünmemiş miydi? Bu kana susamış insanların plânlarını bozmak için tek çare hemen orduyu ve hava kuvvetlerini uyandırmaktı.

Acaba bacadan zemin katına geçip oradan dışarı çıkmaz mıydı? Gerekirse ölümü de göze alarak bunu yapması gerekiyordu. Tam menfezden çekilmek üzereydi ki odada liderin sesini işitti ve tekrar dinlemeye başladı.

'Plânın başarısı için bir şey yapabilirsin. Burada hapsettığın iki ajanı zorla Waverly'ye bir mesaj göndermelerini, beraber çalıştıklarını ve ortada acele edilecek bir durum bulunmadığını bildirmelerini sağla.'

Bu teklif Su Yan'ın hoşuna gitmişti. 'Mükemmel. Kur-yakin adındaki ajanı tekrar normale getirmek için bir iğ-ne yeter. Ötekini kolay idare edebilirim. Ona bakacak olursanız şimdi bile onunla ilgiliyiz.'

Solo bunu işitince gülmekten kendini zor tuttu. Fakat, Su Yan'ın sesindeki bir tuhaflık onu birden telâşlandırmıştı. Sanki ne söylediğini işittirmek için daha yüksek sesle konuşuyordu. 'Solo oturduğu dairenin durmadan televizyonla bir kontrol altında bulunduğunu anlıyamamış olacak gerek. Burası gibi özel bir şekilde hazırlanmış olan bir yerin her odasında televizyon kameralarının bulunacağını kestirmesi lâzımdı.'

Solo menfezden geri çekilmeye başladı. Su Yan'ın söyledikleri üzerinde bir bomba etkisi yapmıştı. Dinlenme evinde yatan personelin odalarının iç şebekeyle radyo ve

televizyon kontrolü altında olacağını tabii düşünmüştü... Fakat, onları kapadıkları dairenin yukardakilere nazaran daha aşağıda olması ve hastalara mahsus bulunması dolayısıyla orada da böyle bir kontrolün bulunacağını tahmin etmemişti.

Bulunduğu yerden çekilmeye çalıştı. Daha evvelki kaçışında bahçeye kadar pek kolay inebildiğini hatırladı ve fare ile oynayan kedi gibi onunla oynamış olduklarını anladı. Onu seyredenlerin masada ses alıcı aracını yaparken nasıl alay ederek onu seyrettiklerini düşündü.

Bu adamlar onunla alay edip gülüyorlardı ama Solo bulunduğu menfezin içinde pek gülecek bir durumda değildi. Kollarını oynatamıyordu. Menfezin içinde ilerlemek istedi, ayakları yürümedi. Nefes alırken tuhaf bir gaz kokusu burnuna gelmişti. Herhalde sinir sistemi üzerinde etkisi olan bir gazı bacadan içeri salıvermiş olacaktı.

Hiçbir hareket yapamadan boylu boyunca oraya uzandı kaldı..

D Ö R D Ü N C Ü B Ö L Ü M

ERTESİ SABAHIN OLAYLARI

I

Broadmoor Dinlenme Evinin bir baykuş yuvası gibi oturduğu dağda sabahın çok erken saatleri idi. Uzaktan bir jet uçağının uğultusu işitildi. Çimenlik alandaki ışıklar birden yandı ve sabahın alaca karanlığında çimenliği bembeyaz bir ışığa boğdu. Uçağı karşılamak için görevlilerle bahçede nöbette olan muhafızlar uçağın bir sülün gibi süzülerek mükemmel bir iniş yaptığını gördüler. Her ne de olursa olsun ustalıklı becerilen her iş görenleri memnun eder. Uçağın hiç sekmeden sahaya inmesi her halde pilotunun çok usta olduğunu gösteriyordu.

Gümüş rengindeki uçak inişini bitirdikten sonra dönüp binanın önüne doğru geldi ve jet motorları sustu. Pilot yerinin kapısı açılarak aşağıya bir merdiven indi. Uçaktan üç kişi inerek kendilerini bekliyen muhafızların yanına gittiler.

Önce uçağın seyir zabiti indi. Bu yirmi, yirmibeş yaşlarında hava kuvvetlerinde uzun tecrübe kazanmış bir gençti. Arkasından ikinci pilot indi. Bu adam Fransızdı, kafa göz yara yara bir nevi ingilizce konuşurdu. İngilizce

konusmaktansa uçağın içinde havada uçmayı her zaman tercih ederdi.

Uçaktan en son pilot indi. Yere iner inmez herkes onun etrafında toplandı. Uçaktan inerken birinci basamakta şöyle bir durarak dünyayı ben yarattım der gibi bir pozla etrafına bakındı. Onu bu halde gören, uçak, Dinlenme Evi ve hatta bütün dünya onunmuş sanırdı.

Adamın boyu en azından bir metre seksen olmalıydı. Sırtında deriden bir havacı ceketi vardı. Pantalonu iyi ütülenmişti. Ayağındaki iskarpinleri pırıl pırıl boyalı idi. Ceketinin altında ithal olduğu aşıkâr mavi bir gömlek görünüyordu. Pek genç sayılmazdı, kırk yaşlarında olmalıydı. Afrikada savaşlarda bazen bir taraf ve bazen de karşı taraf hesabına pilot olarak birçok muharebeye girmişti. Karşı tarafa uçakla saldırmak için havalandığı zaman evvelâ düşman tarafına inerek onlara sîlâh ve cephane kaçırdığı ondan sonra da havalanıp onları bombaladığı görülmüştü. Para neredeyse o tarafa hizmet eden bir adamdı.

Uçağı karşılamaya gelen baş muhafıza, 'Vakit geçirmeden şu işi hal edelim,' dedi. 'Yapacağım iş hakkında bana talimatı ve paramı verecek olan patron nerede?' Pilot bunları söylerken gülümsüyordu.

Baş muhafız da onunla beraber gülmeye başladı. Pilotun neşesi her zaman etrafındakilere de sıçrardı. Pilotta biri dikkatli bakacak olsaydı, belki uçuşa başlamadan evvel bile adamakıllı içmiş olduğunu gözlerinin altından sarkan torba gibi şişkinliklerden anlardı. Kafası hâlâ içkinin kamçılayıcı etkisi altında olmasına rağmen ne yaptığı ve ne söylediğini bilen bir adam hali vardı.

Baş muhafız 'Mr. Baker,' dedi, 'biraz gecikme olacağını size söylememi emir ettiler.'

Pilotun gülmesi birden durdu. 'Ne gecikmesi ahabap. Beni hemen patronunuza götür. Bu uçak işinde gecikme

olmaz. Ya dakikası dakikasına buradan uçarız, ya da hiç uçmayız.'

'Ben size bana verilen emri söylüyordum.'

'Ben de sana bu emri tanımadığımı anlatmaya çalışıyorum. Beni patrona götür.'

'Önemli bir konuşma yapıyorlar. Rahatsız edilmelelerini belki arzu etmezler.'

Baker birden top gibi patladı. İri yarı bir vücuda sahip olan baş muhafız bir saniye evvel karşısında gülümseyerek duran bu adamın birden alevlenmesinden irkilerek bir adım geri çekildi.

'Arkadaş arzu etsinler etmesinler bana vız gelir. Bu uçak belli bir mesafeyi belli saatte yapar. Uçağın buradan kalkacağı saat evvelce kararlaştırılmıştı. Bu işte saniyelerin kıymeti var. Bunu ben'im kadar onlar da bilir. Haydi gidelim. Onlara ben söyleyeceğimi biliyorum.'

II

Solo'nun kafası çalışıyor, fakat vücudu hareketsiz yatıyordu. Yattığı yerde adamların hazırladıkları plânın sadeliğini düşünerek deli gibi oluyordu. Hiç ummadıkları bir yerden başlarına inecek felâketi nasıl önliyebileceklerdi. Honolulu'da nasıl cici - bici çiçeklerden yapılmış kolyeye bir ölüm tuzağı kurmuşlardı ise, bu işte de normal pasif korunma denemesi içinde halkın alışkanlıkla aldırmadığı bir anda gökten hepsini birden mahvedecek bir ölüm tuzağını indireceklerdi. Halk, hakikaten, işite işite bu pasif korunma canavar düdüklerine artık aldırılmaz olmuştu. Daha geçen hafta aynı deneme yapılmamış mıydı?

Hummalı kafasında atom bombasını bir araya getirmek için Ardıçların parasıyla çalışan uzmanları, fen adamlarını ve bombaya lâzım parçaların dünyanın dört bir bucağından parayla veya çalınarak binbir dalavere ile Amerikaya sokulması için yapılan gayretleri birer birer geçirdi. Bütün bunlardan sonra işte bomba yapılmış ve aşağı kattaki atölyede hazır duruyordu. Yerinden kalkmak için bir gayret daha yaptı. Fakat, bu davranış sadece kafasında oluyordu. Vücudunda hiç bir hareket olmuyordu. Bu sırada da Su Yan'ın adamlarına Solo'nun içinde yattığı menfezin ağzındaki mazgalı sökmeleri için emir verdiğini duydu.

Izgara söküldüğü zaman Solo kendisini aşağıya almak için ellerini uzatan muhafızların arkasında odada sıra sıra dosya çekmeceleri ve dolapların bulunduğunu görüyordu. Bu odanın herhalde Ardıçların bir nevi idare merkezi olması gerekiyordu.

Su Yan içeri çekilen Solo'ya bakarak, 'Bu eski bina-
nın duvarları içinden ne biçim mahlûklar çıkacağını bir türlü kestiremiyorum,' diye alay etti. 'Şunu iyice çıkartın da kafasını ezelim.'

Adamlar Solo'yu çekerek odanın içine atıp bırakmışlardı. Düşerken kolu altında kalmıştı. Onu bile çekip düzeltmekten âcizdi. Sanki vücudu onun değilmiş gibiydi.

Su Yan'ın gülüşünü y'ne işitti. 'Şuna bakın pis bir hayvana benziyor değil mi? Üstü başı kurum ve kir içinde. Benim bildiğim bacadan hep Noel Baba iner. Bunda Noel Babaya benzijen surat yok.'

Solo atıldığı yerden odanın ancak bir kısmını görebiliyordu. Baş çatıyacak gibi ağrıyordu. Bu adamların birkaç saat sonra dünya medeniyetini kökünden silecek bir plânı tatbik edeceklerini bildiği halde yarı ölü gibi bir şey yapamadan yerde yatıyordu. Saat durmadan ilerliyordu.

Tam o sırada odanın kapısı dışardan vuruldu. Su Yan giderek kapıyı açtı. Hiddetli bir sesle kapıda birisine kattığı işitildi. 'Burada ne arıyorsun?' Birisi tereddütle cevap verdi. 'Efendim. Yarbay Baker, ya sizinle görüşürüm ya da uçağı alır giderim diyor. Haber vermek istedim.'

O sırada Su Yan'ın eliyle tuttuğu kapıyı pilot Baker iterek içeri girdi. 'Kuzum, ne oluyoruz. Şunu evvelâ haber vereyim ki, sizden korkum yok. Yapabileceğiniz tabancayı çekerek beynime dayamak değil mi? Buyurun. Ya paramı verirsiniz ben de kalkar giderim, veyahut evvelce kararlaştırılan programa göre hareket ederim. Bana göre hepsi bir.'

Büyük şef dedikleri adamın sesi işitildi. 'Baker, telâ-

şın ne?’ Solo başını kaldırarak sesin geldiği tarafa bakmak istedi.

Baker güldü. ‘Patron, neden telâş ettiğimi anlatayım. Bana herkesin başaramıyacağı bir işi teklif ettiniz. Zor işler beni daima ilgilendirir. Onun için teklifinizi kabul ettim. Anlıyorsunuz ya. Bu saniyesi saniyesine ayarlanması gerek bir iştir. Ben program gereğince randevuma tam saniyesinde buraya geldim. Uçağım ancak belli bir hızla belli bir mesafeye kadar uçabilir. Bunun bir de dönüşü var. Böyle saniyesi saniyesine hesaplanan işler gecikme kaldırmaz. Hedefime belirli saatte varmam lâzım. Bu bakımdan, ya evvelce kararlaştırdığım programa göre hareket edersiniz ya da hakkım olan paramı verirsiniz, ben de kalkar yerime dönerim. İşte hepsi bu kadar. Bunun iki türlü mânası yok. Sinirlenmenize de lüzum yok.’

III

Biraz sonra telâşlı hal durgunlaşmış ve odada yalnız Tixe Ylno olması gereken adamla Su Yan kalmıştı. Bu adamın U.N.C.L.E. dosyalarında Tixe Ylno olarak kayıtlı kimse olduğu muhakkaktı. Biraz sonra yapacakları işi hazırlayan, düzenleyen ve şimdi de tatbik ettirecek olan adamdı.

Tixe Ylno konuşuyordu. 'Pilot Baker'in hakkı var. Bir iki dakikalık gecikme pasif korunma zamanını kaçırmamıza sebep olabilir. Yarbay Baker'i takdir etmemek elden gelmiyor. Zaten hep işlerini saniyesi saniyesine hiç şaşmadan yaptığı için şimdiye kadar hep iki ayağının üzerine düştü.'

Su Yan, Tixe Ylno ile aynı fikirde değildi. 'Bugünden sonra kurmaya çalışacağımız dünyada onun gibi bir adamın da bulunmasını hiç arzulamam.'

Tixe Ylno güldü. 'Yarbay Baker'in kopacak kıyamette sağ salim kalacağını hiç sanmıyorum. Burada yer'in altında bizden başka kimsenin kurtulacağı yok gibi.' Bunu söyledikten sonra orada Solo'nun tarafına gelerek bakmaya başladı.

Solo'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Başının döndüğünü hissetti. Karnına birden bir acı düşmüştü. Karşısında duran adamı artık şifreli adı olan Tixe Ylno ile tanımaya ihtiyacı kalmamıştı.

Başının ucunda ayakta duran adam Cumhurbaşkanı'nın özel müşaviri ve sırdaşı Osgood DeVry idi.

DeVry yerde yatan Solo'ya bakarak emir verdi. 'Çabuk Kuryakin'le Barbry'i da buraya getirin. Kaybedecek vaktimiz yok.'

Su Yan, 'Gider ben getiririm. Doktor Calyort'un bir iğne yapması gerekiyor.' dedi.

DeVry sabırsızlıkla elini salladı, odanın kapısı açıldı ve kapandı. Su Yan odadan gitmişti.

DeVry Solo'ya gülerek baktı. 'Bana öyle şaşkın şaşkın ne bakıyorsun? Benim kim olduğumu bilmenin sana hiç faydası yok. Bana inan, seni tamamiyle ortadan kaldırtmağa karar vermeseydim beni görmene asla izin vermezdim.'

Odanın öbür ucuna gidip geri döndü. 'Şu son birkaç ay Teşkilâtınızın bana gönderdiği gizli raporları ne büyük bir zevkle okuduğumu bilemezsin. T'xe Ylno hakkındaki raporlarınız beni her zaman eğlendirdi. İsmin bence hoş bir mânası da var. Kelimeleri ters okuyunca (Tek çıkış) mânasını alıyor. İşte bu plânımla iki büyük devlete tek çıkış yolunu hazırlamış oluyorum.'

DeVry kolunu sıvayarak saatine baktı.

Solo, 'Cumhurbaşkanı etrafındaki adamlardan ziyade yalnız sana güveniyordu,' dedi. Sesinin çıktığını işitince şaşırıp kaldı. Vücutunda hâlâ bir hareket yoktu.

'Duygulu sözlerle ve kendilerinde bulunduğunu sandıkları niteliği başkalarında da görmek yanlışlığını yapan insanlara hiç tahammülüm yoktur.'

'Şu memlekette en nüfuzlu insanlardan birisis'in... Memleketi ortadan kaldırmakla ne kazanacaksın?'

Adam; soğuk soğuk güldü. 'İstediğim her şeyi elde edeceğim.'

'Atomla harap olmuş bir dünya da mı?'

'Şu anda, evet. Bunun birçok sebebi var. Birçoğunu

sen anlıyamazsın. Cumhurbaşkanının dalkavuşu olarak nüfuzlu olduğumu söylüyorsun. Geri kalacak dünyada ondan daha çok nüfuzlu olacağım. Bütün şartlarını ben dikte edeceğim.'

'Herhalde rüya görüyor olmalısın.'

DeVry aldığı bu cevaptan dolayı kızmadı bile.

'Rüya da olsa, gururlu bir insanın elde etmesi gereken her şeyin önüne serileceğini bildiğim bir rüya olacak bu. Kendimi koruma kaygusu, intikam, hayat boyunca bana karşı yapılan haksızlıkların intikamı, bir çırpıda bunları elde edeceğim.'

Solo adama bakmakta devam ediyordu. Kendi kendine, acaba neden böyle aklını kaçırdı? diye soruyordu. Düpe düz deli olduğu belliydi. Atom bombasının bütün dünyaya getireceği felâketin büyüklüğünü anıyamıyacak kadar deli. Cumhurbaşkanı ve etrafındaki dostları tarafından sevilen ve saygı gösterilen bu adama ne olmuştu böyle?...

Cevabını yine DeVry verdi. 'Onu ikaz etmeye çalıştım. Başkanın ikaz etmek istedim. Sadece güldü ve sırtıma vurarak beni dinlemedi bile. Kabil'yetime göre bir mevki istedim. Uzun seneler orduda ve siyasî alanda kazandığım başarıların bir mükâfatı olarak bir mevki istedim. Beni hep kullandılar ve posamı çıkardılar. Senelerce evvel, bana seve seve kabul edeceğim ve o zamana kadar yapıldığından daha iyi idare edebileceğim bir işin başına geçireceklerini vaad ettiler. Merkez İstihbarat Servisinin başkanlığını teklif ettiler. Bu haberi alınca sevincimden dostlarıma koştum ve onlara bildirdim. İftiharla, sevinçle ortalığa yaydım.'

Odada yine dolaşmaya başlamıştı, Solo onu bir görüyor, bir gözünden kaybediyordu. 'Sonunda emniyet bakımından beni o işe uygun bulmadılar. Anlıyor musun? Emniyet bakımından. Bu bahane ortaya atılır atılmaz, Was-

hington'da bir temizleme dalgası esmeğe başladı, Orduda generallerden başlayarak albaylara, yarbaylara ve hatta binbaşılara kadar herkes bir defa elemekten geçirildi. Ben ise, bütün hayatım boyunca, hemen her gün işime bağlı, fedakâr ve Cumhurbaşkanının sadık kölesi olarak ve onun hatırı için şu budala, hissiz, kadir bilmez memlekete çalıştım durdum. Artık başka bir şey düşünmüyorum. Sadece para ve nüfuz...

'Emniyet bakımından kara lekeyi sürdürükleri halde Başkan beni bırakmadı. Sebebi gelince, siyaset öyle icabet-tiriyordu. Aynı zamanda arkadaşıydım da. Amma Emni-yet bakımından 'güven'ilemez' yaftasını bir defa yapıştır-mışlardı. O zamana kadar açık kapıların birer birer ka-pandığını gördüm. Yirmibeş senelik bir mâziden sonra sa-dece başkanın kahvesini dolduran ve âdi evrakını alıp ve-ren dalkavuktan başka birşey değildim...

'Güvensizlikle damgalanmış olduğum için bütün ha-yatımca başına geçmek istediğim mevkie ulaşamadım. O mevkii bana Başkan kendisi vaad etmişti. Bütün haya-tım boyunca yalnız bir yanlışlık yapmıştım. Tek bir yan-lış karar. O da beni mahvetti. Memleketime o kadar bağlı ve o kadar fedakârcasına çalışmış olmama rağmen tek bir yanlışlık için beni al aşağı ettiler...

'Ben gururlu bir insanım. Bana yapılan haksızlığa ta-hammül edemem. İntikamım alınacaktır.'

Solo, 'Allahtan ki Merkez İstihbarat Başkanlığına ta-yin olunmamışsın.' demekten kendini alamadı.

DeVry ona doğru yürüdü. Adamın yüzünden ne kadar kızdığını gördü. Ayağını kaldırmış ve ona tekme atmak üzereydi. Yüzüne tekme atmamak için kendini zorla tut-tuğunu da görüyordu. Hemen kendine gelmiş olmalıydı ki, Solo'ya, 'Artık önemi de kalmadı,' dedi. 'Bugünden sonra Merkez İstihbarat Servisi diye bir şey kalmıyacak.'

IV

Odanın kapısı açılmıştı. DeVry kapıya döndü.

Evvelâ içeri Barbry girdi. Solo kızın yüzünü görebiliyordu. Korkudan bembeyaz olmuştu. Yanakları çökmüş ve gözleri kapana kısılmış bir hayvanın vahşiliğiyle sağa sola bakıyordu.

Arkasından İlyya girdi. Odaya girer girmez etrafına bir bakındı ve yerde Solo'yu görünce Su Yan'ı, DeVry'i ve muhafızları unutarak ona doğru koştu. Solo'nun yanına eğildi ve 'Solo, Allaha şükür hayattasın' diye bağırdı.

Solo, 'Hayatta gibiyim,' diye cevap verdi. Muhafızlardan biri İlyya'yı yakasından tutarak kaldırdı. İlyya kalkarken muhafıza doğru dönerek elinin tersi ile adamın midesine vurdu. Muhafız bir ses çıkartmadan yere yuvarlandı ve elindeki tabanca fırladı. İlyya hemen tabancaya atıldı. Su Yan, İlyya tabancayı alıncaya kadar bekledi ve hemen ensesine bir judo vuruşuyla yere serdi.

Su Yan 'Bu adamlara bayılıyorum. İle kahramanlık sevdasındalar,' demekten kendini alamadı.

DeVry, 'Eğer şeflerine istediğimiz mesajı göndermeden evvel onu öldürdü isen benden çekeceğin var,' dedi.

Su Yan bozulmuştu. 'Merak etmeyin. Şimdi Doktor Calyort'u çağırırım. Bir iki dakikada kendine gelir.'

Su Yan telefona gitmek üzere idi ki, odayı aydınlata-

tan lambalar bir parladı, arkasından söner gibi oldu.

Su Yan DeVry'a 'Bombayı yukarı çıkarmak üzere a-sansöre götürmeğe başlamışlar. Washington'a mesaj için çok vakit kalmadı gibi.' dedi.

DeVry ile muhafızlar hemen odadan ayrıldılar. İly'a'nın karnına vurduğu muhafız da ayağa kalkmış, sendeli-yerek gidiyordu. Silâhını yerden almayı da ihmal etme-mişti. Su Yan İly'a'yı yerden kaldırarak bir iskemleye o-turttu ve ellerini arkadan bağladı. İly'a hâlâ baygın bir halde idi.

Su Yan, Solo'nun yanına gelerek, 'Solo,' dedi, 'sana fena haberim var. Seni plânımızı tatbik etmeden yok et-meyi kararlaştırdık. Washington'a teşkilâtınıza mesaj vermek için birinizin konuşması yetecek. Bu iş için Kur-yakin'i seçtik. Arada sırada atılganlığına rağmen onu is-tediğimiz gibi idare edeceğimize inanıyoruz. Seni bir daha göremiyeceğime hakikaten üzülüyorum.'

Solo sesini çıkarmadan ona bakıyordu.

Su Yan, Barbry'yi elinden tutarak odanın öteki ucun-da sıra ile duran çelik gaz şişelerinden birinin yanına gö-türdü. Bu şişenin valfına bir lâstik boru bağlanmıştı. Bi-raz evvel bacanın menfezinde ona sinirleri uyuşturan gazı nasıl ilettiklerini anladı. İnce lâstik boru menfezin ağzına kadar gidiyordu.

Su Yan gevezeliğini yine bırakamamıştı. 'Sinirler üze-rinde etkisi' olan bu gaz seni ilgilendirir, Solo.' Odanın ışık-ları yine yanıp söner gibi olmuştu. Su Yan lambalara ba-karak devam etti. 'Bu gazı bizim uzmanlarımız ve kimya-gerlerimiz buldular. Etkisi ipnotizmadan farklı değil. Gazı yutan yarı uykulu bir hale düşüyor. Gazın etkisi altında kız ipnotize olduğu zamanki gibi ne yaptığının farkında olmayacak. İpnotize olanlarda karakterin etkisi tamamiyle kaybolmuyor. Halbuki bu gazın etkisi altında iken o da kayboluyor. Gazı alırken yanında kim emir verirse sadece

onun emirlerine itaat ediyor ve emir edileni körü körüne yapıyor. Barbry kendisine vereceğim emirlerin dışında hiç bir şey yapacak durumda olmayacak. Yapacağım bu deneme herhalde senin de ilginı çekecektir.'

Işıklar tekrar fazlalaşıp azalmıştı. Bunu görünce Su Yan acele etmeye başladı. Barbry ona karşı gelmeye çalıştı. Adam elini kaldırdı ve kıza vurmak istediye de kendini tutarak vazgeçti. Kızı gaz tüpünün yanına sürüklerken kulağına birşeyler fısıldamaya başladı. Yavaş yavaş kızın mukavemetinin kırıldığı belli oluyordu. Artık sesini çıkarmaz olmuştu. Kızı b'ir iskemleye oturttu ve tüpün valfına bağlı olan lâstik borunun ucundaki maskeyi kızın yüzüne yapıştırdı. Valfı açınca gaz fısıldayarak kızın ağzından ve burnundan girmeye başladı.

Solo yerden kalkmak için çabalamaya başladı. Dimağ'ı işlediği ve söz söyleyebildiği halde vücuduna hâkim olamıyordu.

Solo kıza, 'Giderken sana bir bıçak vereceğim. Anlıyor musun, Barbry?' diye telk'ine başladı.

Kızın gözleri açılmıştı. Artık korkmadığı gözlerinden belli idi. Su Yan'ı anladığını göz kapaklarını açıp kapamak suretiyle belli etti. Su Yan tüpün üzerindeki manometreye bakıyordu. Gazın aynı kuvvette çıktığına dikkat ederek kıza emir vermeye devam etti. 'Ben odadan çıkar çıkmaz orada yerde yatan Solo'yu öldüreceksin. Bıçağı iki küreğinin arasına saplıyacaksın. B'ir kere sapladıktan sonra bıçağı çıkartacak ve iki defa daha saplıyacaksın. Anladın mı? Tam üç kere. Solo'nun öldüğünü gördükten sonra bıçağı kendine saplıyacaksın. Bıçağı sol böğründen yukarıya doğru kalbine saplıyacaksın.'

Solo Su Yan'ın bu emirleri kılını kıpırdatmadan kıza tekrar ettiğini dehşetle dinledi. Kızın yüzüne baktı. Ne

gözlerinde ve ne de yüzünde hiç bir heyecan görünmüyordu. Su Yan'ın emirlerini anlayıp anlamadığını da kestiremedi. Fakat, Su Yan halinden memnun görünüyordu. Uzandı ve tüpten gelen gazı kesti.

Kızın yüzündeki maskeyi alıp tüpün üzerindeki yerine taktı. Cebinden sivri bir bıçak çıkardı ve Barbry'nin eline koydu. Kızın parmaklarını bıçağın kabzası üzerine kilitledi.

Su Yan bunu yaptıktan sonra geri çekildi ve yaptığı tabloyu uzaktan seyreden bir artist havasıyla kıza baktı. Odanın ışıkları yine açılıp kısıliyordu. Kapıya doğru giderken durdu ve yerde yatan Solo'ya baktı.

'Allaha ısmarladık, Mr. Solo. Sana şunu da haber vermek istiyorum ki, senin ve Esther Kappmyer'in cesetleri San Francisco'daki otelin odasına götürülüp bırakılacak. İçin rahatlasın.'

'Bunda rahatlanacak ne var anlamadım.'

'Fark etmez. Zaten o zaman Washington yerle bir olmuş ve Üçüncü Dünya Savaşı başlamış olacak.'

'Ne yazık ki Üçüncü Dünya Savaşı başlayacak olursa hidrojen bombalarının dünyayı ne hale sokacağını anlamak kabiliyeti bile yok sizde.'

Su Yan birden hiddetlenmişti. Kapıdan dönüp Solo'ya şunları söyledi. 'Yerle bir olsa da yeniden başlayarak yeni bir dünya kuracağız. Bundan evvel de milletler tamamiyle ortadan kalktığı halde yeniden ortaya çıktılar.'

'Öyle olsun.'

'Kendini neden zorluyorsun? Hiç olmazsa, bir felâket olarak gördüğün bu işi durdurmak için hayatını vermiş oluyorsun. Bu da bir tesellidir.'

Solo gülmekten kendini alamadı. 'Su Yan acaba, şu yarattığınız felâketin hesaplarınızdan daha kötü bir sonuç verdiğini gördüğün zaman ne teselli bulacaksın. O zaman, başına geçecek bir şey kalmıyabilir de. Ben, senin gibi u-

luslar arası bir madrabazın neden teselli bulduğunu daima merak etmiş durmuşumdur.'

Su Yan'ın kapının kolunda olan elinden kanın çekildiği görölüyordu. İçinden geri dönüp şu yerde yatan adamı kendi eliyle öldürmek hırsı kabarıyordu. Kend'ni zorla tuttu.

O sırada ışıklar yeniden fazlalaşıp azalınca odaya son bir kerre daha baktıktan sonra çıktı gitti. Solo yerde yatıyor ve İly'a iskemleye bağlı duruyordu. Barbry ise gaz tüpünün yanında elinde bıçak iskemlede oturuyordu. Odaya çıkmadan gördüğü bunlar onu memnun etmişti.

Odanın tavanına yakın hava mazgallarından, şimdi, büyük gürültüler geliyordu. Bir taraftan göz ucuyla Barbry'e bakarken Solo odayı tetkike başladı. Bir yandaki dolaplarda çeşit çeşit silâhlar, gaz maskeleri ve cephane vardı. Bunlardan başka içlerinde çeşit çeşit gazlar bulunan çelik tüpler sırayla dizilmişti. DeVry ve Su Yan'ı durdurabilmek için lüzumlu her türlü silâh bir iki metre yanında olduğu halde onlara elini sürmek bir yana, yaklaşmıyordu bile.

Barbry yerinden oynadı. Solo gözlerini hemen ona çevirdi. Kalkarken iskemle gıcırdamıştı.

Sesini yükseltmeden kıza 'Yerinden kıpırdama,' dedi. 'Barbry, olduğun yerde kal.'

Kız gözlerini Solo'nun sırtına dikmiş kalkmaya devam etti. Gözünü Solo'dan ayırmıyordu. Solo'nun söylediklerini işitmemişti bile. Samuel Su Yan'ın telkin ettiği öldürme hissinden başka hiçbir şeye cevap vermiyeceği anlaşıyordu.

V

Su Yan þeşinde iki muhafızla üzerinde **Özel** yazılı bir asansöre doğru yürüdü. Muhafızlarla birlikte aşağı inmeye başladılar. Ortasında atom bombasının durduğu atölyeye geldikleri zaman asansörden çıktılar. Bombayı çimenlikte bekliyen uçağın bombalığına bağlamak üzere yukarı çıkarmak için hazırlık yapıyorlardı. Su Yan içeri girdiği zaman herkesin sinirlerinin gergin bir halde olduğuna dikkat etti. Yalnız bir kişi etrafında olanlar umurunda değilmiş gibi soğukkanlı duruyordu. O da, uçağıyla bombayı alıp Washington'a götürecek ve şehire atacak olan vatan-sız pilot Yarbay Baker'di.

Su Yan elinde olmadan adama baktı. Bir şezlongda uzanmış elinde bira şişesi bombanın hazırlıklarını seyrediyordu. Bomba özellikle bu iş için hazırlanmış asansör gibi bir platforma konulacaktı.

Su Yan kendi kendine, şu adam bombayı attıktan sonra neler olabileceğini acaba akıl ediyor mu? diye düşündü.

Yarbay Baker'in bombayı zamanında atacağına hiç şüphesi yoktu. Pazarlığa göre uçak yerden kalkmadan ücret olarak tam bir milyon dolar kendisine ödenecekti. Paranın çokluğu Baker'i kamçılıyordu. Dem'in gecikme olacağı söylenince hiddeti üzerine aldığı ödevi zamanında yapmamak kaygusundan ileri gelmişti.

Baker'in ne kafada bir adam olduğunu bir türlü anıyamıyordu. Eline bir milyon dolar geçecekti. Acaba, oturup da bu parayı nerede harcıyabileceğini hiç düşünmemiş miydi? Belki düşünmüştü. Bombanın sonucu yeni bir savaşın çıkacağı ve bu savaşta öncelikle hava muharebelerinin yapılacağı onu bu işe atılmağa zorlayan bir sebep olabilirdi. Ne olursa olsun elinde birası şurada oturan adamın kafasından neler geçtiğini anlamak çok zordu.

Su Yan ilerleyerek DeVry'nin daha birçok kimseyle birarada ayakta durduğu yere gitti. Burada mühendisler, fen adamları, teknisyenler ve muhafızlar durmuşlar, bombanın asansöre konulması işini kontrol ediyorlardı.

DeVry'nin muhakkak bir aksaklık bulacağından emindi. Öyle de oldu. Su Yan'a dönerek, 'Asansörün elektrig'ne ne oluyor?' diye sordu. 'Öteki asansörlerin elektrikleri bozuk değil.'

Su Yan sabırla asansörü çalıştıracak olan makinedeki dişlileri göstererek anlatmağa çalıştı. 'Şu ufak dişli üzerindeki mandalı görüyorsunuz ya. Dislinin her dönüşünde mandal dişe takılarak geri dönmesini önüyor. Yük son derecede ağır olduğu için vincin birçok dişlileri olması gerekti. Asansörü indirip çıkarmak için enerji bu dişlilerden kademe ile geçiyor. Aslında küçük bir parmağın itmesi bile asansörü yerinden oynatmaya yetecek. Makinenin bu kısmındaki çalışmasını görüyoruz. Bir de yukarda makaralar ve bunlara benzer dişliler var. Orasını buradan görmiyoruz. Gördüğünüz bu dişliler, ceryan kesilmesi veyahut bir elektrik ârızası olduğu takdirde kullanılmak üzere yapıldı. Biliyorsunuz bu atom bombası sağdan soldan toplanan parçalarla yapıldı. Bombayı patlatacak etkileri ses dalgasına kadar inceden inceye hesap ettik. Fakat bütün bu hesaplar sadece kâğıtta yapılmış hesaplar olabilir. Bu itibarla son derecede dikkatli hareket ediyoruz. Bomba çok ağır yukarı çıkarılacak. Bir kere uçağa yerleştirdik

mi sorumluluğu arkadaşımız pilota düşüyor.'

Baker güldü. 'Siz bombayı uçağı yükleyin ve ondan sonrasına karışmayın. Ben kasırgalı havalarda sandıklar içinde yumurta bile taşıdım da bir tanesini kırmadan yerine teslim ettim.'

VI

Solo yattığı yerde çalışan beynini vücuduna emir verdirmeye çabalıyordu. Ufacık bir harekete muvaffak olsa arkasının geleceğini biliyordu. Barbry'nin iskemlesinden kalkarak elinde bıçak robot gibi ağır adımlarla dura dura kendisine doğru ilerlemesi onu harekete getirmişti.. Durmadan ellerini, kollarını ve bacaklarını oynatmak istiyordu. Beyninden buralardaki kaslara emir gittiğini biliyordu, fakat kaslarda hiçbir hareket olmuyordu.

Birden ayak parmaklarında bir karıncalanma hissederek gibi oldu. El parmaklarına baktı, titremeden fazla bir şey yoktu. Vücuduna bir hareket geldiğini hissediyordu amma bu o kadar yavaş yavaş oluyordu ki, ümitsizlik içinde idi.

Aşağıda bombayı hazırladıklarını biliyordu. Kıyamet saati yaklaşıyordu. Aşağıdan gelen seslerin ne demek olduğunu bildiği için bir şeyler yapabilmek hırsıyla çırpınıyordu.

Odanın öbür ucunda İly'a'nın iskemlesinde kımıldandığını gördü. Göğsüne düşmüş duran başını kaldırmıştı. Kendine geldiği belli idi. Solo hemen ona seslendi. İlk anda İly'a Solo'nun sesini duymamıştı. Verilen ilâçlardan ve en son ensesine yediği darbeden tamamıyla ayılamamıştı.

'İly'a, beni dinle.'

İlyya birden iskemlesinde doğruldu. Gözlerinde bir parlaklık meydana geldi.

‘İlyya, uyan. İlyya.’

İlyya, Solo’nun sesini işitince başını kaldırdı ve Barbry’yi elindeki bıçağı gördü. Kızın Solo’ya dikilmiş gözlerinden niyetinin ne olduğunu anladı.

İskemleden kalkmaya çalıştı, fakat iskemlenin arkasına bağlı bulunan elleri buna mani oldu. İskemle yerde sürtününce gıcırtılı bir ses çıkarmıştı. Barbry bu sesi de işitmemişti.

Bu sefer İlyya bağırdı. ‘Barbry, buraya gel, Barbry.’

İmkânı yok kız hiç bir şey işitmiyordu. Kesik kesik adımlarla Solo’ya doğru ilerlemekte devam ediyordu. Ne bağırımları ve ne de iskemle gıcırıltıları onu ilgilendirmiyordu. Akli yerde yatan Solo’yu öldürmekten başka birşey düşünmüyordu.

Solo, olduğu yerden İlyya’ya yeniden seslendi. ‘Ben ve Barbry ne olursak olalım yapacağın işten şaşma. Aşağıda bombayı uçağa yüklemek için hazırlanıyorlar. Washington’a atacaklar. Şehir mahvolacağı gibi arkasından Üçüncü bir Dünya Savaşı felâketi çıkacak...

‘Yapman gereken işler var, İlyya. Bunu yapabilmek için odadaki televizyon kamerasının objektifini bul ve onu parçala. Burayı gözetliyenler hemen alârm vereceklerdir. Dolaplarda silâh dolu bunlardan al ve buradan çıkmaya bak Waverly’ye haber vermek lâzım. Ne yapıp yap bunu becer. İlyya, vakit yok. Bombayı yüklemek üzereler.’

İlyya bir taraftan kendini kurtarmaya çalışırken, ‘Merak etme elimden geleni yapacağım,’ diye heyecanla cevap verdi.

Solo birden yüzüne ince bir ayakkabının burnunun değdiğini hissetti. Ayakkabılara baktı ve başının ucuna dikilenin kim olduğunu anlıyarak tehlikeyi kavradı. Şim-

di bir hareket yapmağa da korkuyordu. Böyle göz göre göre ölecek miydi?

Damarlarındaki kanın hızlandığını ve kalbinin çatlıyacaktı gibi attığını hissetti. Bütün hisleriyle karşısına dikilen tehlikeyi anlıyor ve bunu önlemek için birşey yapamıyordu.

Işıklar yine sönüp yanmıştı. Solo'nun deminden beri beklediği yeni bir ses başlamıştı. Demek bombayı asansöre yerleştirmişler ve asansör gayet ağır bir hızla yukarı çıkmaya koyulmuştu.

Solo titremeye başladı. Titremesi korkudan değil, fakat yerde birşey yapamadan yatmanın verdiği hırstandı.

Çok kısa bir zaman sonra bomba bahçe hizasına çıkacak ve sonra uçağa bağlayacaklardı. Bir kere uçağa bağlandı mı uçak havalanacak ve hedefine ulaşarak menhus bombayı atacaktı. Karşısında Barbry Coast elinde bıçak ona bakıyor ve bıçağı saplamak için hazırlanıyordu.. Solo ise bir şey yapmaktan âciz, kuzu gibi ölümü bekliyordu.

İşin en acı tarafı, deminden beri sarfettiği insanüstü gayret sonunda parmaklarından başlayarak vücuduna hayat gelmeğe başlamıştı. Ayağını şimdi kıpırdatabiliyordu ama henüz kaldıramıyordu.

Bütün gayretini kullanarak başını çevirebildi. Şimdi Barbry'e bakabiliyordu. Kızın yüzünde hissiz bir ifadeden başka bir şey yoktu. Seslendi. 'Barbry.' Kız onu işitmemişti bile. Yüzünün ifadesinde değişiklik olmamıştı.

Aşağıdan doğru asansörün sesi geliyordu.

Barbry artık elindeki bıçağı havaya kaldırmıştı. Su Yan'ın emrine uyarak iki küreğinin arasına üç defa vuracaktı.

Asansörün uğultusu devam ediyordu.

Solo heyecandan kaskatı kesilmişti. Kollarını kaldırarak bıçağın inmesini önlemeye gayret ediyordu.

Solo odada bir'nin hareket ettiğini işitti. Bir yerden bir bağırma sesi geldi. Tam o anda vücudunu kenara atmaya muvaffak oldu. Kolları ve bacakları birden hareket etmişti. Ve yine tam o anda üzerindeki bıçağın kalbine doğru inmekte olduğunu dehşetle gördü.

Bıçak kalbine doğru geliyordu. Fakat nasıl olduysa bıçak ona değmeden, onu tutan el ve kızın vücudu havada uçarak üzerinden aşırıp gitmişti. İly'a uğraşa uğraşa tam o anda ellerini kurtarmış ve büyük bir ustalikle Barbry'nin üzerine atılmıştı. Eğer kızın üzerine yukardan atılmış olsaydı zaten hemen Solo'nun kalbine inmek üzere olan bıçak saplanmış olacaktı. İly'a bunu hesaplamış olacak ki kızı bacaklarından yakalıyarak havaya kaldırmış ve Solo'nun üzerinden aşırarak ileri fırlatmıştı. Kız ilerde yere düşünce elinden bıçağı da fırlayıp gitmişti.

Solo en son saniyede ölümden kurtulmuştu. İly'a kızı fırlattıktan sonra olduğu gibi Solo'nun üzerine düşmüştü. Elleri ve gömleği kan içindeydi. Her halde ellerinin bağlarını çözerken bilekleri yaralanmıştı.

Barbry ve bıçağının tehlikesi ortadan kalktığı için Solo hemen konuşmaya başladı. Artık başını da kolaylıkla sağa sola döndürebiliyordu. Gözleriyle odadaki televizyon kamerasının yerini aradı.

İly'a daha ayağa kalkmamıştı ki Solo ona, 'Kamera işte şu karşıda, duvarın üstünde yukarda. Onu parçalarsan kontrol odasındakiler hemen haber alacaklar.'

İly'a ayağa fırladı. Kamerayı bulunca gitti bir iskemle çekerek uzandı ve kameranın objektifini parçaladı. Bunu yaptıktan sonra yere atladı.

Solo, bağırdı, 'İly'a şu kızı durdur.'

Barbry ayağa kalkmış ve hâlâ Su Yan'ın etkisi altında olduğu için, eline bıçağı yeniden geçirerek Solo'ya doğru ilerlemeye başlamıştı.

İly'a, 'Kız seni öldürmekten başka bir şey düşünmez

oldu,' diyerek koştı ve uğraşarak bıçağı aldı. 'Kızın elinden bıçağı aldım amma, akli hâlâ seni öldürmekte.'

Solo nihayet yattığı yerden doğrularak yere oturmıştı. Ayakta durup duramayacağını bilmiyordu. Bacaklarının vücudunu kaldıramıyacağı belli idi. Şu son bir çok dakikalık zaman içinde geçirdiği heyecan, olağanüstü gayreti sayesinde damarlarındaki kan dolaşımı hızlanmış ve gazın etkisi geçmeğe başlamıştı. Yanındaki masaya tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. İnsan eli veya ayakları uyuştuktan sonra açılmaya başlayınca kanın hücumuyla nasıl karıncalanırsa Solo'nun vücudu baştan ayağa kadar karıncalanıyordu.

Masayı bırakmadan silkinmeğe çalıştı. Bir taraftan da kulağını yavaş yavaş yükselen asansörün sesinden ayıramıyordu.

Odanın içinde kesik kesik bir canavar düdüğünü andıran sesler duyulmaya başlayınca son bir gayret sarfederek doğruldu. Televizyon kamerasının kırılmasıyla alârm vermiş olacaktı. Sesin mânası o olmalıydı. Belki de Su Yan ve DeVry'a haber gitmişti bile.

'İllya, gel bana yardım et.'

İllya, Solo'ya doğru koştı. Solo başıyla gaz tüplerini gösterdi. Şimdi sendeleyerek de olsa yürüyebiliyordu. İçinden acaba yetişebilecek miyiz? diye dövündüğü halde telâşa kapılmadan konuşmaya başladı.

'Dolaptan üç tane gaz maskesi al, İllya. Bir de makinelî tabanca. Sonra kapıdan gözünü ayırma. Açılır açılmaz ateşe başla. Kapı tekrar kapanıncaya kadar ateşe devam et. Kim olursa olsun ateşi kesme.'

İllya anladığını başıyla işaret etti.

Solo, İllya'dan ayrılarak tutuna tutuna menfezin ağzında hâlâ duran ve ona saldıkları gazın lâstik borusunu aldı. Sinire etkisi olan gazın tüpünden söktü. Boruyu duvarın üst tarafındaki havalandırma deliğine soktu.

İlyya da dolaplardan birini açmış ve üç gaz maskesi çıkarmıştı. B'irini Solo'ya attı, birini kendi başına geçirdi. Makineli tabancayı koltuğunun altına sıkıştırarak Barbry'nin yanına gitti ve üçüncü maskeyi onun başına geçirdi.. Kız bulunduğu yerden ayrılmamıştı. Ayakta uyuyor gibiydi.

Solo gaz maskeleri başlarına geçinceye kadar bekledi ve ondan sonra anestezi gazını sonuna kadar açtı. Lâstik borunun bir ucunu bu tüpe geçirmişti.

Solo tüpün üzerindeki manometreye baktı. Tüpün musluğu sonuna kadar açılınca manometre üzerinde işnesi tehlike işaretinin üzerine gelmiş ve durmuştu.

Odanın kapısının açıldığını işittiler. İlyya hemen tetiğe bastı. Muhafızlardan ikisi odanın içine girmiş onlara doğru koşuyordu. Kurşunları yer yemez öldükleri halde koşmalarına bir iki adım daha devam ettikten sonra yere düştüler.

Dolaplara tutuna tutuna silâhların bulunduğu dolaba gelen Solo kendine de bir silâh aldı. Kapı birden tekrar kapanmıştı.

Solo İlyya'ya, 'Beni bekleme,' dedi. 'Asansörü durdurmağa çalış. Bombayı patlatmak gerekiyorsa onu da yapmaktan çekinme.'

İlyya söyleneni anlamıştı. Barbry'yi Solo'ya doğru itti. Solo kızı sol eliyle sıkı yakaladı.

İlyya yerde yatan muhafızların üzerinden atlıyarak kapıya gitti ve elindeki tabancayla kilidini parçaladı. Kapı kendiliğinden açıldı. Elindeki tabancada kurşun kalmamıştı. Onu yere attı ve Solo'nun kendisine fırlattığı iki yeni tabancayı yakaladı. Kapıdan geçerek koridora geçti.

Binanın her tarafından alârm düdüğülerinin kesik kesik sesleri geliyordu. Solo kapının dışından otomatik tabancanın seslerini işitti.

O sırada, alârm dolayısıyla çalıştırmış oldukları ho-

parlörlerden DeVry'nin sesi işitildi. 'Devam! Devam! Devam! Hiçbir şey için durmayın! Plânın tatbikine devam edin! Durmayın, devam edin!'

DeVry'nin sesinde bir telâş ve hırçınlık vardı. Havalandırma kanalları yoluyla binanın her tarafına yayılan anestezi gazının etkisi altında herkes olduğu yerde yığılıp kalmaktaydı. DeVry'nin de bu etkinin altına girmeye başladığı sesinin kesik kesik çıkmasından belli oluyordu. Herşeye rağmen plânının tatbikinden başka bir şey düşünemiyen çılgın adam o haliyle bile adamlarına devam etmelerini emretmeye çalışıyordu.

Solo, Barbry'nin kolundan yakalıyarak peşinden sürüklemeye başladı. Maskenin plâstik camından kızın yüzüne baktı. Aynı uykulu hali devam ediyordu. İşitmediğini bildiği halde ona hiddetli hiddetli bir şeyler söylüyordu.

Koridora çıkınca İlyya'yı gördü. Elinde tabanca sağa sola bakınıp duruyordu. Yüzünden nereye gideceğini kestiremediğini anladı.

'Asansörlere' diye bağırdı. 'Üzerinde Özel yazılı asansöre. Aşağı inmemiz lâzım.'

İlyya ileri atılarak Solo'ya, 'Çabuk beraber gideceğiz. Şimdi vaktimiz var. Gaz her tarafa yayılmış.' dedi.

Solo İlyya'nın yanında ayaklarını sürükliye sürükliye asansöre gitti. Hâlâ, ayaklarını ve ellerini istediği gibi kullanamıyordu. Her tarafta muhafızlar ve başka adamlar bayılmış yerlerde yatıyorlardı. Muhafızların tabancaları ellerinden yere düşmüştü.

Kendisi yarı sarsak bir durumda olduğu için iş İlyya'ya düşmekteydi. Elindeki tabancayı kullanabilirdi. Bundan başka binanın içinde yolunu kendisinin daha iyi bulacağını anlamıştı.

Asansöre geldiler. DeVry'nin sesi şimdi inilti halinde çıkıyordu. İlyya düğmeye bastı ve aşağıya inen asansör

bir yerde durunca kapıları kendiliğinden açıldı. Hemen dışarı atıldılar.

Bombanın bulunduğu yere inmişlerdi. Elektriğin yetersizliği yüzünden dişliler vasıtasıyla elle hareket ettirilen asansör başlarından yukarı bir yere kadar çıkmıştı.. Asansörü işleten adamın başında aşağıda çalışan teknisyenlerinki gibi bir maske bulunmakta idi. Bu bakımdan anestezi gazı ona etki göstermemişti.

Asansör başındaki adamdan gayrısı yerde baygın yatıyorlardı. Birçokları oturdukları iskemleler üzerinde uyuya kalmışlardı. Atölye âdeta bir mumyalar müzesini andırıyordu. Ellerindeki tabancalar yere düşmüş muhafızlar, önlerindeki masalarda radyoaktiviteyi kontrol eden uzmanlar oldukları yerde ve elinde bira şişesi pilot Baker şezlongunda, Su Yan dizlerinin üzerinde yerde ve DeVry ise demin konuştuğu mikrofону elinden bırakmamış oturduğu sandalyede hepsi uyuya kalmışlardı.

Asansörü çalıştıran adam başını kaldırıncı Solo ve İly'a'yı gördü ve hemen dişlilerin üzerindeki mandalı dişliye takmak istedi. İly'a tabancasını ona çevirerek yaylım ateşiyle işini bitirdi. Adam mandalı dişliye iyice oturtamamıştı. Dişlilerin başında kimse kalmayınca dişliler bu sefer ters dönmeğe başladılar ve asansör birkaç saniye olduğu yerde durduktan sonra ağırlığıyla aşağı inmeğe başladı. Fakat adam daha evvel dişlinin fren mandalını indir-miş olduğundan bu mandal her ne kadar dişe oturup da tam bir fren işini göremiyorduysa da asansörün inişini bir müddet için yavaşlatacağı anlaşıyordu.

İly'a küçük dişliye bakınca durumu anladı.

‘Çabuk buradan kaçalım. Dişli şimdilik inişi yavaşlatıyor. Fakat bir müddet sonra asansörün bütün ağırlığıyla yere düşmesi ihtimali de var. O zaman ne olacağını Allah bilir.’ Solo ile kızı önüne katarak asansöre koşuyordu. Tam binecekleri zaman durdu ve geri döndü. Tabancasını Su

Yan'a çevirdi. Solo, onun kolunu tutarak, 'Bırak şimdi, asansör düşünce iş kendiliğinden olacak. Biz kaçalım,' diye mâni oldu.

Asansöre binip birinci katın düğmesine bastılar. Bir taraftan alârm düdüklerinin sesi durmadan işitiliyordu. Binada ayakta tek bir insan yoktu. Daha şimdiden bir mezara benzemişti.

Solo, 'Binanın dışındakilere gaz bir şey yapmadı tabii. Tetikte olalım. Çok muhafız var.' diye İly'a'yı uyardı..

İly'a, 'Hiç merak etme, Solo, dedi. Aşağıdaki dişli mandalı neredeyse kopacak ve asansör olduğu gibi düşecek. Bağlasan durmam. Önüme kim çıkarsa çıksın biçerim.'

Solo onları, daha evvel kaçma teşebbüsünde dışarı çıktığı bakım dairesine ve oradan da dış avluya çıkardı. Dışarı çıkar çıkmaz polis köpeklerinin deli gibi havladıklarını duydular. Önde Solo ve kolundan tuttuğu Barbry vardı. Arkalarında tabancası tetikte İly'a geliyordu.

Binanın yanındaki rampada Solo'nun gördüğü ilk araba bir Rolls-Royce otomobildi. Her halde DeVry'nin otomobili olmalıydı. Adam, işlerde bir aksilik olursa çabukça kaçabileyim diye arabanın burnunu yola vermiş hazır bir halde bırakmış olacaktı. İlerde görünen garajın hemen arkasında gümüş gibi pırıl pırıl parlıyan jet uçağı görünüyordu.

Solo, 'Rolls-Royce'a binelim,' dedi, 'ancak onunla kaçabiliriz.' Hemen arabaya koştular. İly'a direksiyon tarafına geçerek kapıyı açtı ve hemen olduğu yerde diz çökerek elindeki makineli tabancayla garaj tarafını birkaç defa taradı.

Tabanca sesini işiten ve uçağın yanında duran adamlar koşuşmaya başladılar. İly'a direksiyona oturur oturmaz marşa bastı ve arabayı işletti. Solo öbür tarafından

Barbry'yi ortaya iterek kendisi de oturdu. Tam gazla hareket ettiler.

Çimenlikteki muhafızlar diz çökerek arabayı kurşun yağmuruna tutmaya çalışıyorlardı. İlyya dikkatini direk-siyondan ayırmadan sırf korkutmak için sol eliyle pence-reden muhafızların tarafına ateş etmeğe devam etti. Dış kapıya geldikleri zaman kapıda bekliyen muhafız koşup onları karşıladı. İlyya makineli tabancasını adamın üzerine çevirdi ve adama bağırdı. Adam anlıyarak bir düğmeye bastı. Koca demir kapı açılıverdi.

İlyya gaza basarken Solo'ya 'Rolls-Royce'a her zaman bayılırdım. Kul'anması pek kolay olmuyor,' dedi.

Solo arkasına bakarak, 'daha hızlı gidemez mis'n?' diye sordu.

'Bilmem. Şimdiye kadar hiç Rolls-Royce'a binmemiştim. Bir deneyeyim.'

Otomobili virajlı yolun hep iç tarafında tutarak virajlarda hızı kesmek ve virajı çıkar çıkmaz gaza basmak suretiyle arabanın hızını arttırdı.

Dağdan aşağı yolda on onbeş kilometre gitmişlerdi ki büyük bir patlama oldu. Altlarındaki yer alt üst olacaktı gibi sarsıldı. Ovada taş ve toprak uçuyordu. Geldikleri yönde dağ kenarının yerinden oynadığı ve ev büyüklüğünde kaya parçalarının aşağıya doğru yuvarlandığı görülüyordu. Arkalarından gelmekte olan otomobil ortadan kaybolmuştu.

İlyya, 'Yukardaki Dinlenme Evi galiba kendi içine göktü.' dedi.

Solo, 'Bir yeraltı Atom denemesi. Dünyanın her tarafında öyle yorumlıyacaklar.' dedi ve yüzündeki maskeyi çıkararak ilâve etti, 'Belki de deprem sanırlar.'

Dağ hâlâ yerinden oynuyordu. Yamacından aşağı büyük büyük kayalar yuvarlanıyor ve yollarındaki ağaçları söküp götürüyorlardı.

Kocaman otomobilin şasisi parçalanacakmış gibi sallanıyordu. Önündeki ve arkasındaki emniyet camları tuzla buz olmuştu. İlyâ direksiyona hâkim olamaz bir hale gelince frene basarak arabayı yavaşlattı.

Tam o sırada arabanın içinde bir yerden bir ses yükseldi. 'Samuel Su Yan'dan DeVry'a not. E, söyle bakalım arkadaşım. Sana son derecede güveni olan eski mektep arkadaşın Su Yan'ın son hitabı olacak bu. Bu sözleri sana söylememin tek bir sebebi var. Belki plânımız son dakikada bozulacak ve sen bizi bırakıp kaçmaya teşebbüs edecek-sin. Fakat, bu sefer — — —'

Sanki İlyâ ve Solo aynı şeyi düşünmüşler gibi ikisi de bir anda otomobil'in kapılarını açarak dışarı fırladılar. Otomobildeki ses devam ediyordu, 'Dağdan aşağı doğru kaçmana bak. Arabanın sürati koyduğum bombayı harekete getirecek. Bizimle beraber sen de parsayı kaybettin. Unutma ki ben her zaman son sözü söylemişimdir. Şimdi de son sözü ben söylüyorum. Allahısmarladık dostum.'

Arabada kimse kalmamıştı. Solo dışarı atlarken Barbry'nin kolundan yakalamış, onu da çekmişti. İlyâ arabadan atlayınca da araba kontrolsüz kaldı ve hızla aşağı inmeye başladı. Biraz sonra bir virajda yolun kenarındaki yamaca çarptığını gördüler. Birden bir patlama oldu. Arabadan beyaz bir ışık çıktı. Otomobil parça parça olmuştu. Parçaları dağdan aşağı yuvarlanıp kayboldu.

S O N

Türkiye’de yayın hakları yalnız ALTIN KİTAPLAR

YAYINEVİ’ne ait olan 3 kitap

007

JAMES BOND

ROYAL KUMARHANESİ

GOLDFİNGER

ÖLÜMDEN BETER

F. : 5 TL.

Casusluk ve Mâcera Serisinin 4. Kitabı

SİBİR YADAKİ AJAN

OSS. 117
JOHN PRATT

F. : 5 TL.

Casusluk ve Mâcera Serisinin 5. Kitabı

Dehşet, mâcera ve heyecan dolu nefis bir roman

AMERİKAYA TUZAK

**OSS. 117
JOHN PRATT**

F. : 5 TL.

Casusluk ve Mâcera Serisinin 6. Kitabı

KAHREDEN FIRAR

ALISTAIR MAC LEAN'ın nefes kesen romanı

F. : 5 TL.

Nefesleri kesecek kadar heyecan dolu
yepyeni bir mâcera...

TANCADA RANDEVU

OSS. 117
JOHN PRATT

F. : 5 TL.

JAMES BOND ve

Yerini doldurabilen tek ajan

DiŞi BOND

ÇIKTI...

Bütün dünyada
satış rekorları
kıran roman

